

ДЖОС СТЪРЛИНГ САМЪР

Част 6 от „Саванти“

Превод от английски: Елка Виденова, 2017

chitanka.info

Тази книга е посветена на вас (да, на вас!), моите прескъпи читатели по целия свят, които вярно следвахте момчетата Бенедикт, техните сродни души и приятелите им през всичките върхове и спадове на връзките им.

Благодаря ви, че се присъединихте към мен в това приключение.

От автора

ГЛАВА 1

През прозорците на параклиса струеше ярка слънчева светлина и се изливаше в безброй дъги недалеч от мястото ми. Изкушавах се да изхлузя обувки и да протегна пръсти към лъчите.

Самър, скастрих се строго, не забравяй къде се намираш. Ще те сметнат за луда. От органа се отрониха няколко встъпителни тона и мислите ми мигом се върнаха към сватбената церемония, която всеки момент щеше да започне. Стига си хвърчала из облаците.

Сигурна бях, че параклисът на Кингс Колидж, Кеймбридж, никога не е изглеждал по-красив. Олтарът сякаш бе изригнал в сини и алени цветя. Седях самичка край аналоя^[1] и наблюдавах как пейките се запълват с приятели и роднини. Предвид факта, че младоженецът беше от Щатите, а роднините на булката бяха пръснати из цялото земно кълбо, множеството беше впечатляващо. Никога не бях виждала толкова много екстравагантно облечени хора на едно място. Приятелите на булката — все от сферата на театралната костюмография и дизайна — сякаш се надпреварваха по ексцентричност. Аз лично бих връчила първа награда на дамата с шапката с формата на току-що изстреляна ракета.

Неволно проследих с поглед въображаемата траектория на ракетата и се зазяпах с възхищение в прочутия таван от светъл камък, изваян в изящна плетеница. Ето така би изглеждал един Шекспиров сонет, ако добиеше плътността и осезаемостта на реален предмет. В главата ми прелетяха любими стихове: „Подобно на вълни към стръмен бряг/минутите една зад друга тичат...“^[2]

Съсредоточи се, Самър! Престани да се държиш като пълна откачалка. За пореден път проверих програмата на церемонията, където бе отбелязано какво ще чета. Естествено, сонетът беше номер 116, а не 60: „Не, бракът между чисти духове/препятствия не бива да признава“. Младоженците ме бяха помолили да се нагърбя с тази важна задача, очевидно заблудени, че е по-малко вероятно да я оплескам, отколкото някоя от двете ми най-добри приятелки. Вярно, че

благодарение на савантската си дарба Мисти имаше склонността да изтърсва крайно неудобни истини в най-неподходящия момент, а Ейнджъл лесно се разсейваше, но пак не разбирах с какво съм заслужила репутацията на самоуверен оратор. През повечето време се чувствах така, сякаш вървя по въже — винаги на крачка от катастрофата.

Погледът ми попадна върху месинговите очи на орела, подпрял огромна Библия в разперените си криле. Всичко ще провалиш, нашепваше погледът му. — *Ще запецнеш на някоя душ или ще забравиш докъде си стигнала.*

Изгледах го сърдито — нямаше да се оставя някаква си древна птица да ме уплаши. Та нали бях от рода Уилан, което на ирландски означаваше „малък вълк“, така че многознайковци като него можех да ги схрускам на закуска, ама ха!

В този момент по пътеката между пейките се зададе Ейнджъл и настроението ми веднага се разведри. Изгледаше измамно кротка и ангелоподобна, облечена в невероятна рокля от прасковен шифон и сандали в същия цвят, а червеникаворусата ѝ коса направо блестеше. Доста глави се извърнаха да я погледнат. Това никак не ме изненадваше, понеже още от самото начало на музикалната ѝ кариера снимката ѝ не слизаше от музикалните списания и клюкарските вестници. Не че това я беше променило, и слава богу!

Тя се настани до мен.

— Ох, трябваше да те послушам. Вече едва вървя — простена Ейнджъл. — Обаче в магазина изглеждаха толкова красиви, че не можах да се сдържа.

Пресегнах се и прибрах едно немирно кичурче коса зад ухото ѝ, та да не се залепи за начервените ѝ устни.

— Мислех, че си шаферка. — Шаферите и шаферките бяха цяла рота, тъй като булката бе впрегнала всичките си приятелки и попораснали племенници.

Ейнджъл прихна.

— Бях. Ама Марго ме уволни, защото съм разсейвала Маркъс.

— Че как точно го разсейваш?

Тя размърда вежди многозначително.

— Толкова ли не можеш да се контролираш, Кемпбел? — смъмрих я. — На сватба сме.

Ейнджъл притисна длан в гърдите си.

— Знам. А нима има нещо по-романтично от бракосъчетанието между мъж от семейство Бенедикт и сродната му душа? Как да не лепна една целувка на собствената ми половинка? Искях да му напомня какво чудо се случва пред очите му.

Усмихнах ѝ се, бях хем разчувствана, хем донякъде изпълнена със завист. След известни сътресения в началото на връзката им Ейнджъл и Маркъс вече плаваха в по-спокойни води, макар вечно да бяха на крачка от бурята благодарение на избухливия си нрав. И двамата бяха саванти, подобно на мнозина от присъстващите, тоест имаха допълнителни сетивни възприятия. Всеки савант разполагаше с различна дарба. Ейнджъл например, освен че владееше телепатия както всички саванти, умееше и да манипулира водата, а Маркъс — да въздейства на околните посредством музика. Моята дарба беше съвсем различна — можех да чета мисли. Освен това бях в състояние да разчета и запомня уникалния почерк на всяко чуждо съзнание, до което се докоснех, а след това да следя човека, където и да се намираше. Можех дори да превзема съзнанието му, стига волята ми да се окажеше по-силна от неговата. Не познавах друг савант с такива умения. Всъщност повечето саванти не гледаха с добро око на онези, които съумяваха да им четат мислите, така че рядко споменавах дарбата си.

Ейнджъл ме сръчка с лакът.

— Виж, Самър, хедлайнерите пристигнаха.

Обърнах се. Седмината братя от семейство Бенедикт придружаваха майка си и баща си до местата им.

— Истинска момчешка банда. Мислех, че е редно булката да е основната атракция.

— Никое момиче не би предпочело булката пред тази гледка. Не са ли съвършени?

Младоженецът бе обявил, че не може да прецени кой от братята му да му бъде кум, така че бе възложил задачата и на шестимата. Въобще... на първия ред щеше да е възтесничко. И седмината бяха облечени в елегантни костюми в различни нюанси на тъмносиньото и сивото.

Ейнджъл се размърда на пейката.

— Ако не ходех с най-готиния мъж на планетата, сигурно щях да им се метна в краката.

— Струва ми се, че Диамант, Тарин, Марго, Кристал, Феникс и Скай няма да останат във възторг от подобен жест — възразих, изброявайки сродните души на братята. — Ще е жалко да оплескаш роклята на булката с кръв, като някоя те цапне в носа.

Ейнджъл се подсмихна.

— Добре де, значи, остава ми Виктор.

Неволно погледнах към третия в редицата, най-затворения от всички братя. Тъмната му коса бе по-дълга от тази на останалите и бе сресана назад заради официалния повод. Отскоро си беше пуснал брада — отиваше му. Костюмът му, в три части, беше сребристосив, а вратовръзката — тъмносиня като нощното небе. Трите с Мисти и Ейнджъл често го обсъждахме. И тричките признавахме, че ни изпълва с особена тръпка, понеже мрачното му излъчване бе съчетано с изключително привлекателна външност. Поради факта че работеше за ФБР, винаги бе сдържан и потаен, но аурата на загадъчност, която го обгръщаше, нямаше нищо общо с работата му. Савантската му дарба беше да контролира умовете на околните и бе изключително силна, но той я владееше внимателно. Както и аз моята. Въобще двамката с Виктор бихме си паснали чудесно, но той не проявяваше интерес към мен, нито към когото и да било друг, поне доколкото можех да преценя.

— Не съм много сигурна за тая брада... хм, добре де, май му отива. Трудно ми е да свикна. Нещо не изглежда особено щастлив, не мислиш ли? — обади се Ейнджъл, загледана и тя във Виктор.

— Ти на негово място щеше ли да си щастлива? Всичките му братя си намериха половинките, само той остана сам. — Прекрасно разбирах какво му е, нали и моите най-добри приятелки вече си имаха половинки. Ейнджъл с Маркърс и Мисти с Алекс. — Тази сватба е истинско мъчение за саванти без сродна душа.

Ейнджъл ме погледна изпитателно.

— Дали ще се оправи? Ужасно се разстрои, когато Кристал му каза къде е сродната му душа — в афганистански затвор, за бога!

На тази сватба не биваше да има тъжни хора. Възползвах се от дарбата си и се втурнах да търся начин да го разведря. Виктор строго бранеше съзнанието си, като се стараеше да не излъчва енергийни сигнали, но аз умеех да прескачам бариерата, макар той да не знаеше. Концентрацията му пречеше на други саванти да четат мислите му, но моята дарба се промъкваше тихомълком, като парашутист, спуснат зад

вражеската линия в среднощна доба. До момента не бях срещала човек, чиито мисли да не мога да прочета.

— Олеле! — Потопих се в съзнанието му и направо се смразих. Там вътре се бе разстлал безкраен сив океан, захлупен от буреносни облаци. — Олеле! Положението определено е сериозно.

Ейнджъл ококори сините си очи.

— Божичко, не ми казвай, че му четеш мислите! Не е възможно!

Не си падах по това да коментирам дарбата си. Не исках да изглежда така, сякаш си враг на носа в чуждите работи.

— Получавам само най-обща представа, не му се ровя из тайните.

— А защо да е сериозно? В какъв смисъл сериозно?

Внимателно се измъкнах от съзнанието му — не ми се щеше да разбере, че съм го навестявала. Щеше да му стане крайно неприятно, пък и не беше редно да слухтя, било то и с най-добри намерения.

— Май всеки момент ще се развихри буря.

Органът подхвана „Пристигането на Савската царица“ — знак, че булката всеки момент ще се появи. Гостите се изправиха на крака.

— После ще ми обясниш — прошепна Ейнджъл.

По гърба ми пробягаха студени тръпки.

— Няма какво да обяснявам. Не е редно да любопитствам без разрешение, знаеш го. Но може би няма да е зле днес да се държим по-дружелюбно с него, как мислиш?

— Дружелюбно, а? Значи, по-добре да не му се мяркам. Дълбоко е убеден, че нося само неприятности. — Тя ме побутна с крак. — Но теб те уважава. Така че иди ти да си поприказваш с него.

Не успях да отговоря, понеже точно в този момент се зададе Кристал, хванала под ръка любимия си брат Питър, заобиколена от шаферки. Баща им беше починал преди няколко години и семейство Брук бяха решили да организират сватбата в някогашния му колеж, за да почувстват присъствието му в този специален момент.

— Еха! Ето така искам да изглеждам, когато се омъжвам — въздъхна Ейнджъл.

Кристал бе облечена в дълга до земята рокля от бяла коприна, която се дигна леко при корсажа и се спускаше пищно надолу от ефектната катарамна на ханша й. Раменете й бяха голи, тъмнорусите й букли бяха вдигнати нагоре, а по гърба й се стелеше лек воал. Видът й

бе едновременно класически и модерен, като че беше съживена статуя на гръцка богиня. Булчинският букет се състоеше от екзотични цветя в червено и синьо — нежните рози и портокаловите нюанси не бяха за нея.

— Значи, това е пазила в тайна — възкликнах, възхитена от творението ѝ. Кристал сама бе ушила роклята и бе измислила тоалетите на шаферките и пажовете, които я следваха по петите. Най-малкото момиченце беше в синя рокличка като на балерина, а останалите рокли преминаваха през целия спектър на синьото, та чак до приглушеното леденосиво на по-възрастните придружителки — Мисти, Феникс и Скай. И трите изглеждаха изключително елегантни в рокли с гол гръб и кройка, сходна на бялата булчинска рокля.

Ейнджъл се надигна на пръсти.

— Олеле, Ксав ще си глътне езика!

Насочих погледа си нататък. Ксав гледаше право към олтара, а изражението му издаваше колко е напрегнат. В същия миг Зед го побутна с лакът и той се обърна. Смаяният му, възхитен поглед буквално ме просълзи. Но нищо — ако не се размекнех на сватбата на най-добрата си приятелка, тогава кога?

— Аз пък искам сродната ми душа да ме гледа ето така — прошепнах.

Ейнджъл стисна съчувствено ръката ми.

Така ще бъде, обещавам.

След изисканата церемония и пищния обяд, сервиран в шатра, опъната на моравата край река Кам, тържествената част официално приключи и започнаха истинските забавления. Питър произнесе прочувствена реч, в която обясни колко специална е Кристал за семейство Брук и колко се гордеят с нея. Ксав, както можеше да се очаква, ни накара да се запревиваме от смях още щом отвори уста. Кристал настоя да нарушим традицията и да позволим и на булката да каже няколко думи и му го върна тъпкано. Речта на кумовете беше като комедиантско шоу — братята на Ксав разпердушиниха доброто му име, а после се впуснаха да го хвалят. Единствен Виктор не взе участие в шегите и закачките, а само вдигна тост за шаферките.

Колкото и да се забавлявах, някак не можех да се отпусна. Настроението на Виктор помръкваше все повече и повече — усещах го дори когато не се опитвах да чета мислите му.

След това на сцената, издигната в дъното на дансинга, се качи бандата, поканена за танците, а това не беше обикновена банда от наети музиканти. Още преди седмици Ейнджъл и Маркъс вече спореха коя от бандите им да има честта да свири на приема, докато накрая Марго, сродната душа на Уил, брата на Ксав, се принуди да ги разтърве. В крайна сметка бандата се състоеше от Ейнджъл, Маркъс и рок легендата Кърт Вос зад микрофона. На Скай повериха йониката и саксофона, а на Зед — барабаните. И ето че сега импровизираната банда свиреше, та се късаше, и звучеше направо невероятно, за което определено помагаше дарбата на Маркъс — въздухът буквално бе наелектризиран. И тримата вече си бяха завоювали договори със звукозаписни компании, иначе извън тях тази временна формация — кръстена *The Soulseekers*^[3] в чест на дарбата на Кристал, щеше да има бляскаво бъдеще.

— Само гледайте да не се озовем в Youtube, хора — обади се Кърт, преди да изпее кавър на „Hey, Soul Sister“ по молба на Ксав.

Напълних си чашата и тръгнах покрай дансинга да търся Виктор. Намерих го при изхода, загледан как братята и родителите му танцуват със сродните си души. Савантската дарба има висока цена: когато бъде заченат един савант, някъде по света друг савант получава втората половина от силата му. В повечето случаи съчетанието е невероятно, както при Мисти и Алекс — нейната дарба да изтръгва истината от околните прекрасно се съчетава с неговата — да убеждава и придумва. Едната засилва и допълва другата. Ала тази красива орис си има и друга... мрачна страна. Възможно е никога да не намериш партньора си или да го откриеш и да установиш, че дарбата му го е покварила. Точно това се бе случило с майката на Алекс и със... Не си позволих да довърша мисълта.

— Здравсти, Виктор — спрях на известно разстояние от него. Знаех, че няма да му е приятно, ако нахлуя в личното му пространство.

Настроението му като че ли леко се разведри.

— Самър. Добре ли си прекарваш? — той кимна към танцуващите. Диамант, сестрата на Кристал, се полюшваше унесено в прегръдките на Трейс, най-големия от братята. Това под небесносинята

коприна на роклята ѝ не беше ли издайническа подутина? Кога смятаха да ни уведомят?

Очите ми неволно се наляха със сълзи и се наложи да замигам съсредоточено, за да ги спра. Нелепо бе да се просълзявам при мисълта за следващо поколение Бенедикт.

— Чудесно, благодаря. Прекрасна двойка са, нали?

— Радвам се, че братята ми си намериха подходящи партньори. Вече няма причина да се тревожа.

— А, сигурна съм, че ще си намериш причина. Може да си трети по възраст, но винаги си се държал като най-голям.

Той се усмихна.

— Ами ти? За твоето семейство май нищо не знам. Имаш ли братя и сестри? Изглеждаш много отговорна за седемнайсетгодишна.

Уви, все не успявах да се скрия от многото си отговорности.

— Имам по-голям брат — не обичах да говоря за семейството си, но ако желях да спечеля доверието на Виктор, щеше да се наложи да отговоря.

— Савант ли е?

— Да. Казва се Уинтър. Но не е напълно здрав.

— Нещо сериозно ли?

— Може и така да се каже. — Млъкнах, но ми стана ясно, че чака да продължа. — Има умствено заболяване. Чува разни неща — ехото на гласове, които някога са звучали на дадено място. Това е част от дарбата му, но така и не се е научил да я владее. В главата му се надигат толкова много гласове, че му е трудно да прецени кои са истински и кои — не. Сякаш му липсва някакъв филтър.

Виктор ме стисна лекичко за ръката.

— Съжалявам. Савантите с психични заболявания наистина се измъчват жестоко.

— Благодаря. Не ми е лесно да говоря за него. Ще ми се да му помогна някак, но с мен му е особено трудно да общува.

— Понеже си в състояние да надникнеш в главата му.

— Да. Знае, че виждам неумението му да контролира гласовете, и се срамува. А всъщност няма за какво да се тревожи, но той не може да го разбере.

Виктор кимна.

— И на вашите не им е лесно.

Ако знаеше само колко е прав!

— А ти добре ли си? — Реших, че имам право да попитам, при положение че вече бях споделила нещичко за себе си.

— Много си мила, Самър. Добре съм. Или поне ще бъда. — Той сведе глава към чашата с бира в ръката си. — Да вдигнем тост за нас двамата. За неразбраните. — И протегна чаша към моята.

При този намек, че и той е наясно с мислите ми, неволно настръхнах. Насилих се да се усмихна широко и чукнах чашата си с газирани сок от бъз в неговата. Явно днес и двамата щяхме да се преструваме, че всичко е наред.

— За неразбраните!

[1] Висока и тясна масичка с наклонена повърхност за икони и богослужебни книги, от които се чете по време на служба. — Б.пр. ↑

[2] Шекспир, сонет № 60, в превод на Валери Петров, 1999 г. — Б.пр. ↑

[3] Буквално от англ. „Гърсачи на души“ — Б. ред. ↑

ГЛАВА 2

— Хората от кетъринга вече пристигнаха, госпожице Уилан. Имате ли нужда от нещо друго? — Госпожа Бейнбридж, икономката ни, спря нерешително край вратата, преметнала пазарска чанта през рамо. Прекрасно знаеше, че ми предстои тежка вечер.

— Не, благодаря. Ще се справя — пригладих черната рокля, която бях избрала за пред клиентите на баща ми. — Май и по-рано сме ползвали същата фирма, нали така? Доколкото си спомням, бива си ги.

— Много са изпълнителни. Гостите трябва да пристигнат в седем и половина. Сервирала съм напитки и предястия в гостната. Кафето и ментовите бонбони са върху бюфета в трапезарията. Обясних всичко на готвачката и тя ще инструктира сервитьорите.

— Чудесно. Ще се погрижа всичко да мине гладко.

Госпожа Бейнбридж потупа неспокойно ключовете от колата в джоба си.

— Бих могла да остана.

Признавам, че ужасно се изкушавах да я помоля.

— Не, няма нужда. Вървете при дъщеря си. Не всеки ден се става баба. Хайде.

— Но майка ви...

— Ще... — Какво? Какво бих могла да направя? — Ще се погрижа да е спокойна.

— Оставих ѝ цяла купчина списания, а също и дистанционното. Би трябвало да си лежи кротко. Надявам се да не ѝ хрумне да се присъедини към вас.

— Е, ако ѝ хрумне, то просто ще се присъедини. Моля ви, не се тревожете.

Госпожа Бейнбридж бе в течение на всички проблеми в семейството ми — и тя самата беше савант, а дарбата ѝ бе да обуздава чуждите емоции. Ако баща ми не я беше намерил преди три години, вероятно вече щях да съм полудяла. Отплащаше ѝ се добре за мълчанието ѝ, но си знаех, че не се грижи за нас само заради парите.

— О, миличка, така ми се ще да можех да помогна някак — възкликна тя и ме притисна за миг до гърдите си, съвсем смутена, защото бе наясно, че сдържаният ми баща не одобрява топлите ми отношения със семейната икономка.

— Правите повече от достатъчно. Наистина.

— Тогава ще се видим в понеделник.

— Точно така.

Проследих покрусено как бърза към колата си, паркирана отстрани на къщата. Баща ми не ѝ разрешаваше да оставя стария си очукан форд отпред, да не би съседите да го видят и да решат, че е на някого от семейството. „Гейнсбъроу Гардънс“ до Хампстед Хийт, живописно място със самостоятелни вили от късновикторианския период, всяка с голяма градина от стари дървета, бе от онези улици, чиито жители се тревожат за репутацията си — ако човек караше нещо по-скромно от мерцедес, значи, нарушаваше неписаните правила за поведение. На моменти истински се изкушавах да поканя Ейнджъл да паркира психеделично боядисания автобус на бандата си в предния двор.

Влязох в кухнята, за да проверя как върви подготовката. Всичко изглеждаше нормално. Погледнах си часовника. Очертаваше се баща ми да пристигне в последния момент. Написах му съобщение, но отговор не получих. Навярно бе попаднал в задръстване. Вдишах дълбоко, въпреки че паниката ме беше стиснала за гърлото. Нищо не можех да сторя. Налагаше се да посрещна гостите, да сервирам напитките и да се погрижа всички да се чувстват като у дома си. Вече от три години бях домакиня на празненствата му, така че знаех какво се иска от мен.

Телефонът ми звънна — съобщение от Ейнджъл.

Довечера съм свободна. С Маркъс ще ходим на кино. Искаш ли да дойдеш? Можеш ти да избереш филма.

Определено предпочитях да ям пуканки с приятели, но дългът ме зовеше.

Няма как. Имаме гости.

Кофти. Обичам те. Прегръдки, ххх

Имах късмет, че приятелите ми не се сърдеха, задето поставях семейството си преди всичко. Навярно усещаха, че нещо не е наред, но за момента успях да скрия най-лошото. В семейството ми живееше

тежко болен савант и аз бях длъжна да огранича разпространението на „заразата“.

Приятно, х

Сложих телефона да се зарежда, за да не се изкушавам цяла вечер да пиша съобщения. Баща ми ми беше дал да разбере, че очаква друго поведение. Семейството му произхождаше от два стари рода, кой от кой по-консервативен — ирландски от страната на баща му и пакистански от страната на майка му. Той беше възпитан в старомодни ценности, очакваше от дъщеря си подчинение и не проявяваше никаква склонност към по-съвременно мислене. Пък и честичко добавяше, че ако имам желание да ми плаща сметките за телефона, ще трябва да спазвам правилата му.

Понякога ми се приискваше да си тръгна и повече да не се върна. Представях си как излизам на осветената от звездите улица, оставям топлото си легло и завивките от гъши пух и поемам след цял катун дрипави цигани, както в онази шотландска народна песен.

Престани. Не е толкова страшно. Не се оставяй на мрачните мисли само защото не можеш винаги да правиш каквото си поискаш.

Отчаянието утихна, заключено в гърдите ми.

Така, да се залавяме за работа. Време е да нагледам мама.

Изкачих стълбите до първия етаж, където имаше отделна всекидневна, и почуках на вратата.

— Да?

Уверих се, че всичките ми защитни механизми са в пълна бойна готовност, и влязох.

— Самър. — Мама не се усмихна, но ми направи знак да се приближа. Излегнала се беше на канапето, облечена в дълъг до земята червен кафтан с няколко наниза подрънкващи мъниста. С дългата си черна коса и изразителни тъмни вежди — нещо, което бях наследила от нея — изглеждаше по-скоро като героиня от стари легенди, индийска принцеса или гадателка. Всъщност подобен образ би бил съвсем в унисон с произхода ѝ — смесица от ирландци и бретонци. Множество от предните ѝ някога пътували с европейски циркове, използвайки талантите си, за да си изкарват прехраната. Стаята ѝ беше боядисана в кървавочервено, стените бяха покрити с изображения на панаирджийски палячовци от времето на крал Едуард VII и навсякъде бяха наслагани саксии с папрат, а в средата се мъдреше параван,

облепен със стари пощенски картички. Дизайнерът уж трябваше да пресъздаде бохемска атмосфера, но на мен крайният резултат винаги ми се бе струвал крайно потискаш и възможно най-чужд на бохемското чувство за свобода.

Наведох се и я целунах бързо по бузата. Тя ме сграбчи за китката с тънки като клечки пръсти. Не се ли хранеше добре? Трябваше да попитам госпожа Бейнбридж дали не е започнала пак да си крие храната, вместо да я яде.

— Как се чувстваш днес, мамо?

— Скучно ми е — ноктите ѝ погалиха китката ми, опипвайки за пулса ми. Помъчих се да се овладея, но при тези нейни думи във вените ми нахлу адреналин. Хич не беше добре да ѝ е скучно.

— Нали си имаш списание, а и по телевизията сигурно дават нещо интересно — постарах се да звуча небрежно.

— Нищо не ми хваща окото. Постой при мен, Самър. Разкажи ми какво става с теб. Напоследък изобщо не те виждам.

Облизах пресъхнали устни.

— Уча. Готвя се за новото училище, нали започвам другата седмица.

Тя ме пусна.

— Учиш, вечно учиш. Ами важните неща? Приятели, гаджета?

Точно тези неща се налагаше да крия от нея.

— Няма някой специален. Само неколцина приятели от училище, но нали съм ти казвала — не сме особено близки.

— Защо не ги поканиш у дома? Бих искала да се запозная с тях.

Това можеше да се случи само през трупа ми.

— Ще видим.

— Толкова ми е самотно! Баща ти не ми позволява да се срещам с нови хора.

Естествено — за тяхна безопасност.

— Искаш ли да ти донеса нещо?

— Нека опитам поне мъничко — тя отново потърка ръката ми. — Свали щита за малко. Ако не ме допуснеш, няма да усетя нищо.

О, господи!

— Мамо, никак не е разумно. Чудесно знаеш как ни действа и на двете.

Майка ми подръпна подравнено мънистените нанизки — като затворник, който опъва веригите, за да провери колко са здрави.

— Не съм пристрастена. Баща ти греши.

Не, не грешеше. Пристрастена бе към чуждите емоции, опияняваше се от хорските чувства, при това до такава степен, че бе умъртвила своите. Вкопчеше ли се в някого, бе в състояние да изсмуче всичките му усещания, да го остави съвсем разтреперан. А в някои редки случаи щетите се оказваха трайни, жертвата ѝ си оставаше куха и празна, завинаги лишена от емоции.

Колкото и да ме болеше да го призная, хора като майка ми бяха вампирите на савантския свят. Баща ми твърдеше, че мама не е в състояние да се контролира, че сме длъжни да я защитаваме и да не се поддаваме на увещанията ѝ дори когато ни се струва, че ще е по-лесно да ѝ угодим. Ако не действахме със здрава ръка, щеше да се наложи да я отпратим — къде точно, така и не казваше, но някак винаги съм знаела, че ако се стигнеше дотам, баща ми щеше да е убеден, че вината е моя. Родена бях, за да му помагам с мамините проблеми, постоянно ми го повтаряше.

— Мамо, нямаш нужда от моите емоции. Трябва да вървя. Госпожа Бейнбридж каза ли ти за гостите?

Мама махна пренебрежително с ръка. Ноктите ѝ бяха алени.

— Да, да, скучни банкери и брокери, в душата им няма и една интересна емоция, само алчност, а от нея ме заболява главата. — Тя ме изгледа преценяващо. — С това ли смяташ да си облечена? Този цвят не ти отива, нали си наясно?!

Ето пак... постоянното се опитваше да подрони самочувствието ми. Нужни ми бяха години, за да разбера какво всъщност прави — колкото по-разстроена се чувствах, толкова по-ясно долавяше емоциите ми.

— На мен си ми харесва.

— Изглеждаш уморена.

Да, уморена бях, уморена до мозъка на косите си от усилието да я контролирам.

— Ще се оправя. Хайде, ще се видим утре.

Мама сви рамене и се протегна към лъскавите списания.

— Може би.

— Не, наистина, нека да е утре. Моля те.

От долния етаж се чу звънецът.

Мама вдигна глава и се усмихна разсеяно.

— Не трябва ли да отвориш?

Не ми се щеше да я оставям сама, но все пак забързах към вратата.

— Господин Андерсън, госпожо Андерсън, съжалявам, че се забавих — отстъпих крачка назад, за да им направя място.

— Срецнахме баща ти, тъкмо паркираше колата. Каза да ти предам, че всеки момент ще дойде — осведоми ме господин Андерсън, добродушен колега на баща ми от Ситито. Нямах представа с какво точно се занимават приятелите на баща ми, освен че собствените му умения с цифрите го бяха превърнали в легенда сред инвеститорите. Виж, за стройната госпожа Андерсън знаех повече, понеже по едната случайност ми беше учителка по английски.

— Да ви взема ли палтото, госпожо Андерсън?

— Благодаря, Самър. Сигурно вече нямаш търпение да започне учебната година?

— Да, наистина. Прочетох всички книги на Вирджиния Улф, които ни препоръчахте.

Тя се разсмя.

— Всички? Имах предвид да си изберете една или две, но май не бива да се изненадвам, че както винаги си с няколко крачки напред. Не забравяй, че ако искаш да кандидатстваш за Оксбридж, трябва да подадеш документите веднага щом започне срокът.

Закачих палтото ѝ на закачалка и го пъгнах в големия шкаф в коридора.

— Всъщност не съм сигурна дали ще кандидатствам там. — Баща ми не беше във възторг от идеята ми да следвам, поне не и извън Лондон.

— Та това ще е престъпление срещу интелекта ти!

— Татко не е сигурен дали моментът е подходящ — поведох ги към салона, където ги очакваха напитките.

— Иска да попътуваш една година, така ли? — Госпожа Андерсън закрачи из стаята и докосна леко букета на малката масичка. От лилиите се отрони мъничко листче и тя вдигна стреснато ръка. — Това е добър вариант за хора, които имат нужда да пораснат малко,

преди да се захванат с по-сериозно учене, но теб не бих сложила в тази категория.

— В коя категория? — обади се баща ми, пристигнал откъм гаража. Той стисна ръката на господин Андерсън и целуна жена му по бузата.

— Онази, в която няма място за тази изключително талантива млада дама. Коментираме къде ще кандидатства Самър, Ейдън.

Баща ми се усмихна напрегнато.

— Самър още не е решила как да постъпи.

Напротив, решила бях, но той, уви, не беше съгласен с избора ми. Единственото, което не бях решила категорично, бе дали да му се опълча.

— Всичко наред ли е с приготовленията, Самър? — попита ме той. Очевидно искаше да излезе от стаята, та да смени темата.

— Ще ида да видя. — Бясна, задето вечно ме контролираше, прецених, че ще е най-добре да се скрия в кухнята, нищо че и останалите гости заприиха. Зарових нос в телефона и зачетох стари съобщения, за да не се налага да обяснявам какво правя тук — в кухнята кипеше трескава дейност. На огромната двойна мивка се отцеждаха зеленчуци, на газовия котлон се пържеха кротони, една от помощничките рендосваше пармезан върху дървена дъска. Осъзнавах, че рано или късно трябваше да се махна от дома си — не бях толкова глупава, че да не разбирам, че баща ми ме манипулира, нито пък бях малодушна, но идеята ме ужасяваше. Ако напуснех дома ни и нещо се случеше с мама или с Уинтър, баща ми щеше да ме обвинява до гроб. Щеше да каже, че съм го изоставила, щеше да ме накаже със студенината си и да чака да допълзя разкаяно обратно. Но дори да ми спреше парите, въпреки това щях да се оправя — можех да взема студентски заем като всички останали, да работя на половин работен ден, — но действително ли исках да изгубя семейството си, само и само през следващите три години да уча литература в някое красиво университетско градче далече от къщи? Можех да се примиря, да го послушам и да се запиша в Юнивърсити Колидж, Лондон — тамошната катедра по английска литература бе направо чудесна, — но така щеше да се наложи да си живея у дома и животът ми нямаше да се промени и на йота. Пак всичко щеше да тежи на моите рамене. Порано баща ми се грижеше за всичко, но щом навърших десет, реши, че

съм достатъчно голяма, та да ми прехвърли отговорността с обяснението, че е твърде зает да печели прехраната ни. Като че ли не осъзнаваше какво бе сторил: превърнал ме беше в болногледачка на майка ми, а напоследък все по-често и в неин тъмничар. Признавам, животът му бе объркан, чувстваше се дълбоко разочарован. Да си обвързан с неуравновесена сродна душа, бе като да живееш под проклятието на зла вещица. Мъчно ми беше за него, но също и за мен самата, задето им бях дъщеря.

Главната готвачка ми хвърляше любопитни погледи. Сигурно си мислеше, че не мърдам от кухнята, защото се съмнявам в способностите ѝ.

— Можете да уведомите баща си, че сме готови да сервираме, ако моментът е удобен — информира ме тя хапливо. — Вратата трябва да е свободна, за да минават сервитьорите.

Предишната ми решителност рязко се стопи. Изключих звука на телефона и го пъгнах в джоба си. Роклята ми увисна от едната страна, но в момента исках да чувствам, че приятелите ми са на една ръка разстояние.

— Ще му кажа.

Осмината гости бърбеха доволно в салона, оставайки в пълно неведение за заплахата, надвиснала над главите им, и буреносните чувства, задушили младата им домакиня. Дори не се налагаше да им чета мислите: завист заради успехите на баща ми, учудване, че за пореден път няма да срещнат загадъчната госпожа Уилан. В главата на госпожа Андерсън се вихреше сценарий в стил „Джейн Еър“, който не беше далеч от истината, както и нетърпение да пристъпят към деловите разговори, заради които всъщност бяха дошли.

— Вечерята е готова, така че ако искате, можете да се преместите в трапезарията — обявих.

— Благодаря, Самър — баща ми ме потупа по рамото като демонстративен израз на бащинска признателност. — За онези от вас, които още не са се запознали със Самър, това е личното ми слънчице, дъщеря ми.

Измърморих срамежлив поздрав.

— Очарователна е — обади се една bankerка. — Други деца имаш ли, Ейдън?

— Имам и син, но той учи в друг град — излъга без усилие баща ми. Всъщност Уинтър водеше доста рисковано съществуване в един новопостроен апартамент в Източен Лондон, където нямаше гласове на предишни обитатели, които да го преследват.

— На теб ли се е метнал? Факир с цифрите? — попита друг.

Не, беше факир по привличане на неудачници и на всякакви опасности. Това, разбира се, не го изрекох на глас.

— За нещастие, не — баща ми се разсмя неискрено. — Но всеки сам си кове съдбата, нали така? Ако не друго, децата ми няма да се тревожат как да си плащат ипотеката. — Той ловко насочи разговора към любимата тема на всички брокери — покачващите се цени на недвижимите имоти.

Последвах гостите към трапезарията. Розовите рози, натопени в купи по средата на масата, изглеждаха красиво, но някак сдържано. Усетих как ме пробожда съжаление, задето у дома нямаше екзотични цветя като в букета на Кристал. По някаква странна приумица на съдбата аз бях тази, която улови букета на булката. И тъй като не виждах никаква перспектива да съм следващата младоженка, приех този знак на съдбата като намек да изсуша цветята и да ѝ ги изпратя, когато се прибере от меден месец в Занзибар. Кристал си знаеше, че ще се сетя. Освен това сватбата на Уриел и Тарин бе насрочена за есента, така че всички се досещахме кой ще е следващ.

— А ти с какво се занимаваш, Самър? — попита ме дамата до мен. Госпожа Дюпон, припомних си, изпълнителен директор на компания за онлайн търговия с медицинско оборудване.

— Последна година в гимназията съм.

— Така ли? Изглеждаш толкова зряла и разумна, че допуснах, че си на двайсет години — тя се засмя смутено. — Не че изглеждаш възрастна, но имаш много улегнало излъчване, същинска Одри Хепбърн. Едва ли съм първата, която ти го казва. Моята дъщеря е горедолу на твоите години, но в момента е на вълна пиърсинги и силен грим. Иска да учи нещо, свързано с изкуство.

Браво на дъщеря ѝ.

— Всеки сам избира пътя си — отвърнах.

— Не бива да се оплаквам, и аз самата бях бунтарка на младини, нищо че сега не ми личи — очите ѝ блеснаха, сякаш се надяваше да

зърна непокорното момиче изпод строгия костюм. — Човек уляга едва когато му се наложи да се грижи за някой друг, не смяташ ли?

— Може би сте права.

— Супата е отлична. Обожавам студена супа по това време на годината.

Опитах се да измисля подходящ отговор, но в този момент вратата към коридора се отвори и в трапезарията нахълта майка ми, същински огнен пламък в обзаведената в бяло стая. Замръзнах ужасено, а мозъкът ми напълно блокира от усилието да измисли някакъв изход.

— О, милички, не знаех, че имаме гости — обяви тя и направи широк, самоуверен жест с ръцете, подобно на примадона, излязла на сцената за своята ария. — Не, моля ви, не ставайте, ще си намеря стол. — Тя дръпна един стол и го тикна до мен, избутвайки ме от мястото ми на домакиня. — Ейдън, запознай ме. — После грабна чашата ми и си наля вино от бутилката на масата.

Гостите се ококориха от изненада. Госпожа Андерсън първа се окопити.

— Госпожо Уилан, много се радвам най-после да се запознаем. Аз съм Мойра Андерсън. Преподавам на дъщеря ви в „Сейнт Уинфред“. Тя е най-добрата ми ученичка, при това задминава другите значително.

— Така ли? — майка ми изглежда учителката с любопитство. Ясно долавях какво си мисли — *виж ти, някой различен от скучните банкери, интригуваща, емоционална личност, която се вълнува от изкуство.*

— Самър! — баща ми изръмжа така, сякаш аз бях виновна за случилото се. — Дами и господа, искрено съжалявам за прекъсването. Както виждате, съпругата ми не е съвсем добре и би трябвало да си почива.

— О, Ейдън, глупчо такъв, тази вечер се чувствам чудесно — зелените ѝ очи го стрелнаха като мълнии.

— Самър, отведи майка си!

Преглътнах мъчително. Нареддеше ми да използвам дарбата си, да пречупя волята на мама и да я принудя да напусне стаята. Това бе тъмната страна на силите ми, която не обичах да вкарвам в действие.

За целта се налагаше да се слея с обекта и усещането беше ужасно и за двете ни. Ето защо опитах с увещания.

— Хайде, мамо, по-добре да си почиваш.

Тя ме изгледа, като че бях хлебарка, която се кани да стъпче. Отдавна бе спряла да ме обича, сега бе в състояние да обича единствено собствената си пристрастеност.

— Аз съм възрастният тук, Самър. Не можеш да ми казваш какво да правя.

Баща ми не успяваше да прикрие гнева си и ако не предприемех нещо, съвсем скоро мама щеше да започне да се опива от емоциите му. Накрая щеше съвсем да се замае и баща ми щеше да побеснее. Какво ли щеше да стори, ако откажех да го измъкна от затрудненото положение? Мама от години не го беше излагала пред колеги, та навярно не беше подготвен.

— Не се притеснявай заради нас, Ейдън — обади се госпожа Андерсън, за да го успокои, че разбира деликатната ситуация. Останалите гости, които нямаха такъв близък контакт със семейството ни, не бяха склонни да проявят чак такава снизходителност. Един или двама хвърлиха прикрит поглед към швейцарските си часовници.

— Мамо, ела с мен, моля те — този път насочих дарбата си и се слях със съзнанието ѝ. Вече знаех какъв е почеркът му, така че не се стреснах от необузданите апетити, които бушуваха в главата ѝ. Мислите ѝ бяха кошмарно място, но долавях, че съм достатъчно силна, за да я контролирам и да не ѝ позволя да ме подчини. — Хайде, да вървим.

Внезапно примирена, с угаснал поглед, тя ме хвана за ръката и послушно ме последва. Почувствах се ужасно.

Качих я в стаята ѝ.

— Много си уморена. Усещаш ли колко ти се спи?

— Да, спи ми се — повтори тя и се пъкна под завивката така, както си беше с дрехите. Свалих обувките и герданите ѝ, за да ѝ е удобно. Пуснах мънистата на масичката до леглото и те се усукаха като змии.

— Лека нощ. До утре.

— Лека нощ, Самър — клепачите ѝ потрепнаха и се затвориха. Щом сънят я погълна и притъпи острите нокти на желанията ѝ, аз се измъкнах от съзнанието ѝ. Заше метена от непонятните за мен страсти,

сграбчих таблата на леглото, за да не падна. Винаги се чувствах така, когато се налагаше да контролирам ума й — отвратена, изтощена, омърсена. Искях да си взема душ, за да отмия неприятното усещане. Щеше да се наложи баща ми сам да се оправя с гостите си. Дежурството ми беше свършило.

ГЛАВА 3

Като че ли звънеше звънецът — чувах неясен звук, заглушен от завивката и възглавницата, с които бях затиснала глава. Погледнах будилника — шест и половина. Не очаквах посетители, а днес персоналът имаше свободен ден, така че явно ставаше дума за някаква доставка. Гостите на баща ми си бяха тръгнали в полунощ, ето защо бе малко вероятно да е буден. Трябваше да отворя, преди майка ми да си е наумила да слезе. Измъкнах се от леглото и нахлузих коприненото кимono, което прабаба ми ми беше пратила от Сингапур преди много години. На гърба му имаше грамаден златен дракон. Често си представях, че ме пази.

Звънецът иззвъня отново, този път още по-настойчиво.

— Добре де, идвам! — подвикнах подразнена. Какво очакваше куриерската фирма, като е тръгнала да разнася пратки толкова рано? Хукнах по стълбите към вратата, а кимоното се развя зад гърба ми като наметало на супергерой.

— Защо не ми отговаряш на съобщенията? И на опитите ми за телепатична връзка? — викна Ейнджъл в момента, в който отворих.

На прага стояха Ейнджъл, Маркърс, Мисти и Алекс.

— Какво? — прокарах пръсти през косата си. Май мозъкът ми още не се беше събудил. — Защото спях.

— Ама аз ти пиша от един час!

— Ами аз... май... изключих звука вчера заради гостите... и после забравих да го оправя.

— Не е възможно, никога не забравяш такива неща!

Маркърс — висок русокос хубавец, истинска рок звезда, я дръпна назад.

— Остави я на мира. Не е длъжна да е на разположение по двайсет и четири часа в денонощието.

Мозъкът ми започваше да загрява. Ейнджъл и Мисти излъчваха дълбока тревога, а момчетата изглеждаха смутени и угрижени.

— О, боже, да не е умрял някой?

— Може ли да влезем? — обади се Алекс, а мекият му южноафрикански акцент мигом успокои напрегнатата атмосфера. Май прекаляваше с дарбата си да убеждава околните, и то, само и само да разведри настроението.

Хвърлих бегъл поглед през рамо. Майка ми имаше навика да се появява най-неочаквано, а точно тези четиримата исках да предпазя от нея най-много от всичко на света.

— Не може ли да идем някъде другаде?

Мисти ме сграбчи за ръката.

— Няма време. Трябва веднага да ти обясним какво става и да тръгнеш с нас начаса. Сама знаеш, че не бихме се изтърсили у вас, ако случаят не е спешен.

Щом Мисти го казваше, значи, беше истина. Не можех да ги оставя на вратата.

— Да отидем в кухнята. — Майка ми рядко влизаше там. — Ще отскоча да се облека. Ако дойде някой, може ли... може ли да кажете, че сте от фирмата за кетъринг и сте дошли да почистите? Без теб, Мисти, знам, че не можеш да излъжеш.

Четиримата си размениха озадачени погледи. Долових нечия мисъл, че може би се срамувам от тях. Това беше толкова далече от истината, че направо ми стана смешно, колкото и да бях притеснена.

— Да, добре. Не се тревожи — съгласи се Ейнджъл и пристъпи вътре.

— Ще направим кафе или пък чай, ако предпочиташ — предложи Маркълс.

— За мен чай, моля. В шкафове ще намерите каквото ви трябва.

Оставих ги край кухненския плот, старателно изтъркан от служителите още снощи, и хукнах нагоре. В същия миг майка ми, водена от нейния безпогрешен нюх за проблемите, се появи в коридора. Изглеждаше напълно изцедена, точно както се чувствах и аз — обичаен ефект от вчерашната битка за надмощие над съзнанието й.

— Чух да се звъни. Кой е?

— Чистачите — загледах притеснено накъде ще тръгне.

Тя подуши въздуха.

— Какви чистачи?

Питаше на какви емоции би могла да разчита. Наситените чувства на приятелите ми щяха да се превърнат в истинско пиршество, ако последваше дирята към кухнята.

— Украинци, изобщо не разбирам какво ми приказват. Май хич не им се работи, седнали са да обсъждат проблемите с визите. — На тоя свят няма нищо по-скучно от разговори на тема бюрокрация.

— О! — Ноктите ѝ забарабаниха по рамката на вратата. — Длъжница си ми, Самър, за снощната история.

— Да, съжалявам, но знаеш какъв е татко.

— Не е нужно да му се подчиняваш. Можеш да му се противопоставиш. — Очите ѝ светнаха при идеята да изтръгне някаква нова емоция от мен.

— Може би, но точно сега трябва да се облека, за да мога да отворя килера. Чистачите искат препарат за полиране на пода. — *Гледай всичко да звучи максимално скучно*, казах си.

— Но след това ще се наложи да ми се отплатиш.

— Не мисля, че бих могла.

— Така ли... на баща си се подчиняваш, а на мен не? Та аз съм ти майка!

Която искаше да изсмуче емоциите ми. Но не можех да си позволя да споря с нея, понеже имаше опасност гостите ми да се втурнат да ме търсят или, което бе още по-лошо, да изгубя контрол и да я допусна до съзнанието си.

— Знам, че си ми майка. Остави ме да се оправя с чистачите и ще дойда да си поговорим. Ще ти донеса закуска.

Майка ми видимо се колебаеше.

— Струва ми се, че има гофрети.

— Добре. Моите ги искам с масло, а не с кленов сироп.

— Да, знам.

С огромно облекчение загледах как се прибира в стаята си — май за пореден път избегнах катастрофата. Грабнах някакви дрехи от гардероба, измих се набързо и се устремих обратно надолу. Сърцето ми препускаше не само защото се тревожех да не размисли, но и защото поводът приятелите ми да цъфнат на прага ми със сигурност щеше да се окаже неприятен.

Те бяха насядали край малката масичка под прозореца и зяпаха басейна в градината.

— Къщата ви е супер — отбеляза Алекс и дръпна стол и за мен.
Настаних се на него разтреперана.

— Благодаря.

Усещах, че се чудят защо никога не съм ги канила на гости. Постоянно висях у Мисти и Ейнджъл, нищо че нямаха нито басейн, нито голяма градина. Но не от къщата си се срамувах.

— Казвайте какво става.

— Виктор е изчезнал — обяви Ейнджъл. — Дезертирал е.

Естествено. Още щом изрече името му, разбрах какво ще последва.

— Заминал е при сродната си душа! — ахнах.

— И ние така смятаме. Но не това е проблемът. Като казвам, че е дезертирал, говоря съвсем буквално, тръгнал е без разрешение. Знаеш, че е висш служител във ФБР и американското правителство го смята за огромен риск за сигурността.

— До момента успявах да го задържат с обяснението, че ако някоя от бунтовническите групи в района го залови, ще изложи на опасност не само собствения си живот — продължи Мисти. — От доста време му обещават да му помогнат по дипломатически път, но напредък така и няма. В Афганистан се случват твърде много неща, за да се тревожат за отделен човек.

— Допускаме, че просто не е издържал и е решил да тръгне сам — каза Алекс.

— Ти го усети, нали? На сватбата? — обади се Ейнджъл. — Затишието пред буря, нали така каза.

— Действително усетих нещо, но нямах представа, че...

— Естествено, че не си — успокои ме Маркърс и прегърна Ейнджъл през раменете. — Редно беше ние да доловим следите.

— Пуснал си е брада — прошепнах.

— А Уриел твърди, че се бил записал на интензивен курс по дари. Това е най-разпространеният език в Афганистан.

— Да, така е. Местните езици са много, но почти всички говорят дари. — Така поне ми бяха обяснили роднините ми в Пакистан, когато ги разпитвах за западната им съседка. Откакто бях разбрала къде се намира сродната душа на Виктор, гледах да събера колкото се може повече информация за региона с надеждата някак да му помогна. Не бях ходила в Пакистан, но тамошните ми братовчеди се отбиваха да се

видят с баща ми винаги когато идваха в Лондон, оказали се бяха много сладкодумни, особено когато ставаше въпрос за положението в Афганистан. Северът бил по-стабилен, но южната част била като буря с барут.

— Братята му решили, че иска да е подготвен, че крои някакъв разумен план със съдействието на началника си, но ето че е хукнал сам, и то без официално разрешение и без да каже и думичка — продължи Мисти.

— Трейс твърди, че агентите искат да го арестуват. Наумили са си, че е изменник — прекъсна я Алекс. — Ако го хванат, здравата ще загази.

— Това едва ли го безпокои, при положение че има възможност да намери сродната си душа. Аз поне не бих се тревожил — заяви Маркъс, който само допреди няколко месеца изобщо не бе и помирисвал подобна идея. Ейнджъл изцяло бе променила вижданията му за савантите.

Стиснах чашата с чай, та да стопли дланите ми.

— Къде е в момента?

— Никой не знае. Ясно е, че няма да остави следи. Все пак говорим за Виктор Бенедикт, а не за Хензел и Гретел — рече Алекс.

Новината действително бе сериозна, но не разбирах защо са дошли дотук, вместо да ми пратят съобщение.

— Много съжалявам. Карла и Сол сигурно са обезумели. — Винаги бях харесвала родителите на Виктор и ми се бе случвало да си мечтая да ме осиновят. Отпих глътка чай. — Трябва да приготвя закуска на майка ми. Някой иска ли гофрета?

Ейнджъл ме сграбчи за ръкава.

— Няма време за готвене. Трябва да дойдеш с нас. Семейство Бенедикт има нужда от теб.

— Съжалявам, но наистина се налага да й занеса закуска. Вижте, майка ми не е... съвсем наред с главата и трябва да е спокойна. — Повече от това не можех да им кажа.

— Тогава дай ние да направим гофретите, а ти слушай — нареди ми Мисти и тръгна към печката.

Алекс я спря.

— Я ти обясни на Самър какво искаме от нея, а гофретите ще ги направя аз. Така ще е по-безопасно.

Мисти се усмихна смутено. Несръчността ѝ бе пословична.

— Хем хубавей, хем умник, хем може и да готви! Де късмет като моя?

Алекс поклати глава и нахлузи престилката.

— Внимавай, защото ще си останеш гладна.

— В хладилника има готова смес, а гофретникът е в чекмеджето с тенджерите. Майка ми ги обича с масло. — Седнах обратно. — Добре, слушам ви.

Маркът стана да помогне на Алекс и ме остави с приятелките ми.

— Аз съм виновна — започна Ейнджъл. — Ама реших, че няма да имаш нищо против, като разбереш колко е сериозна работата. Родителите на Виктор помолиха Кристал да се опита да го намери, нали това ѝ е дарбата.

Кимнах.

— Само дето Виктор се крие. Вчера всички се събрали у Мисти, за да се свържат с Кристал по Skype. И ние с Маркът наминахме след кино, така че останахме да видим какво ще стане. Кристал ужасно се разстрои, че не успява да го открие, а и от Танзания ѝ е ужасно трудно да работи, защото се налагаше да използва съзнанието на Ксав, за да го търси, връзката се оказа съвсем слаба, а накрая — нищо. Дватама с Ксав се канят да се върнат предсрочно. А заминаха само преди няколко дни, та хич не ни се иска да си съсипват медения месец. И не щеш ли, изтърсих, че можеш да следиш Виктор, без да те усети.

Вече се досещах накъде вървят нещата.

— Но не и през такива разстояния, не съм като Кристал.

— Така е, но нали знаем горе-долу къде е. През последните няколко месеца Кристал успя да стесни кръга на търсенето. В момента Уриел се опитва да навърже информацията. Вероятно ще разберем откъде е смятал да започне търсенето. В Афганистан има само шепа регистрирани саванти, така че тамошната мрежа навярно е съвсем малка. Можем само да се надяваме, че познават сродната му душа. Намерим ли нея, ще намерим и Виктор.

Сладкият аромат на гофрети нахлу в ноздрите ми, но не успя да пробуди апетита ми.

— Сериозно ли предлагате да хукна след него?

— Няма да си сама — побърза да поясни Ейнджъл. — Братята му събират екип, който да го намери, преди федералните да го настигнат или пък местните елементи да узнаят каква интересна личност е попаднала сред тях. Искат да установиш къде се намира, за да могат да го върнат в Америка, преди репутацията му съвсем да пострада. А ако имаме късмет, бихме могли да спасим и сродната му душа.

Отпуснах глава в шепа. Не можех да си позволя да хукна към Афганистан. Налагаше се да се грижа за деликатната ситуация у дома, следващата седмица започвах училище, а и чисто и просто беше много, много опасно. Приятелите ми явно бяха загубили ума си от тревога, за да не забелязват колко трудно би било да се хвърля с главата надолу в неизвестното.

— Ще ти помогнем — зае се да ме увещава Мисти, като прокара лекичко пръсти по гърба ми. — Алекс ще убеди вашите, че е важно да тръгнеш. Може да иде и в училището ти, да поиска разрешение да заминеш на едноседмично образователно пътешествие.

— Ама вие май не се чувате какво приказвате — обикновено не се изразявах толкова рязко, но започвах да се паникьосвам. — Да следиш нечие съзнание, това не е като телепатия, нужно е многократно по-малко разстояние. Трябва да съм съвсем близо, най-много на няколко километра. Афганистан граничи с пет или шест държави, Виктор би могъл да влезе през стотици легални и нелегални пунктове. Единственото разумно е да го изпреварим и изчакаме там, накъдето смятате, че се е запътил. А това ще отнеме поне седмица и може да бъде изключително опасно. — Уж изтъквах съвсем разумни доводи, но се чувствах отвратително. Семейство Бенедикт многократно бяха поемали рискове в името на савантската общност, а ето че аз се пробвах да се измъкна, без да им помогна, понеже... понеже какво? Умирах от страх? Още докато изреждах опасенията си, бавно ме обзе чувството, че няма да ми се размине. Но как, за бога, бих могла да тръгна, след като имах такива отговорности у дома? Поемех ли натам, ефектът щеше да е като онзи в играта на Дженга, сякаш съм изтеглила твърде много дървени плочки от едва крепящата се кула и тя неминуемо щеше да рухне.

Мисти явно не следеше мисления ми спор, а чуваше само изречените на глас думи. Усетих как се отдръпва, как охладнява от разочарование.

— Осъзнавам, че искаме много от теб, и не ми беше хрумвало, че може да се окаже опасно. Права си, не бива да тръгваш. А нищо не те задължава. Виктор не ти е роднина.

Ейнджъл видимо беше отвратена от увъртанията ми. Тя самата бе импулсивна личност. Ако смяташе, че би могла да помогне, сигурно вече щеше да е в самолета за Кабул. Почувствах се ужасно.

— Та той ни е приятел, Самър. Винаги ни е помагал. Само преди две години се опълчи сам-самичък срещу най-голямата международна мрежа от саванти престъпници и успя да освободи Феникс от лапите на Виждация. Сигурна съм, че е правил безброй други добрини, за които дори не ни е казал. Не е нужно да ти е роднина, за да си струва да го спасиш.

— Мен ме спаси от чичото на Алекс — намеси се Мисти.

— А мен от онази антисавантска групировка — додаде и Ейнджъл.

Долната ми устна затрепери и очите ми се наляха със сълзи. Ако откажех, щяха да ме намразят. Стиснах лакти в шепи, за да се овладея.

— Вие просто не схващате.

— Тогава ни обясни — Ейнджъл скръсти ръце и наклони предизвикателно глава.

Винаги бях крила истината за семейството си. Дълбоко се срамувах от майка си, макар баща ми вечно да повтаряше, че тя не е виновна.

— Трябва да се грижа за мама.

Мисти се смръщи.

— Ако се нуждаеш от пари за медицинска сестра, Ив и Феникс ще се отзоват. Знаеш, че имат възможности.

— Тя какво, да не е на смъртно легло? — обади се Ейнджъл смутено.

— Не, проблемът е по-скоро *хроничен*. — Сплетох пръсти и затиснах устни, за да не изтърся нещо необмислено. Наистина ли се налагаше да им кажа? И нямаше ли да ме гледат още по-подозрително, когато научеха истината? Савантската общност се отнасяше с недоверие и ненавист към всеки с вампирски гени — никой не би искал да предаде нещо такова на децата си. Не, не биваше да узнаят.

— Тогава какво ти пречи да тръгнеш? — Въпросът на Ейнджъл бе напълно логичен.

Алекс донесе чиния гофрети и я сложи между нас.

— Нападайте. Приготвих поднос за майка ти. Искаш ли да ѝ го кача?

Скочих.

— Аз ще ида. Не ме чакайте. Яжте, докато са горещи. — Хукнах нагоре, почти прегърбена под тежестта на подноса и бремето на самоненавистта.

— Самър, благодаря ти, чудесно изглеждат — майка ми забодде вилица в гофретите. — Досега май не си ги правила така. Тези резенчета ягода отстрани са много красиви.

Не бях забелязала, че Алекс е импровизирал, и то така, че закуската да е по-привлекателна за болната ми майка.

— Дано ти харесат.

— А кафето ми? — Ягодите оцветиха устните ѝ в алено.

— Идва. — Опитах се да докарам усмивка, но самообладанието ми се пропукаше. Ако съдех по блясъка в очите ѝ, вече знаеше, че крия нещо. Трябваше веднага да изляза. — Ей сегинка.

Хукнах към кухнята с надеждата все нещичко да е останало в кафеарката, но вътре имаше само утайка. Без да продумам, се хвърлих към мивката, за да включа чайника. Всички ме зяпаха.

— Самър, малко напрегната ми изглеждаш — обади се тихо Мисти.

— Много си наблюдателна — троснах се. Браво на мен, държах се отвратително с най-добрите си приятели, макар да се опитвах да съм любезна. Тупнах чайника върху котлона и завъртях ключа. Сетне дръпнах кафеарката и я тикнах под струя вода. Пръските ме уцелиха по гърдите. — По дяволите! — Ядно спрях кранчето.

Всички мълчаха, което май беше по-ужасно, отколкото ако се опитвах да ме успокоят. Маркър стана, грабна кафеарката от ръката ми и се зае да приготвя кафето. Ейнджъл ми подаде кърпа да се избърша.

Мисти стискаше ръката на Алекс. Сигурна бях, че си шепнат телепатично, и спокойно можех да се вслушам какво си казват, но си бях обещала да не досаждам.

— Самър, защо не ни кажеш какво всъщност се случва тук? — попита ме тя.

Вдигнах предупредително показалец.

— Недей! Да не си посмяла да ме работиш по тоя начин. Всеки си има право на тайни. Никога няма да ти простя, ако ме заставиш.

Алекс мигом настръхна.

— Остави я на мира, Самър. Знаеш, че ѝ е трудно да се владее, когато е разстроена, а в момента точно това ѝ причиняваш.

— Тогава по-добре си вървете — изтърсих, без да искам. Та те бяха единственият тих пристан в жалкото ми съществуване, но може би така беше най-добре. Нямах да мога цял живот да ги държа настрана, така че рано или късно щеше да се наложи да преустановим контакт. Най-добре би било да не ги допускам толкова близо до себе си. Внезапно бъдещето ми се стори съвсем мрачно.

— Значи, да предадем на родителите на Виктор, че отказваш, така ли? — Ейнджъл не можеше да повярва. — Без дори да изслушаш какъв е планът? Наясно си, че не биха те изложили на опасност.

— Не че не искам — останах сама до мивката, а приятелите ми седяха един до друг отсреща, всеки с половинката си. Обичах ги безумно и същевременно ги мразех, задето ме караха да се чувствам толкова самотна.

— Но те имат нужда от теб. Само ти можеш да им помогнеш. Даже и Кристал не може да го проследи, ако Виктор я блокира, а той именно това прави. — Усещах, че Ейнджъл не е в състояние да проумее категоричната ми позиция. — Как ще се почувстваш, ако му се случи нещо лошо?

Горе-долу така, както се усещах и в момента.

— Не може да няма кой друг с моята дарба.

— Няма — обади се Алекс. — Проверихме навсякъде. Не бихме дошли да те молим за такава услуга, ако имаше друг вариант.

— Никога не съм те мислила за страхливка — прекъсна го Ейнджъл. — И не вярвам да те е страх. Тогава защо се държиш така?

Точно в този момент майка ми влезе в кухнята.

— Мамо, върви си в стаята! — опитах се да приложа дарбата си, но собствената ми защита започваше да се пропуква и просто не можех да събера сили.

— О, Самър, виж се само колко си разстроена! — измърка майка ми и ме хвана над лакътя. — Искаш ли да разкарам тия неприятни хора? — Съзнанието ѝ се запромъква в моето, разбивайки на пух и

прах преградите, които бях градила години наред. Въздухът в стаята сякаш внезапно се вледени.

— Махни се! — По бузите ми рухнаха сълзи. Имах чувството, че ме разкъсва, сякаш смъква кората на портокал.

— Ама какво прави тя? — прошепна Мисти. — Хей, я оставете Самър на мира! — Тя пристъпи напред, но Алекс я избута зад себе си.

— Кротувай.

— Самър, дръпни се! Не ѝ се оставяй! — викна Ейнджъл.

— Внимавайте. Май се досещам какво се случва — обади се Алекс. — Маркърс, изглежда, че майката на Самър е емоционална пиявица, савант вампир. Не ѝ позволявайте да ви докосне. Впие ли веднъж пипала, много трудно ще се откачите.

При вида на ужасените им физиономии долових как ме помита вълна на унижение, истински фонтан от мъка. Години наред го бях потискала, а ето че сега неудържимо се изливаше. Майка ми буквално тръпнеше в екстаз — от цяла вечност не бе поглъщала толкова количество емоции.

— Какво ще правим? — Ейнджъл сграбчи метлата от ъгъла, готова на всичко.

Алекс размаха ръце, за да привлече вниманието на майка ми, приличаше на бикоборец, който се мъчи да разсее бика от паднал матадор.

— Госпожо Уилан? Госпожо Уилан? — гласът му звучеше настойчиво, убедително. — Моля ви, пуснете дъщеря си. Не виждате ли, че я боли?

Но в това си състояние майка ми бе недосегаема дори за могъщи саванти като Алекс. Съзнанието ми започваше да се изпразва, светът около мен посивя. Чувствах се като крал Лир, препъваща се сред голата пустош, загубила всичко — приятели, надежда, обич. Цялото ми тяло се прегърби и отпусна. Още малко и щях да изпадна в несвяст. Навремето често ми се случваше.

— Татко — прошепнах едва-едва.

Явно бях изпратила зова си телепатично, защото чух силно трополене от горния етаж — баща ми бе скочил от леглото. Майка ми удвои сили, сякаш усетила, че времето ѝ изтича. Баща ми нахълта в кухнята по пижама, ориентира се в ситуацията само с един поглед и замахна силно към пръстите на майка ми, вкопчени в ръката ми.

Ударът му прекъсна контакта и тя изпусна лакътя ми. Свлякох се на земята, неспособна да направя каквото и да било. А майка ми се разкикоти ликуващо, изпаднала в най-отблъскващата си фаза.

— Виждаш ли, Ейдън, видя ли? Не можеш да ме спреш! Трябва да живея! — Тя се разтанцува из кухнята, опиянена от погълнатите емоции. — О, бих могла да изтичам маратон, да кача Еверест, така съм окрилена. Да не повярваш, че скучната ни дъщеря крие толкова много чувства! Научил си я да се прикрива.

— Махайте се! — озъби се баща ми на приятелите ми, скупчени в най-отдалечения ъгъл. — Вървете си!

— Ами Самър...! — възропта Ейнджъл.

— Аз ще се погрижа за дъщеря си, много ви благодаря. Нямате работа тук. Вън!

— Не му противоречете — прошепнах, отбягвайки телепатичните им въпроси.

Съвсем объркани, приятелите ми се изнизаха от кухнята. Чух как вратата се затръшва и гласовете им заглъхват по алеята.

— Нали съм ти казвал да не каниш гости! — нахвърли се баща ми срещу мен.

— Знам.

— Мейв, върви си в стаята. Вече се нахрани. Отивай да храносмилаш някъде другаде. — Той застана между нас и зачака да види какво ще стори майка ми.

С дивашки смях тя се въртна и пое по стълбите. Чувах я как пее, подскача... съвсем екзалтирана. Ефектът щеше да отмине най-рано след час.

В мига, в който майка ми напусна кухнята, баща ми сякаш рухна. Седна до мен, притегли ме в скута си, обгърна ме с ръце. Не каза нищо. Бесен ми беше, да, но също и на себе си, на майка ми, на съдбата и нейните ненавременни удари.

— Ще мине — прошепна накрая. — И това ще премине.

ГЛАВА 4

По заповед на баща ми прекарах остатъка от деня в леглото. И без това нямах сили за нищо. Дори книгите на нощното ми шкафче останаха неотворени. Хлабаво навързаните изречения на Вирджиния Улф звучаха така неразбираемо за замъгления ми мозък. Лежах и гледах тавана, преструвайки се, че не чувам вибрирането на телефона. Накрая не издържах и го изключих.

Сенките от брезата пред прозореца пробягваха по килима като рояк нощни пеперуди. Шумоленето на листата ме успокояваше, връщаше ме в дните, които някога, много отдавна, бях прекарала на един плаж в Корнуол, към спомените за горещия пясък под кожата ми и нежното плискане на вълните в босите ми пръсти. Пазех тези спомени като защитен механизъм срещу грозотата, която твърде често съзирах в другите. Толкова много хора таяха ужасни чувства — зли намерения или рани, нанесени от чужда жестокост. Понякога бремето на савантската ми дарба се оказваше непосилно и се налагаше да бягам от реалността.

Чух звънеца, а после долових и как баща ми отваря вратата. След малко влезе в стаята ми, понесъл поднос с нещичко за обяд.

— Едно ще им призная на приятелите ти, не се отказват лесно. — Той се наведе да остави подноса на леглото до мен и кичур тъмна коса падна над челото му.

— Какво им каза?

— Че им благодариш за вниманието, но в момента нямаш желание да се видиш с тях. Прав ли съм?

— Да.

— Не биваше да ги каниш тук, Самър.

— Не съм ги канила. Сами са решили да наминат. Случило се е нещо с наш общ приятел, савант, и искаха да им помогна.

— Но сега знаят — той приседна на ръба на леглото и приглади покривката. — Индийските слонове отново замаршируваха в права редица.

— Да.

— Ще кажат ли на някого?

— Нямах време да ги помоля да пазят тайна, а и нали знаеш каква е дарбата на Мисти?

На светлината на късното августовско слънце татко изглеждаше много по-възрастен. Синеок и с красиви черти, някога бе висок и силен. Напоследък обаче раменете му бяха започнали да се привеждат, а страните и челото му бяха набраздени от дълбоки бръчки.

— На кого ще кажат?

— Не знам. Вероятно на семейство Бенедикт.

Баща ми изпъшка. Един от най-големите му страхове беше, че няма да може да поддържа фасадата на идеалното семейство. *Решил* бе проблема с Уинтър, като го бе замел под килима, но майка ми беше твърде опасна. А и въпреки всичко тя му беше сродна душа, помежду им съществуваше ненарушима връзка. Всеки ден, досущ като Сизиф от древногръцките митове, му се налагаше наново да поема непосилното бреме.

— Май изисквам твърде много от теб, а? — прошепна той.

— Нима си имаш някой друг?

Той стисна ръката ми. И двамата млъкнахме, замислени за лабиринта, от който не можехме да се измъкнем. Сега мислите ми за бягство — защото, ако трябваше да съм искрена, желанието ми да следвам се свеждаше именно до това — ми се струваха безкрайно егоистични. Сетих се за Виктор. Нямах да мога да сбъдна мечтите си, но защо поне той да не сбъдне своята?

— Има ли вариант да се справиш без мен за седмица-две?

Татко се покашля.

— Какво имаш предвид?

— Причината приятелите ми да цъфнат на вратата е сериозна. Виктор Бенедикт е изчезнал, а аз вероятно съм единственият човек, който може да го намери.

— Как така е изчезнал?

— Заминал е за Афганистан. Опитва се да открие сродната си душа.

Баща ми се усмихна горчиво.

— Може би е по-добре да не я намира. Понякога реалността се разминава с очакванията.

— При някои хора, да.

— Да, при някои хора.

— Всъщност изчезването му не е единственият проблем. Ако нещо се обърка, последствията ще засегнат всички, понеже Виктор е главната ни връзка с правораздаващите органи. А те ни помагат да съжителстваме с обикновените хора, да крием присъствието си. Не бихме искали да ни възприемат като заплаха.

— Самър...

— А аз мога да им помогна да установят къде се намира. Ще се наложи да пропусна началото на годината, но и без това съм напред с материала, така че ще се справя.

— Не говори глупости, Самър. Няма да те пусна да идеш в Афганистан.

— Защото се тревожиш за мен или за самия себе си? — Това беше удар под кръста, но в момента не се чувствах особено великодушна.

— Естествено, че се тревожа за теб.

— Татко, не забравяй, че дъщеря ти умее да чете мисли.

— Не мога да се справя без теб — той направи сърдиш жест към къщата. Имаше предвид живота ни, съществуването ни в това тихо кътче на порядъчния Хампстед. Според неговата логика няхах право да го зарежа сам, и то поради простата причина че нямаше да се оправи без мен.

Сърцето ми се сви. Познавах го достатъчно добре, за да съм наясно как да го убедя, но това означаваше да пожертвам мечтата, която ме крепеше от няколко години.

— Какво ще кажеш да направим сделка? Ако ме пуснеш да замина за няколко седмици, догодина ще кандидатствам в лондонски колеж.

Очите му светнаха. Баща ми не бе постигнал успехите си в света на бизнеса само с помощта на савантската си дарба. Умееше да се пазари. Зарея поглед някъде зад рамото ми към рисунката на пустинен оазис, закачена над леглото ми — облечени в роби фигури и надвесени над водата коне, съвсем в стил „Лорънс Арабски“, поредната от фантазиите ми, която ми помагаше да се измъкна от реалността.

— Не съм сигурен, Самър. И не защото смятам, че не ти е работа да се забъркваш, а защото знам, че все още има големи територии, в

които цивилните не са добре дошли. Не бих искал да пратя дъщеря си във военна зона.

Ясно, започва се. Увих ръце около коленете си.

— Ще пратят цял екип и поне един от хората ще е с дарба за надушване на опасност. Повярвай ми, на тях им е точно толкова важно да не ми се случи нищо, колкото и на теб.

— Вярвам ти. Ти си единственият човек на света, на когото мога да разчитам стопроцентово. — Той сведе глава за миг, така че да усетя цялата тежест на семейните отговорности.

Опитах да се отърся от чувството за вина.

— Можеш да помолиш госпожа Бейнбридж да живее вкъщи няколко седмици. Няма да има нищо против да изкара малко пари за дъщеря си и зет си.

— И за малкия Джейсън — усмихна се баща ми. — Знаеш ли, вече е започнал да мести предмети. Това бебе няма да се задържи задълго в кошарата.

Зачаках.

— Означава ли, че ще ме пуснеш?

Той въздъхна измъчено.

— Ще си помисля. Чувал съм много за семейство Бенедикт, добри хора са. Ако все пак ти позволя да тръгнеш, ще трябва да спазваш определени правила.

— Ще се справиш ли с мама, докато ме няма?

Той сви рамене, приел ролята на жертва.

— Ще трябва да се справя.

— Когато се прибера, пак ще поема нещата.

Баща ми кимна, но някак смутено.

— Няма да е същото. Предполагам, че се досещаш.

— В какъв смисъл?

— При положение че тайната вече не е тайна.

— Какво значение има?

— Нали си наясно, че има правила? В савантската общност?

— Какви правила?

— За хора като майка ти. Или може би по-скоро е редно да ги нарека традиции. Много, много отдавна бе взето решение, че такива като нея не бива да се възпроизвеждат. Не само че изцеждат жертвите си от емоции, но влошават и умствените им сили, понякога трайно,

така че никога не успяват да се възстановят. В по-мрачните периоди на историята се е случвало цели савантски общности да прибегнат до самоубийство, когато дарбата започнела да се разпространява. И за да се спести подобна участ и на други, старейшините решили да прекъснат линията на унаследяване.

В гърдите ми заседна малка бучица негодувание.

— Не, не съм чувала. Знаех, че саванти като майка ми не са долюбвани, но не бях осведомена, че има правила срещу тях.

— Правилото е глупаво и е невъзможно да се следи за изпълнението му, тъй като е в разрез с човешката природа. Но технически погледнато, ако го бяхме спазили, двамата с Уинтър нямаше да ви има. Това е и една от причините толкова да настоявам да пазиш в тайна състоянието на майка си. Ще ти го впишат в досието и ще има сериозни последици.

— Какви последици?

— Ако не променят политиката, ще ти забранят да имаш деца, тъй като се броиш за носител. Информацията ще бъде въведена в търсачката за сродни души и ще бъдеш отбелязана като неотговаряща на условията за потомство.

И през ум не ми беше минавало за деца, но новината, че не съм достойна да имам потомство, ми подейства като ритник в корема.

— Не е честно.

— Става дума само за деца от савант — поясни баща ми, без да ме поглежда в очите. — Ако родиш дете от обикновен човек, вероятността рецесивният ген да се прояви е минимална, но със савант, независимо кой, просто няма да е редно. А и партньорът ти едва ли ще е във възторг, ако родиш дете вампир. Вероятно ще сметне, че рискът е твърде голям.

— Теб това не те е спряло.

— Не, аз реших да рискувам.

— И съжаляваш ли?

— Честно ли ме питаш? Понякога да. Уинтър е толкова болен, а ти си толкова тъжна. Като че ли успях единствено да умножа нещастieto.

Никак не ми беше приятно така да обобщава живота ми.

— Може да се случи на всеки. Винаги е възможно да предадеш някаква генетична мутация.

— Ти говориш за разумен риск. А аз поех необмислен такъв и сега си плащам. Лошото е, че и *ти* плащаш.

На следващата сутрин се събудих с възобновена решителност. Бъдещето ми, отнасящо се до следващите няколко години, бе необратимо предначертано. Късно предната вечер баща ми все пак прие сделката, която му предложих, и дори стигна дотам, че състави договор и ме накара да подпиша, че в замяна на тази триседмична ваканция ще кандидатствам в лондонски колеж.

Ваканция — ама че извратена шега.

Включих си телефона и изчетох милионите съобщения, изпратени от приятелите ми. Не ги изтрих, но и не се втурнах да отговарям. Вчерашната конфронтация с майка ми бе показала пределно ясно, че не можех да си позволя да имам близки приятели. Както се бе изразил баща ми, рискът беше неразумно висок. За щастие, майка ми бе нападнала мен. Ако се беше нахвърлила върху някого от тях, никога нямаше да си простя. Реших без драматични изявления тихомълком да напусна живота им. Ейнджъл и Маркъс си имаха музикална кариера, Алекс и Мисти бяха безкрайно щастливи в Кеймбридж и прекарваха цялото си време един с друг. Нямаше да забележат липсата ми. Щях да се постарая да стане постепенно. Никой нямаше да страда. Освен тях исках да предпазя и себе си. Щом не можех да съм част от савантската общност, тогава по-добре беше да не живея сред тях. Твърде болезнено го усещах. Вярно, нещата се бяха променили — вероятно нямаше да ми тикнат звънец в ръката и да ме карат да го размахвам на всяка крачка като средновековен прокажен, но положението ми определено имаше някои сходства със съдбата на прокажените. Налагаше се да свикна да живея сред обикновените хора, за които тези неща бяха напълно непонятни.

Много мислих какво да отговоря и накрая изпратих кратък отговор: *Благодаря за съобщенията. Вече съм добре. Ще се видим скоро.*

Следващата стъпка беше да разбере къде се събираше спасителният отряд — последният ми жест към савантското общество. Писах на Скай, сродната душа на най-малкия брат на Виктор, и получих отговор почти незабавно.

Много се радвам да те чуя. Мисти ни разказа какво се е случило. Ако искаш да поговорим, непременно ми се обади. И аз съм се сблъсквала с емоционална пиявица преди няколко години във Вегас. Тогава Виктор се погрижи онзи мръсник и приятелчетата му да озоват зад решетките, но прекрасно си спомням какво е чувството.

Супер. Значи, вече всички знаеха. Как въобще Скай би могла да проумее какво изпитвам? Една-единствена атака, при това от непознат, не би могла да се сравни с постоянни нападения, на които бях обект от най-близкия ми човек, при това в продължение на години. Добре че Скай не беше тук, иначе щеше да види как емоционалната ми аура пулсира в алено. Опитваше се да е любезна, но аз се подразних. *Благодаря за вниманието, но вече съм добре. Дали щеше да долови горчивината? Свикнали бяха да съм безупречно учтива, така че навярно нямаше да й направи впечатление.*

Отговорът пристигна незабавно. *Според ме не си. Зед твърди, че ти трябва една хубава прегръдка, така че приеми, че те прегръщам от разстояние. Семейство Бенедикт се канят да се свържат с баща ти, за да видят дали Мрежата на хора с дарби не може да помогне с нещо. Не се тревожи за Виктор. Ще се оправим сами.*

Мрежата на хора с дарби, неформален управляващ орган на хората от нашия вид, се стремеше всячески да контролира савантите, така поне твърдеше баща ми. Това бе същата онази някогашна общност, която бе преценила, че такива като мен не бива да се възпроизвеждат. *По-добре да не се свързвате с баща ми. Със сигурност ще предпочете да не се намесват външни лица. Но да се върнем на въпроса ми: Ще ви помогна да намерим Виктор, така че къде се събира отрядът?*

В комуникацията настъпи рязка пауза. След малко получих отговор: *Сигурна ли си? В една военна база над Солсбъри. Ще дойдат да те вземат.*

Баща ми щеше да побеснее, ако още някой се изтърсеше у дома. *Дай ми адреса и сама ще ида.* Продължих да настоявам за това в още няколко съобщения — сигурно всички от семейство Бенедикт бяха убедени, че съм голям инат.

Трудно ми беше да си приготвя багажа, понеже няхах представа какво ще ми е нужно. Ако можеше да се вярва на интернет, Кабул преживяваше строителен бум. На повечето снимки имаше търговски

центрове и хотели, така че щяха да са ми необходими градски дрехи. Но извън града условията щяха да са доста по-примитивни. А и навсякъде трябваше да съм облечена максимално скромно. Мразех да не съм подготвена, но просто не разполагах с подходящо облекло. Добавих неизменните тоалетни принадлежности и наредих всички варианти спретнато на леглото. Приятелките ми обичаха да ме подкачат, че винаги имам най-потребното, независимо от случая — пинсети, пиличка, парацетамол. Аз бях човекът, от когото се очакваше да извади нужната вещ от чантата си. Това, разбира се, не се случваше без предварително планиране. Най-после останах относително доволна и напъхах избраните тоалети в малък розов куфар от онези, дето минават за ръчен багаж, та да не се налага да чекирам друг подобен.

Баща ми влезе в стаята ми с писмо в ръка.

— Това е декларация, че можеш да напуснеш страната под настойничеството на майката или бащата на Виктор, в случай че някой поиска да я представиш.

— Досега никой не ми е изисквал такова нещо.

— Времената се менят, Самър. Граничните власти проверяват всеки пътуващ към конфликтна зона. Семейство Бенедикт ще се заемат с визите, но въпреки това може да влезе в употреба. — Подаде ми още един лист хартия. — Това са имената и адресите на роднините ми в Пакистан. Ако възникне нещо спешно, можеш да се обърнеш към тях за съдействие. Освен всичко друго те ще проявят разбиране и към савантския аспект на нещата, каквото не можем да очакваме от местните.

— Хубаво си се сетил.

— Бих те закарал до Солсбъри, но не смея да оставя майка ти сама... особено днес.

— Така е. Ще си хвана влака, не се тревожи. Ще се оправя.

— Знам. С всичко можеш да се справиш.

Той ме притисна до себе си и ме целуна по косата.

— Да се пазиш.

— Обещавам. И скоро ще се върна.

— Прехвърлил съм още пари по сметката ти. Свали си на мои разноски и допълнителни материали за училище на таблета.

— Благодаря, че си се сетил.

— Ще те чакам.

Таксито ме закара до военната база, намираща се на осем километра от Солсбъри. Докато се измъквахме от околоръстното, едва успях да зърна прочутата катедрала с острата като игла кула, преди да се впуснем между вълнистите хълмове. В случая това не беше клише — хълмовете действително се издигаха и спадаха като тревисти вълни. В главата ми се стрелкаха цитати от Томас Харди. Представях си как героите му крачат наоколо — отчаяната Тес и отчаяният Джуд. И на двамата съдбата им бе злочеста, така че се насилих да разсъждавам по-ведро. Примерно за поезията на Харди, която бе така величествена. На съседния хълм един трактор обръщаше бледото стърнище и го засипваше с тлъста, кафява пръст_. Само човек, прекопаващ облаци / в бавна тиха разходка/ със стар кон, който се препъва и кима / полузаспал в ход... / Само те ще продължат напред._ В случая май Харди не беше съвсем прав. Кога за последен път бях виждала кон и рало извън телевизията?

Можеше пък в Афганистан да зърна.

— Ето, миличка. Сигурна ли си, че тук трябваше да те докарам? Да нямаше предвид квартирите по-надолу? — Шофьорът огледа подозрително стражата, а после и мен в лятната ми рокля на цветя и бяла жилетка.

— Точно тук. Колко ви дължа?

Той ми прочете сумата от апарата и аз му я подадох заедно с бакшиша.

— Хубав ден ти желая, миличка.

Силно се съмнявах, че пожеланието му ще се сбъдне.

— И на вас.

Отворих вратата и се измъкнах навън, издърпвайки куфара след себе си. Разпънах дръжката му и го затеглих към войниците при портата. И двамата ме зяпаха с безизразни физиономии, ала дочувах мислите им и долавях развеселеното им любопитство при вида на розовия ми куфар. *Кофти, момчета, няма да успеете да ме засрамите. Чисто и просто обичам розовото.*

— Здравейте. Аз съм за тук — заявих кратко на войника до караулката.

— Така ли? — той най-безсрамно се подсмихна. — Не виждам да фигурирате в списъка ми, госпожице за тук.

Ама че тъпа шега.

— Самър Уилан.

Усмивката му угасна в мига, в който ме откри на компютърния екран.

— О, вие сте от тях! — „Онези, смахнатите“, добави той наум и мисълта му ме блъсна като вонята от подминаващ боклукчийски камион.

— Точно така, от тях. — Стана ми любопитно какво всъщност знаеше и тъй като точно в този момент не бях в настроение да проявя уважение към личното му пространство, не се посвених да надникна в мислите му. Наясно бе, че охранява изключително тайна операция, най-секретната от секретните. Натъквал се беше на достатъчно необясними неща — примерно разни работи да се носят из въздуха просто така, — за да е убеден, че случващото се, меко казано, е чудато. Но верен на обучението си, беше непоколебим, че колкото по-малко знае, толкова по-добре.

— Трябва да претърся куфара ви — той посочи малка масичка в караулката.

Такова развитие не ми беше минало през ум, а трябваше да се досетя. Та това беше секретна база, не можех да очаквам, че ще ме пуснат да вляза като на хотел. В кабинката нямаше скенер, така че явно се налагаше да отворя куфара.

— Добре. — Твърдо решена да не се поддавам на смущението, сложих куфара върху масичката и дръпнах ципа. Вътрешността му свидетелстваше за обесивно-компулсивното ми разстройство — спретнато нагънати дрехи, кутийка с бижута и отделни несесери за гримове и тоалетни принадлежности.

Войникът заопипва между пластове, но за щастие, не ме накара да отварям всичко едно по едно. После прерови и дамската ми чанта и ми я подаде.

— Разперете ръце, госпожице.

Очевидно следваше унизителното опипване, но за моя радост, за тази част от проверката си имаше ръчен сензор, който дори не изпиука.

— Всичко е наред. Тръгнете по алеята и се регистрирайте в първата сграда вдясно.

Той отвори портата и ме пусна да вляза. Усецах очите му, впити в гърба ми, докато крачех по алеята, а колелцата на куфара ми тракаха гръмко в тишината. Чувствах се глупаво, някак не на място. Не се бях замислила защо срещата ни е във военен лагер. Това означаваше, че операцията бе официална. Мислех си, че просто ще се качим на самолета и ще тръгнем да търсим Виктор. И си купих розов куфар, понеже предположих, че ще е по-удобен от раницата. Изглежда, нападението на майка ми съвсем бе объркало способностите ми да разсъждавам, защото при нормални обстоятелства никога не бих допуснала подобна груба грешка.

Явно от бариерата бяха предали, че пристигам, тъй като Сол, бащата на Виктор, ме чакаше в сградата на рецепцията. Висок мъж с индиански корени, той неизменно излъчваше тихо достойнство и ми напомняше на герой от роман на Джеймс Фенимор Купър. Досега не го бях виждала в униформа и съвсем се стъписах.

— Самър — той ме прегърна топло. — Безкрайно ти благодаря, че дойде.

— Съжалявам, че не можах да се съглася още от самото начало. Знам, че ви разочаровах.

— Никога не би могла да ни разочароваш. Напълно разбираме ситуацията ти.

Силно се съмнявах, че действително *разбират*, но пак ми беше приятно да го чуя.

— Кой друг е тук?

Сол подписа някакви документи и ми връчи пропуск.

— Да вървим. Остави си куфара тук. Ще се погрижа да го отнесат в стаята ти.

Излязохме на ярката слънчева светлина и поехме по асфалтова алея между тревните площи към нещо като стадион. Усецах как слънцето пари голия ми врат, защото си бях вързала косата на опашка. Добре че си бях взела очилата, тъй като обедните лъчи се отразяваха в светлосивия асфалт и ме заслепяваха.

— Вероятно се досещаш, че всеки от синовете ми иска именно той да измъкне Виктор от тази бъркотия, но аз се запънах. Екипът ни е скромнен, но включва подобрени хора.

— Аха.

— Преди да разберем, че ще успееш да дойдеш, се погрижих за резервен вариант.

— Значи, нямате нужда от мен, така ли? — Можех ли да се отметна от уговорката с баща ми? Долових бледа искрица надежда, но също и леко разочарование, все пак след толкова много компромиси се бях настроила за това пътуване.

— Определено имаме нужда от теб. Но само ти няма да свършиш работа. Трябва ни екип, който може да влезе и да излезе от страната, без да причини срыв в дипломатическите отношения. Потребни са ни хора с опит в специалните сили и именно по тази причина сме тук. Виктор има високопоставени приятели.

— Мислех, че от ФБР искат да го арестуват.

Сол се усмихна безрадостно.

— Има и много врагове. Не всички агенти са срещу него, само онези, които предпочитат да не работят със саванти.

Сигурно бяха цял взвод. Савантите обикновено будеха страх, а не доверие, а и трябваше да се признае, че сред нас имаше и такива, които използваша силите си за незаконни облаги.

— Разкажи ми за отряда.

— От братята на Виктор ще дойдат само Трейс и Уил. И двамата имат необходимите умения. С Уил можем да гарантираме сигурността на всяко място, в което решим да се спрем, понеже и двамата имаме дарбата да долавяме приближаваща се опасност.

— И ти ли ще дойдеш? — не успях да прикрия изненадата си.

— И синовете ми се изненадаха по същия начин. Естествено, че ще дойда. Та Виктор ми е син. Редно е на мен да се падне честта да го сритам в задника, задето е решил да тръгне сам.

Непосилно ми беше да си представя, че на света има човек, който е в състояние да срита задника на Виктор, но от друга страна, собственият му баща вероятно бе единственият, който би се осмелил на такова нещо.

— Трейс има задачата да съпоставя данните от проследяването, стига да открием някаква следа. Заедно с него ще успеете да установите местоположението му.

— А другите?

— Използвах всичките си връзки и успях да привлека част от семейство Робинзон.

— Тези не съм ги чувала. Да не живеят на някой пустинен остров?

Сол се разсмя.

— Не, а и ако ги беше чувала, щеше да е проблем, защото са тайни агенти. Работят за приятелски настроени държави, и то само при специални случаи. Профилирани са в най-трудните задачи — освобождаване на заложници и лична охрана.

Смръщих се недоволно.

— Наемници?

— Гледай да не те чуят да ги наричаш така. По-скоро специален отряд, който работи в полза на савантския свят. Наш собствен специален отряд.

Да, ама технически погледнато, пак си бяха наемници. Щом работеха за пари, при това, без да ограничават услугите си до дадена държава, речникът би ги описал точно така.

— Колко са?

— На първо място, Лукас Робинзон, той е главнокомандващият. Дарбата му е да предчувства как ще се развият нещата, което го прави съвършен тактик. Заместникът му е по-младият му брат Скот, който е навигатор. Това момче е като GPS в човешко тяло. Такова нещо не бях виждал.

— Момче?

— Добре де, над двайсет е, но за мен всеки под трийсет е момче. Усещах, че има още нещо.

— Това ли са всички? Само те двамата?

— Не, в екипа им има и трети човек, логистичен експерт — най-малкия им брат Хал... и ти казвам още отсега, че не е савант.

— Как е възможно?

— Родителите им също не са саванти. Лукас и Скот са аномалия. Но Хал знае за дарбите им, така че не е нужно да се прикриваш в негово присъствие.

— Това често ли се случва? Обикновени хора да родят саванти?

— Често не, но все пак става. Генът се крие някъде нагоре по веригата. В повечето случаи, ако се поразровиш, ще намериш дядо или баба с дарба.

Всъщност в момента изобщо не бях в настроение да разсъждавам за генетичното унаследяване. Повторих имената, за да

съм сигурна, че съм ги запомнила правилно.

— Лукас, Скот и Хал Робинзон.

— Точно така. Гледай да се държиш мило с Хал. Сигурно ни намира за доста... особени.

Пристигнали бяхме на стадиона. Направи ми впечатление, че теренът е организиран като за състезание с препятствия, а с тези същински препятствия се бореха петима мъже, до един облечени в униформи. Уил и Трейс бяха на стената за катерене, глава до глава с двама непознати мъже. Доста по-напред от тях някакъв строен по-млад мъж се катереше по въже над пълна с кал канавка. Сведох поглед към сандалите и лятната си рокля.

— Струва ми се, че съм останала с грешно впечатление за естеството на мисията ни.

Сол се подсмихна.

— Не се тревожи, миличка, чисто и просто се умориха да планират и да обсъждат стратегии.

— И какво, така си почиват?

В този миг един от непознатите плъсна в калта, вероятно с помощта на Уил, което предизвика шумен смях.

— Точно така.

— Е, казват, че светът е шарен — отбелязах.

Сол ги извика — използва телепатичен сигнал — и петимата мигом смениха посоката и се втурнаха към нас. Най-младият се поколеба за миг, докато се ориентира какво правят останалите. Явно този беше братът без савантска дарба. Трейс и Уил ме целунаха смутено, като се извиниха, задето са така потни. Интересно дали неохотата им се дължеше на новината за майка ми? В главата ми подигравателно отекнаха звънчетата на прокажен. Сол се обърна към тримата Робинзон.

— Ето я. Самър притежава една от най-силните дарби за четене на мисли, от която дори Виктор не може да се скрие.

Тримата братя стояха един до друг, целите опръскани в кал, с пламнали лица. По-големите имаха грубоватия вид на състезатели по ръग्би — носят на единия бе чупен, при това май повече от веднъж. Най-малкият очевидно вървеше по техния път, макар все още да беше източен и грациозен като вълк. Висок, по-висок, най-висок, мина ми през ума. Интересно дали ръстът им зависеше от годините — в такъв

случай най-високият до мен беше Лукас. Също така се питах как ли ще изглеждат, като се изкъпят и преоблекат, понеже дори сега, целите в кал, изглеждаха доста добре. Протегнах ръка.

— Радвам се да се запознаем.

Лукас внезапно вдигна длан, но не за да се здрависа с мен, а за да възпре брат си.

— Мълчи, Хал.

Стройният вълк изсумтя презрително.

— Ти сериозно ли, Лук? Смятате да вкарате Снежанка във военна зона? Сър, явно не сте с всички си — това последното бе насочено към Сол.

— Самър е изключително способна — отвърна спокойно Сол.

— Това следващото също ще е по-добре да го премълчиш — измърмори Лукас.

— На какво точно е способна? Да си лакира ноктите? Мен ако питате, няма да изкара и две минути без сешоар.

Ако не се бях отказала от бъдещето си, само и само да помогна на Виктор, вероятно щях да успея да се съсредоточа и да демонстрирам някакво самообладание. Когато някой ме засегне, обикновено прибягвам до смразяваща любезност. Но в сегашното ми уязвимо състояние направих единственото, което ми хрумна — врътнах се и си тръгнах. Ако съдех по звука от удар на лакът в корем и остро изохване на Хал, вероятно братята на този малоумник току-що го бяха уведомили какво мислят за обноските му.

— Самър, почакай! — Уил ме настигна тичешком. — Ще те изпратя до стаята ти, докато баща ми се разбере с останалите. Съжалявам. Тия момчета не са свикнали да работят с цивилни. И ни правят огромна услуга, задето се съгласиха да поемат мисията и да ни вземат със себе си.

— Браво на тях. — Хал Робинзон беше нищо и никакво невъзпитано войниче. Аз бях над тези неща, изобщо не ми пукаше. Какво от това, че обичах да си съчетавам маникюра с тоалета? — Но въпреки това не съм длъжна да ги слушам.

Дружелюбното изражение на Уил бе заменено от явна тревога.

— Изоставяш ли ни?

— Не. Отивам си в стаята да си проверя маникюра и да си освежа грима.

— Точно така — ухили се Уил, доловил сарказма. — Единственият начин да се справиш с корави юначаги като Хал Робинзон е да ги удариш с техните камъни по техните глави.

— С камъни ли? Нещо не си разбрал. На съвсем друг етап от еволюционното развитие съм. На този Хал му остава само да припка по петите ми, дано ароматът на „Шанел“ да му помогне да се ориентира.

Уил ме прегърна с една ръка.

— Страшна си. Няма никакви шансове срещу такава класна дама.

Разсмях се и внезапно се почувствах по-добре.

ГЛАВА 5

Условията бяха спартански, но за това поне бях подготвена. Уил ме въведе в малка стая с белосани стени и единично легло със спретнато сгънати чаршафи. В единия ъгъл едва бе побрана миниатюрна баня — това според Уил бе стаята за специални посетители. Доколкото разбрах, момчетата бяха в общо помещение.

— А сега какво? — попитах.

— След вечеря имаме събрание — той остави куфара върху леглото и с впечатляващо самообладание се въздържа от всякакви коментари по отношение на цвета му.

— Как е Марго? — сложих чантата си на нощното шкафче и събух обувките си.

Мъжественото лице на Уил разцъфна в усмивка.

— Чудесно, благодаря. *Gifted* заминаха за Италия, иначе и тя щеше да е тук. Предполагам, че точно в този момент препуска наляво и надясно и се опитва да организира всичко за тазвечерния концерт. Момчета я подкачат, но си знаят, че ако не е тя, цялото им турне ще пропадне.

— Какво, Кърт тормози ли я?

— Като подобава на истински брат. — Изражението му изведнъж стана сериозно. — Искам да знаеш, че сме ти дълбоко благодарни, задето се съгласи да помогнеш на Виктор.

Пъхнах глава в банята да огледам: чисто беше, но миришеше на лютив сапун. Зарадвах се, че си носех собствен от къщи.

— Моля те, не ми благодари. Баща ти вече го направи.

Уил скръсти ръце. Явно не се канеше да си върви.

— Ами ти? Добре ли си? Има ли как да ти помогна? — Той неизменно се опитваше да застане между опасностите и хората, които обичаше.

— Според Мисти онзи ден сериозно си пострадала.

Благодаря ти, мила приятелко, задето не мажеш да си държиш езика зад зъбите.

— Не ми е за първи път, така че всичко е наред.

Уил млъкна. Явно използваше дарбата си.

— В момента не усещам да те заплашва нещо, така че ще трябва да ти повярвам.

Усмигнах му се насила.

— Няма ли да ходиш да се къпеш?

Той се огледа озадачено, сякаш едва сега осъзнаваше колко е кален.

— Уф, права си. Ще се видим в шест в столовата. Лесно ще я намериш, навсякъде има табели.

Уви, едва когато си тръгна, се сетих, че не го попитах как да се облека за вечеря. Винаги съм смятала, че е важно да уцелиш правилния код в облеклото — за разлика от приятелките ми. Доколкото бях чела, понякога на такива събития цареше съвсем официална атмосфера, особено ако в столовата се намираха офицери, а в други случаи обстановката бе по-скоро като в закусвалня. Все пак дилемата ми не беше чак толкова важна, че да безпокоя Уил с телепатични въпроси, така че реших да играя на сигурно с тъмносинята си рокля с кройка на риза. Тази, която носех до момента, произпах с праха за пране, който бях взела за пътуването — поизкаляла се беше от прегръдките — и я закачих на една закачала до отворения прозорец. Бях на приземния етаж, но ми се стори малко вероятно някой да се покатери през перваза и да отмъкне чантата ми, при положение че се бях озовала наред строго секретна военна база.

Самър, я се чуи само — порицах се. — Бива ли да се впрягаш толкова? Чукнах се по челото от яд. Понякога ми се искаше да съм поспонтанна, да не се тревожа за щяло и нещяло. Ейнджъл и Мисти постоянно ми повтаряха да се отпусна.

Всъщност май беше крайно време да пиша на приятелите си какво се каня да сторя.

Хора, пиша ви, колкото да ви кажа, че все пак ще съдействам за ситуацията с Виктор. И като се има предвид накъде сте тръгнали, вероятно известно време няма да мога да поддържам връзка. Обичам ви.

Телефонът завибрира от възклицанията на Ейнджъл и Мисти и доста по-сдържаните, но окуражителни отговори на Маркърс и Алекс. Заобичала бях сродните души на приятелките си почти колкото и тях

самите — щеше да ми е ужасно трудно да се откъсна от великолепната четворка. Усещах се като Тенекиения човек, но наопаки — искаше се ми се да нямах сърце.

Ала сега не беше моментът да се замислям в тази посока. Все още се възстановявах от атаката на майка ми, така че се налагаше да се успокоя. Изпънах се на леглото и взех таблета. Тъкмо бях потънала в поредния от Барчестърските романи на Антъни Тролъп и започвах да се отърсвам от стреса от последните няколко дни, когато някой задумка на вратата ми. Погледнах си часовника. Пет и половина. Надникнах мислено в коридора, но не усетих никого, което беше доста странно. Повечето хора излъчват мисли, досущ като онзи тип от рекламата за дезодорант, дето оставя ароматна следа и сума ти зашеметени девойчета припкат подире му. Отново се почука. Станах неохотно и отворих вратата. На прага стоеше Хал Робинзон — изкъпан, в дънки и бяла риза, късо подстриганата му коса блестеше, а шоколадовокафявите му очи светеха гневно. Ясно не желаше да се занимава с мен. Започвах да схващам. Все пак не биваше да забравям, че съм дама.

— Мога ли да ти помогна?

— Идвам да се извиня — процеди той с тон, който издаваше, че му е много, ама много трудно да прикрива негодуванието си.

Охо, нямаше да му се размине толкова лесно. Размърдах босите си крака върху студения балатум — уж просто така — и розовият лак на ноктите ми проблесна. *Виж ми педикюра, Робинзон.*

— За какво? — попитах най-невинно, макар и двамата да знаехме за какво.

— Задето се държах грубо. Това достатъчно ли е? — Гледай ти, успя да прояви грубост, докато се извиняваше, че се е държал грубо. Впечатляващо.

— Според теб явно е достатъчно — понечих да затворя вратата, но в пролуката се показаха ботуш и ръка.

— Какво трябва да означава това?

Опитах се да разчета мислите му, но не успях да пробия преградата на тъмнокафявите му очи. Не знам защо, но ужасно ме разсейваха. Пък и враждебността му бе така осезаема, че всъщност беше излишно да се напъвам.

— Означава, че според теб извинението ти е достатъчно, а според мен — не. Но не ми пука особено, така че можеш да си вървиш — магнах пренебрежително с ръка, за да го вбеся допълнително. — Ще се видим в столовата.

— Казва се „стол“. „Столова“ е твърде префърцунено.

— Ще се видим в столовата — повторих и хлопнах вратата, като едва не му премазах пръстите. Облегнах се на вратата и увих ръце около тялото си. Едно на нула за мен, усмигнах се на тавана.

Умишлено закъснях за вечеря, за да не се окажа сам-самичка с Хал Робинзон. Както ме беше уверил Уил, табели действително имаше, та лесно се натъкнах на дългата ниска постройка — архитектът й очевидно се бе борил за първа награда в конкурса „Най-грозна сграда на годината“. Миризмата на пържени картофи и бургери издаваше, че роклята ми е излишно елегантна, но нямах намерение да се връщам. Писнало ми беше да бъркам и да взимам грешни решения, така че си наложих да не му мисля толкова. Вдигнах един поднос и се наредих на опашката. Повечето от посетителите бяха войници, но имаше и неколцина цивилни, така че едва ли изпъквах чак толкова.

Дойде моят ред.

— Бих искала салатата, моля.

Мъжът ме погледна озадачено, стиснал няколко листа маруля с щипката.

— А към салатата? — той кимна към тавите с пилешко, чили и бургери.

— Само салатата. — Сигурна бях, че няма да успея да погълна нищо друго, понеже още не бях на себе си от стълкновението с майка ми.

Поех чинията и тръгнах към щанда с десертите, откъдето си взех плодове и кисело мляко.

— Ти да не си от ония мацки, дето вечно са на диета? Защото, така като те гледам, нямаш причина да се тревожиш.

Естествено, зад гърба ми бе не друг, а Хал Робинзон, очевидно устремен да поднови дуела. Взе си пандишпанов сладкиш и сложи чинийката в подноса, препълнен с пържени картофи, боб и бургери.

— В такава жега нямам апетит. — Ни най-малко не възнамерявах да му признавам, че съм преживяла атака от савант вампир и още не мога да се съвзема.

— Там, накъдето си тръгнала, няма да издържиш на марули. Теренът е суров. Ще ти падне кръвното и ще вземеш да се строполиш.

— Много мило от твоя страна да се тревожиш за мен, но ще се справя.

— Изобщо не съм мил. Ако действително ще идваш с нас, по-добре да сведеш до минимум списъка с глезотиите. На такава мисия личната безопасност е най-важна.

Вдигнах таблата и се огледах за маса. Сол ми помахаша от дъното на залата.

— Кой точно те е назначил за мой командир?

Хал се ухили и се наведе към мен в опит да ме стресне.

— Просто съм си такъв, бебче.

Върнах таблата обратно на масата.

— Не!

Хал се смръщи и отстъпи назад.

— Тоест?

— Не, това е просто поредният долен ход в мръсната ти играчка. Не ти разрешавам да ме наричаш „бебче“ само защото имам две X хромозоми, а ти — само една.

Хал добави един шоколад към преливащата си табла, която и без това съдържаше достатъчно калории за цяло семейство, при това поне за седмица.

— Между нас казано, важна е У хромозомата.

— Настоявам да проявяваш нужното уважение към мен или ще помоля да те махнат от екипа. Според теб чии умения са по-важни, Робинзон? — Вдигнах вежда в не особено тактичен намек, така де, кой беше савантът тук?

Той ми се усмихна гадничко и размаха шоколадовата си вафла.

— Бре, бре, Уилан, може и да нямаш нужните хромозоми, ама хич не се свениш да се заяждаш, а? Искаш ли да ударим една канадска, та да видим кой е по-главен?

— Ах, колко зряло от твоя страна — грабнах си подноса и се отдалечих с ядна крачка, а щом стигнах масата на Сол, го думнах отгоре й малко по-силно, отколкото възнамерявах.

Сол спря ябълката ми, преди да се търкулне на земята.

— Май добре се разбирате с Хал, а?

Ако господин Бенедикт беше на моята възраст, щях да го уведомя точно какво ми е мнението за идиота Хал. Вместо това прибягнах до обичайната си учтивост.

— Струва ми се, че обноските му малко куцат.

Скот, средният брат, се приведе през масата.

— Иска да каже, че го ненавижда. То и на мен братлето ми действа по същия начин. Трябва или да свикнеш със словесния спаринг, или да се поддадеш на изкушението да го сриташ.

— Ти кой подход си избрал? — пробвах да се осведомя.

— По малко и от двата — той ми намигна. — Прояви малко разбиране, Самър, помисли си какво му е. Налага му се постоянно да общува с първокласни саванти като нас, да наблюдава висшия пилотаж с ясното съзнание, че цял живот ще си остане прост шофьор. Егото му е дълбоко наранено, а открай време е обичал да командва. Не е лесно да си най-малкият брат, при това съвсем бездарен.

При тези думи ме жегна бегло чувство на вина, задето бях уцелила болното му място.

— На мен егото му ми се струва съвсем невредимо. — Нали така?

Хал пристигна и обиколи цялата маса, за да се седне до мен. И уж неволно блъсна таблата си в моята и разля чашата ми.

— Ау, съжалявам. Искаш ли да донеса още един плодов сок, или ще вземеш да му отпуснеш края с чаша диетична кола?

— Хенри Робинзон, дръж се прилично, че ще ти поръся четката за зъби с чили на прах — предупреди го Скот.

— Да бе, да. — Хал седна. — Забелязахте ли какво яде нашата дама? Или по-скоро, че изобщо не яде? Не можем да помъкнем човек на диета на такава мисия. Няма да може да разсъждава от глад.

Избърсах деликатно устни със салфетката си и се огледах ядосано, понеже нямаше къде да я хвърля. Вместо това я смачках и я напъхах във вече празната ми чаша.

— Не съм на диета. Просто не съм гладна. Но благодаря за загрижеността. Дълбоко съм трогната.

Уил се изправи.

— Ще ида да ти донеса нещо за пиене, Самър. Ябълков сок?

— Благодаря ти.

Хал изстиска щедро количество кетчуп върху храната си, така че крайният резултат бе като кървава сцена след битка между пържен картоф и бургер.

— Само аз ли съм разумният човек тук? Каним се да влезем в една от най-опасните държави в света, а вие сте твърдо решени да водим и това маце? — Той се наведе към мен, вдигнал вилица с няколко набодени картофчета. — Не че имам нещо против теб, госпожице Елегантност, но имам много против всяко необучено момиче.

— А ако бях момче?

— Също — въпреки че, ако решиш да си смениш пола, ще прахосаш целия си... талант.

Имах чувството, че съм попаднала в пещера с неандерталец. Интересно защо другите не заставаха на моя страна. Надникнах тук-там в главите им и установих, че господата от семейство Бенедикт изчакват да видят дали ще имам смелост да се защитя. И че искрено вярват в способностите ми, което направо ми стопляше сърцето. Що се отнасяше до двамата Робинзон, там нищо не успях да разчета.

Странна работа. Срязях един домати, за да спечеля малко бремене. Защо не чувах мислите им? Вярно, че някои саванти разполагаха с естествено силни щитове, а предвид професионалната им ориентация, нищо чудно случаят да беше такъв. Какво ли щеше да стане, ако понатиснех лекичко, ако се опитах да се приземя отвъд вражеските линии, така да се каже? Тъкмо се наках да пробвам, когато Хал ме прекъсна.

Отвъртя капачката на бутилката с кока-кола и съсскането изригна като публика, която шумно изразява неодобрението си.

— Ето, виждате ли? Отказва се и при най-малката трудност. Непрекъснато я изпитвам, а тя или любезничи, или се врътва и бяга. Така няма да стане, ако ще работим като екип.

— Какви ги дрънкаш, Хал? — обади се току-що пристигналият Лукас. Измитата му коса се оказа рижава на цвят, а очите му бях с един нюанс по-светли от тези на брат му.

— Казвам, че колкото и да е даровита, ще ни изложи на твърде голям риск. За всички ни ще е опасно.

Интересно дали баща ми щеше да се съгласи да анулира договора, ако ме изритаха от екипа още преди да напусна страната. Доколкото го познавах, щеше да настоява да спазя условията, понеже той самият бе удържал на думата си.

— Самър? — Сол деликатно ме подканваше да се защитя. Уви, не ми хрумваше как да го направя, тъй като в момента защитният ми механизъм бе изчерпан.

Затова реших да демонстрирам пълна невъзмутимост. Никога не позволявай на някого да разбере колко копнееш за нещо или колко те е наранил.

— Нямам нищо против да ме отстраните от мисията. Включих се, тъй като исках да помогна на Виктор и ми казаха, че съм единствената, която може да го открие.

— Кое то е самата истина — обади се Трейс, най-големият брат на Виктор, по професия полицаи от Денвър... или поне когато не му се налагаше да гони брат си из целия свят.

— Днес не съм съвсем на себе си. Но обещавам, че когато дойде време да се качим на самолета, ще съм във форма.

Хал пусна вилицата, като най-нехайно удави едно измъчено картофче в кетчуп.

— Ти какво, да не си болна? Защо не каза? Реших, че си на някаква безумна диета. Още една причина да не те влачим във военна зона.

Сол сложи длан върху ръката му.

— Не, не е болна. Онзи ден я е нападнал савант вампир. И ние самите още не сме на себе си.

Ножът на Лукас застина във въздуха.

— А къде е сега? Елиминирахте ли го?

— Кого дали са елиминирали? — очите на Хал зашариха неразбиращо по лицата на братята му.

— Савантите вампири са истинско зло, Хал — поясни Скот. — Изсмукват ти мозъка, много е опасно.

Хал тръсна глава.

— Ама че сте чудаци. С какво заслужих такива братя?

— Не, не са я елиминирани, но ситуацията е под контрол — отвърна Сол, глух за коментарите по адрес на савантите.

— Жена, така ли? — не млъкваше Лукас. — Майка ти?

Изрече го точно в момента, в който отворих уста да кажа: „Майка ми“. Очевидно дарбата му действаше и при мен.

Той видимо трепна, но се насили да се усмихне.

— Кофти работа, миличка.

Забих поглед в чинията със салатата. Военните хич не ги биваше в това отношение — няколко къса маруля, краставица и домат с едно-две лучени кръгчета.

— Ако сте приключили с дисекцията на личния ми живот, може би ще можем да преминем към причината да сме тук.

— Келнер, келнер, донесете речник! — Хал щракна с пръсти така, сякаш викаше сервитьора.

Уил се върна с ябълковия сок и постави чашата в таблата ми.

— Понякога си голям задник, Хал — измърмори Скот.

— Каза „дисекция“, понеже ѝ се нахвърлихме като с нож — поясни Лукас. — Остави я на мира, Хал. Щом е в състояние да живее с вампири, Афганистан ще ѝ се стори като разходка в парка.

С един вампир, понечих да поясня, но реших, че не е сега моментът да защитавам семейството си.

Хал не отвърна нищо. Изчака останалите да преминат на темата за подходящи хотели и измърмори:

— Извинявай — този път май звучеше искрено. — Скот е прав. Понякога съм истински гадняр.

Кимнах, без да казвам нищо, защото не бях сигурна какъв звук ще излезе от стегнатото ми гърло.

— Тая салата и домашният ми заек не би я харесал. Ето, това го взех за теб — той ми подаде шоколада.

Прав беше. Май единственото, което можех да преглътна в момента, беше нещо сладичко. Дръпнах червената лентичка и разкъсах опаковката.

— Имаш си домашно зайче, а?

— Аха. Наполеон. Или поне така го наричах, докато не взе, че роди. Баща ми явно не го бива със зайците, а продавачите в магазина сигурно страхотно са се забавлявали на негов гръб, пробутали му бременна зайка. Но аз нямах нищо против. Бях им като татко.

Долових образа на ухилено момче с щръкнала коса и големи кафяви очи, липсващо предно зъбче и цяла тумба зайчета в скута.

— Надявам се, че всички са си намерили добър дом.

Току-виж излезеше, че сме в състояние да водим сносен разговор.

— Може и така да се каже. Реших, че е жестоко да ги държа в клетка, и ги пуснах в резервата край къщи. Сигурно съм зарадвал лисиците.

— О!

Той ме сръчка с лакът.

— Или пък са наплодили цяла раса свръхзайци, които и до днес лудуват на свобода и не оставят лисиците на мира. Трябва да се мисли положително. Хайде, принцесо, не бъди такава песимистка.

Не можех да разбера дали говори сериозно. Странно беше, че не чувах нищичко в главата му, освен този случаен спомен, и се зачудих дали онзи, който го пазеше, бе пропуснал мисълта за зайчето, за да ме накара да го погледна с други очи. Стрелнах Лукас и Скот с поглед, но и двамата не ни обръщаха внимание.

— Сигурен ли си, че не си савант?

Хал вече бе излапал основното и тъкмо подхващаше десерта.

— Последния път, когато си направих обстоен преглед за лудост и безумие, се оказа, че не съм. Защо питаш?

— Защото не те чувам.

Хал се задави.

— Че нали седя до теб, принцесо.

Реших да не реагирам на идиотското обръщение.

— Искам да кажа, че не ти чувам мислите. Обикновено чуждите мисли буквално ме заливат.

— Може би чисто и просто нямам мисли? Не ти ли мина през ум? — Той ми се ухили дяволито.

О, със сигурност имаше мисли, но може би трябваше да се радвам, че не ги долавям.

— Братята ти ли те пазят?

— Възможно е. Нямам представа как действа дарбата им. Ти би трябвало да знаеш повече от мен. Наясно съм, че предпочитат да работят при информационно затъмнение, както го наричат.

Отчупих си парченце вафла и почуках с него по сребрилата опаковка.

— Звучи логично, иначе ти самият би представлявал риск за савантска операция. Всеки по-силен четец на мисли ще се опита да

извлече информация именно от най-слабата брънка.

— Мен ли наричаш най-слабата брънка?

— Не исках да прозвучи така.

— Утешавай се, както желаяш, бебче. Знам, че точно това смяташ, и не е нужно да чета мисли, за да се досетя. — Той бутна стола си назад и лъжицата изтрака в празната му купичка. — Отивам да приготвя конферентната зала. След пет минути да си там. — И той се въртна и изчезна.

Думите ми го бяха жегнали, макар да не го сторих нарочно. Нямах намерение да се изкарам по-велика. Или напротив? Определено щеше да ми е по-лесно, ако Хал Робинзон не участваше в мисията. Караше ме да се съмнявам в себе си и да проявявам закъснение, която не очаквах от себе си.

— Добре ли си, Самър? — чух ниския гърлен глас на Сол.

Добре ли бях?

— Ще се оправя.

Сол се подсмихна и сложи ръка върху моята. Топлината на мазолестата му длан ми подейства странно успокояващо.

— Сигурен съм. Младежът се е заинатил така само защото не знае как да общува с истинска дама. Съмнявам се да е срещал човек като теб.

— Откъде знаеш?

Той ми намигна.

— Имам седем момчета. Виждал съм всичко на тоя свят, миличка.

ГЛАВА 6

Военният самолет се оказа неочаквано шумен. Зъбите и костите ми буквално бумтяха от вибрациите, сякаш ме бяха тикнали в гигантска машина за ядрено-магнитно изследване. Седалката ми беше заобиколена от багаж, прикачен за стените с камуфлажни мрежи. Прозорец нямаше. Твърде скоро се отказах да слушам музика, понеже ръмженето на двигателите успяваше да заглуши дори *Florence and the Machine*, макар да бях увеличила звука докрай. Вместо това се захванах да изучавам картата. Целта ни беше Мазари Шариф, в северната част на Афганистан, тъй като бяхме разпознали някои от местните забележителности във виденията на Кристал.

Преговорих наум плана. Щяхме да се настаним в малък хотел. Един познат на тримата Робинзон в тайните служби ми бе осигурил нова самоличност, така че щях да мина като част от семейство Бенедикт. Ето че съкровената ми мечта се сбъдваше: за известно време щях да бъда Самър Бенедикт, дъщеря на Сол, а Уил и Трейс искаха да ми бъдат братя. Другите трима трябваше да минат за наши братовчеди, фактът, че говорех с британски акцент, не беше проблем, понеже не се очакваше да разговарям с когото и да било от представителите на властта. Всъщност с когото и да било от мъжки пол извън семейството ми. Сол и Уил щяха да осигурят безопасен периметър, докато Трейс разследваше дали някой бе виждал брат му. Щом се натъкнехме на диря, моята задача беше да се доближа до Виктор дотолкова, че Трейс да долови физическата следа и да го настигне с помощта на Лукас, Скот и Хал.

Фасулска работа, нали? Дълбоко се съмнявах, че нещата ще протекат така гладко.

А какво щеше да е оправданието за присъствието ни в регион, който попадеше твърде далеч от обичайните туристически маршрути? От колегите на Виктор знаехме, че когато пътуваше под прикритие, често се представяше за журналист. Така че алибито ни беше, че Виктор се е захванал да пише статия за подобреното ниво на сигурност

в района — излишно бе да будим съмнения, че е дошъл да слухти за беззакония. Сол щеше да се представи като експерт по ислямско изкуство, а всички заедно бяхме решили да се присъединим към Виктор, заразени от възторга му по Синята джамия и намиращия се наблизо исторически град Балх. Дотук добре, но какво щяхме да правим, когато намерим Виктор? Напълно бе възможно да откаже да тръгне с нас. Не бях уведомила дружината ни, че съм в състояние да контролирам чуждо съзнание — нещо, което неведнъж ми се беше налагало по време на пристъпите на майка ми. Надявах се да не се стигне дотам, понеже никак не бях склонна да го сторя.

Освен ако не ставаше дума за човешки живот. Това беше изключението, което бях решила да спазвам.

Ако Виктор бе научил нещо фатално за сродната си душа и се бе оставил на отчаянието, може би щях да се съглася да предприема драстични мерки, за да го измъкна. Но щях ли да имам нужната твърдост, ако се опиташе да се съпротивлява? Никога не бях мерила сили с него. При положение че каналът на дарбата ми бе двупосочен, вероятността Виктор да превземе собственото ми съзнание беше доста голяма.

Хал пусна блокче шоколад в скута ми.

— Май Розовата госпожица пак е потънала в мрачни мисли — естествено, че нямаше да подмине такава златна мина за подигравки, каквато представляваше розовият ми куфар.

— Всеки си има тъмна страна — усмихнах се насила.

— Така поне се твърди в песента. Ами ведрата страна? Никой ли няма да се сети да я възпее? — Той се отпусна на свободната седалка до мен. — Удобно ли се чувстваш?

За нищо на света не възнамерявах да призная, че съм леко смутена от нивото на шума.

— Все едно летя първа класа с „Емирейтс“.

— Мда, имаш точно вид на човек, дето лети през ден и трупа километри по въздуха. — Очевидно никак не ме познаваше. — Самолетът е отвратителен, но само това успях да организирам за такъв кратък срок. — Той отвори пликче с чипс и протегна ръка към мен. Поклатих глава. — Имахме късмет, че сапърският екип пътува в нашата посока.

Експертите по разчистване на неексплодирани бомби, оставени в наследство от множеството войни в региона, седяха в предната част на самолета и се стараеха да не ни поглеждат. Наредено им беше да не проявяват любопитство, макар да долавях бъркотията от въпроси в главите им.

— Значи, ти си организирай да ни вземат на стоп?

— Ами да, това ми е работата. Може и да нямам твоята лъскава автобиография, но мога да ръководя мисия. Лукас ме обучава, откакто навърших шестнайсет.

— И какво, прекъснал си училище?

Хал кимна.

— Още миналата година. Не можех да чакам повече, имах чувството, че съм в затвор. Официално съм записан в армията, но Лукас склучи сделка с тях, така че съм под негово командване. Имаме специален статут към британските военни. И със Скот постъпи по същия начин няколко години по-рано, когато навърши шестнайсет.

Ама че шантаво семейство.

— И вашите дори не подозират, че двамата им по-големи синове са малко по-специални?

Хал се разсмя.

— Не. Защо да подозират? Лукас и Скот не се фукат с дарбите си. Няма навика да местят предмети със силата на мисълта. Ти можеш ли?

— Горещо-долу. Не съм особено силна в телекинезата.

— Обзалагам се, че в телепатията те бива.

— Да.

Прокарах длани по бедрата си, смутена, че водят нормален разговор с него. По-лесно ми беше, когато ме заобикаляше отдалече. Комбинацията от привлекателната му външност и отвратителното му поведение ме объркваше, беше нещо като да се каниш да топнеш крака във ваната, без да знаеш дали водата е твърде гореща, или твърде студена.

— Що за хора са вашите?

Хал смачка празното пликче, хвърли топката във въздуха и я улови сръчно.

— Баща ми е треньор по футбол в Шампионската лига, пенсиониран професионален футболист. Свикнал е да командори.

— Значи, от него си го наследил.

Той се усмихна.

— Майка ми е родом от Мюнхен, сестра е на приятел на баща ми, също футболист. Учителка е по музика.

— Какъв инструмент?

— Ударни. Преподава в гимназия. Преди да ни роди, е работила към немската армия в някакъв военен оркестър, а в свободното си време се грижела за логистиката в полка. Така че желанието да командваме сме го наследили и от двете страни.

— А какво става, когато баща ти се опитва да командва майка ти?

— Смее се или му отвърща със същото. Мама е като джак ръсел териер, а баща ми — като ротвайлер. Но около нея гледа да не лае много. Само на нас се зъби.

У тях явно доста се крещеше. Не беше място за свити души. Нищо чудно, че тримата с братята му бяха толкова директни.

— Май си случил на родители.

— Определено. Не ни пука дали са саванти, или не. За нас са просто мама и татко.

Дори не подозираше какъв късмет има.

— Много хубаво.

— А при теб? Вашите какви са?

Припомних си последния ми разговор с баща ми — обадих му се, преди да се кача на самолета, а той едва успя да прикрие задоволството си, че съм се съгласила да си остана у дома още няколко години след предстоящото „приключение“.

— И баща ми обича да командва.

— А майка ти? Вампирката?

Ако съдех по тона му, май не схващаше ситуацията.

— Предпочитам да не говоря за нея.

Той сви рамене.

— Добре. Братя и сестри?

— Брат.

Хал метна целофанената топка към тила на Скот.

— Ей, с ченгел ли трябва да ти вадя думите? По-голям? По-малък? — Топката долетя обратно и ме уцели по коляното.

— Извинявай, Самър! — подвикна Скот.

— Няма нищо. Брат ми е по-голям, но не е добре със здравето. Виж, знам, че тия опознавателни въпроси са съвсем добронамерени, но предпочитам да поспя. — Подадох му шоколада. Стомахът ми все още беше свит от спомена за всичко, което оставях зад гърба си.

— Задръж го, принцесо. — Хал се изправи и си тръгна, най-вероятно в търсене на друг, когото да тормози.

— Съжалявам — измърморих, но вече беше твърде далече, за да ме чуе. Така и не отворих шоколада, а го оставих да лежи върху картата. Хал гръмогласно бе протестираше срещу присъствието ми, и то едва ли не до последния момент, преди да излетим, а сега изведнъж беше решил да се прави на любезен. За какъв дявол? А може би беше от хората, които не можеха да се сърдят дълго, избухваха за кратко и после забравяха, каквито ги вършеше Ейнджъл? И двамата с Маркълс имаха твърде къси фитили, но за щастие, бързо им минаваше. Ейнджъл твърдеше, че това било по-здравословната реакция, но в присъствието на майка ми не можех да си позволя да дам израз на емоциите си. Затова и не съумявах да преодоля усещането, че в небрежното отношение на Хал към собствените му резки настроения се таеше нещо неприлично, все едно бе излязъл на улицата само по боксерки.

Стига. Точно от този образ няхах нужда. Извадих таблета и се наказах с порция д-р Джонсън^[1], най-асексуалния писател в английския канон.

Самолетът започна да се спуска към летището на Мазари Шариф. Колелата удариха асфалта и аз се вкопчих в страничните облегалки на стола. Никога не съм се страхувала от летене, но този спартански самолет ме караше да се замисля колко е тънка ламарината, която ме делеше от катастрофата. Постепенно спряхме и Сол побърза да изскочи от мястото си и да освободи багажа ни от мрежите. Имахме ясни инструкции да се отделим от сапърския екип, за да не ги въвлечем в нашите проблеми. Вече бях нахлузила шалвар камиз — туниката и широките панталони, които Хал ми бе дал да облека. Вярно, грубиян беше, но не можеше да му се отрече, че знае какво прави, и му бях благодарна, задето тихомълком бе разрешил проблема с неподходящите ми дрехи. Купил бе тоалета ми от една сергия в Бристол, докато пазарувал други неща за екипа, и понеже беше избрал

хубав оттенък на синьото, не можех да се оплача. Покрих си косата с шалче в същия тон. Не ми се щеше да нося бурка, защото ми бяха казали, че в града е допустимо лицето ми да се вижда — всъщност Хал ми го беше съобщил и можех само да се надявам да не греша.

— Готова ли си? — Сол ми подаде розовото куфарче. Коя ли чавка ми бе изпила ума? През целия полет куфарът ми блестеше натрапчиво измежду кафеникавите кутии и раници.

— Да — пяхнах шоколада в джоба си, неохотно трогната от старанията на Хал да съм сита.

Групичката ни се спусна по рампата откъм опашката и се запъти към приемната. Сол ме хвана за ръката, за да не изгубя равновесие по наклона. Зърнах прашна равнина и синия силует на планини на хоризонта.

Не ми харесва ситуацията — обади се Уил в главата ми. — *Нивото на заплахата се повишава колкото повече се приближаваме към сградата.*

Хвърлих бегъл поглед към Хал, за да се уверя, че е получил съобщението. Братята му крачеха от двете му страни и ако съдех по погледите им, явно вече го бяха предупредили. Замълчах си. Не бях в позиция да раздавам команди, но ако можех, щях да обявя незабавно отстъпление — бегом обратно към самолета.

Заплахата не е животозастрашаваща — отвърна равно Сол. — *По-скоро ни предстои сериозна битка с бюрокрацията.*

Аз долавям нещо по-сериозно, татко — възрази Уил. — *Нещо, свързано с Виктор.*

Сол пусна ръката ми и се отмести малко встрани, за да се вслуша по-внимателно. Сега и аз го усещам. Лукас, какво говори предчувствието ти?

Зад нас няколко мотокара се захванаха да разтоварват самолета. Нямаше вариант да се измъкнем. Пък и хората от сапърския екип имаха ясни инструкции да бъдат именно тук и не биваше да им пречим със собствените ни съмнителни цели.

За проблеми. Но ще трябва да го отиграем. Басът на Лукас отекна дълбоко в главата ми като ниските тонове на орган. Очевидно до момента не бях установявала контакт с нито един от двамата Робинзон. Самър, изостани назад и върви до Хал. Той знае какво да

прави. Гледай да не привличаш внимание._ Лукас побутна брат си към мен.

Сол и Лукас влязоха първи в сградата. Колкото и да се стараеха да не изглеждат заплашително, никой не беше в състояние да ги сбърка с обикновени цивилни. Мъжете до един крачеха като преминали строга строева подготовка — което си беше самата истина, — и само аз с розовото ми куфарче изглеждах що-годе нормално. А си мислех, че единствено аз бия на очи.

Сол се запъти към гишето, откъдето зорко ни наблюдаваше представител на охраната. Той пхна през процепа купчинката паспорти и писмо, написано на дари, заверено от посолството в Лондон, което обясняваше целта на посещението ни. Мъжът прелисти бавно всеки документ. Надникнах в мислите му и се натъкнах на въодушевено нетърпение. Нарочно ни бавеше. Предупредих останалите.

Шестима полицаи са се запътили насам — обади се Уил. — Виктор, какви ли си ги надробил, че да вбесиш толкова много хора?

— Господин Бенедикт, иска ми се да можех да ви приветствам в Мазари Шариф, но се опасявам, че някои формалности ме спират да приема групата би в нашия град — обяви служителят с доста добър английски, без да пуска паспортите ни. Предупреден бе за пристигането ни от посолството в Лондон, но очевидно междуременно се беше случило нещо, та посрещането ни да не е така радушно.

Сол дори не трепна.

— Така ли? Странна работа. За първи път идвам в Афганистан. Когато ни издадоха визите, не споменаха за никакви проблеми.

Мъжът се усмихна лукаво.

— Проблемът не засяга властите в Кабул. Ще установите, че в нашата провинция сами си ръководим нещата. Преди да ви пуснем да посетите — той вдигна писмото и го размаха подигравателно — Синята джамия, ще се наложи семейството ви да придружи началника на полицията ни и да отговори на някои въпроси за този журналист, с когото твърдите, че ще се срещнете, за Виктор Бенедикт става дума. Първият въпрос, който ще трябва да разрешим, е връзката ви с него. — Долових някакъв объркващ образ в главата му като корона, съставена

от миниатюрни златни дискове, но не виждах какво общо може да има с Виктор.

— Той ми е син — Сол изпъна ръце край тялото си. — Имам научни интереси в областта на ислямската култура. Покани ме да дойда при него, както пише и в писмото.

— Ще видим. Ами останалите? — той посочи групичката ни, а в същия момент в другия край на сградата с бърза крачка влезе полицай.

— Другите ми двама синове, дъщеря ми и племенниците ми.

— Голямо семейство имате.

— Така е.

Служителят се изправи и излезе от кабинката през вратата в дъното. Приблужи се до полицая и му подаде паспортите ни.

Хал тихо изруга. Сетне се пресегна и ме сграбчи за ръката.

— Не се отделяй от нас, принцесо.

Кимнах и стиснах здраво пръстите му. Топлата му длан ми действаше успокояващо въпреки ситуацията.

Какво си приказват, Самър? Обади се Сол.

Не разбирам думите, но намеренията им са съвсем ясни. Зърнах нови образи, проблясващи в мислите на полицаите. Искат да те отведат в полицейското управление и да те разпитат. Важно им е да не се свържеш с консулските органи. Виждам образи на златни предмети и най-вече на корона. Но не разбирам защо.

Можем да се измъкнем със сила, обади се Лукас и набързо ни представи вариантите.

Твърде е рисковано, а и ще трябва да се изтеглим незабавно, и то без Виктор. Продължават да не чувствам заплаха от физическо насилие, само злонамереност, възрази Сол.

Съгласен съм. Действително възнамеряват единствено да те разпитат. Аз самата не присъствах в мислите им. Както бе споменал Сол, полът и възрастта ми ме правеха невидима. Но мен вероятно ще се съгласят да пуснат. Как да действам?_

Ще видим дали ще позволят на Хал да остане с теб. Идете в хотела и изчакайте там. Ако не дойдем до довечера, свържете се с властите, и британските, и американските. Така ще създадем двойни неприятности за Виктор и приятелите ту в тайните служби, които ни помогнаха да стигнем дотук, но не намират друг вариант.

Добре, Сол. Стиснах пръстите на Хал.

— Сол ще се опита да ги убеди да ни пуснат.

— Стой до мен. — Хал очевидно бе в пълна бойна готовност, цялото му тяло вибрираше, изопнато като струна.

Кипнах. Колкото и да ме дразнеше, определено имаше излъчването на човек, на когото можеш да се опреш в опасен момент.

Служителят се върна заедно с полицая.

— Господин Бенедикт, моля ви да придружите полицая. Необходимо е да ви зададе някои въпроси.

— Разбира се, ще съдействам — Сол пристъпи напред. Съзирах, че се надява на другите да им се размине.

— Също и останалите — служителят ни направи знак да минем напред.

— Дъщеря ми и племенникът ми едва ли ще ви трябват — Сол махна пренебрежително към нас. — И двамата са малолетни, под осемнайсет. Сигурен съм, че не представляват интерес за вас.

Дръпнах розовия куфар, та да скрия ботушите на Хал. Направи ми впечатление, че се е прегърбил, за да изглежда по-дребен.

Полицаят прехвърли паспортите, докато не стигна до нашите. Долових поток от мисли на непознат език, придружени от образи на всякакви недоразумения, а също и опасенията да не избухне скандал заради това, че са задържали непълнолетни представители на Запада. Взел решение, той измърмори нещо на митническия служител.

— Колегата казва, че могат да си вървят, стига да предоставят адрес, на който ще отседнат. Другите да тръгнат с него и да изчакат преводача.

— Ще отседнат в хотела, който резервирахме за почивката ни — Сол му показва копие от резервацията.

Полицаят подаде паспортите ни на другия, който удари печата за влизане в страната. Заля ме огромно облекчение, щом най-после ги връчи на Хал. Сега поне имахме законни документи. А при положение че ние двамата бяхме на свобода, значи, и положението на останалите не беше толкова безнадеждно.

Опитай се да откриеш всичко възможно за Виктор и за тая корона, Самър, а също и какво ги е накарало да ни очакват, нареди ми Сол.

Слушам.

Хал понечи да вдигне сака, но полицаят пристъпи напред и поклати глава. Пушката на гърдите му се разлюля заплашително.

— Искат да ви претърсят багажа — уведоми го служителят. — Можете да си го получите по-късно от полицейското управление.

— Имат ли право да ровят? — възкликна Хал, без да успее да прикрие негодуванието си. Полицаят невъзмутимо натовари всички сакове на една количка.

— Тук сме в Афганистан, не в Америка.

Полицаят се върна за куфара ми, но Хал впи пръсти решително в дръжката.

— Хей, кажете му, че вътре има само момичешки неща. Сигурен съм, че не би искал да лиши братовчедка ми от сешоара й.

Служителят се подсмихна, може би притежаваше зачатъци на чувство за хумор... или пък подрастваща дъщеря. Размени няколко думи с полицаия, който измърмори недоволно в отговор.

— Казва, че ако го отворите тук, ще го провери набързо още сега.

Коленичих и дръгнах ципа. Полицаят надникна бегло между спретнато сгънатите ми дрехи, кимна и махна с ръка.

— Можете да си го вземете — преведе другият.

Побързах да затворя куфара. Още щом се изправих, Хал го грабна и тръгна с бърза крачка към изхода.

— Ще хванем такси. До после, чичо Сол.

Забързах след него — очевидно искаше да се измъкнем, преди онези да размислят и да задържат и нас. Навън, под безжалостното слънце, Хал махна към редицката от шест таксите и метна куфара ми на задната седалка на първото, което се отзова. Пъгнах се до него.

— Дотук добре — той се цапна с юмрук по главата. — А сега какво ще правим?

— Ще си свършим работата. — Скръстих ръце. Побиваха ме студени тръпки, въпреки че отвън бе над трийсет и шест градуса. — Дай му адреса на хотела.

Хал подаде листче хартия на шофьора, който се ухили широко насреща ни.

— Да, да, знам. Добре дошли в Афганистан — обади се той на развален английски.

— Много ни е драго, че сме тук — отвърна сухо Хал.

Регистрирахме се в хотела и с облекчение установихме, че персоналът поназнайва английски. И през ум не ни беше минало, че ще ни се наложи да общуваме със служителите, понеже Уил и Лукас бяха изкарали интензивен курс по дари, та да се разбираме с местните. Пиколото грабна куфара ми и ни поведе към стаята ни. Всъщност хотелът бе по-скоро къща за гости, голяма сграда с вътрешна градина, намираща се недалече от основната туристическа атракция в града — Синята джамия. Едното крило бе заделено за нашата групичка — три спални и всекидневна. На мен се полагаше най-малката стая, а останалите трябваше да делят другите две. Семейството, на което беше хотелът, живееше в отсрещното крило. Чувах бърбенето на момичешки гласове и смях на малко дете — съвсем дружелюбни и непринудени звуци след враждебното ни посрещане на летището. Пиколото отвори вратата, избута куфара ми до средата на всекидневната и зачака, стиснал ключа. Хал изследваше стаите, отваряше врати и шкафове.

— Чака да му дадем бакшиш — поясних тихо, понеже не беше редно аз да го върша.

— О! — Хал бръкна в джоба си и измъкна банкнота от пет долара.

— Така добре ли е?

— Ще остане във възторг.

Банкнотата изчезна в юмрука на пиколото, на лицето му грейна усмивка, той се поклони леко и ни остави сами.

— Май много му дадох, а? — Хал се отпусна на дивана и изгледа подозрително купата с плодове на масичката. Откъсна си зрънце грозде. — О, дявол го взел! — Май нямаше предвид само бакшиша.

Отворих френските прозорци и се настаних в креслото.

— Именно. — От градината нахлу птича песен, последвана от уханието на розовия храст под прозорците.

— Колко мислиш, че ще ги задържат? Не ми отговаряй, няма как да знаеш. — Хал се захвана да бели портокал. — Едва ли има как да им лепнат някакво обвинение, при положение че официално дори не бяхме влезли в Афганистан, когато ги подбраха. Имаш ли някаква представа за какво може да става въпрос?

Вярно, че не беше чул телепатичния ни разговор.

— Няма да повярваш, но смятам, че има нещо общо с някаква златна корона.

— Корона ли? В какъв смисъл — значка или символ?

— Не, истинска. Археологическа находка, музеен експонат.

— Че какво общо има Виктор Бенедикт с тия неща?

— Може би ще ни стане ясно, ако знаехме коя е сродната му душа. — Започвах да ме глождят съмнения. Сигурно бях прибързала със заключението, че момичето на Виктор е политически затворник или че я държат зад заключена врата, понеже живее в строго семейство, вероятно отговорът бе далеч по-прост. Може би беше замесена в престъпление, свързано с короната, която бях зърнала. — Имаме ли интернет?

— Ами нали точно поради това резервирах този хотел. В сайта им пише, че осигуряват интернет на гостите. — Той избърса ръце в една салфетка и грабна телефона. — Не е идеална връзката, но става.

— Виж какво ще ти излезе, ако потърсиш „златни корони“ в тази част на света?

— Сега какво, да не участваме в „Съкровището“? Сигурно Никълъс Кейдж всеки момент ще се втурне в стаята с карта и фенерче в ръка?

Усмихнах се неразбиращо.

— Не ми казвай, че не си го гледала? Къде си живяла досега?

— Теб ако питам, сигурно в някоя пещера.

— А, да, лъскава пещера за принцеси. С консиерж.

— Разбира се, консиержът не е ли задължителен в пещерите? — откраднах си парченце портокал. — Ти чакай Никълъс Кейдж да го посрещнеш, а аз ще си отнеса куфара в стаята и ще донеса нещо за пиене. Имам предчувствието, че в момента, в който се върнат другите, ще се наложи да хукнем да разглеждаме експонати.

— Супер, най обичам да обикалям музеите — простена Хал и се облегна назад да чака да се зареди първата страница.

Върнах се след пет минути с две бутилки охладена вода от хладилника в стаята ми. Освен това успях да драсна по телефона няколко реда на Мисти, изпъстрени с емотикони, защото от такова разстояние бе почти невъзможно да общуваме телепатично. При мен поне прагът бе около осемстотин километра. Ако местната полиция се захванеше да ми проверява съобщенията, щеше да реши, че се

оплаквам на най-добрата си приятелка за провалената почивка, но Мисти щеше да се досети какво да предаде на останалите от семейство Бенедикт. Сложих бутилките на масата.

— Откри ли нещо?

Хал мръщеше нос срещу екрана. Косата му изглеждаше коприномека на светлината, процеждаща се през дантелените пердета. Обзе ме неочакваното желание да я погаля, за да я усетя под пръстите си. Колко неприятно, че се чувствах физически привлечена. Чувствах се като мобилен телефон, включен да се зарежда — батерията ми беше на път да се пръсне от желание.

— Не знам. Чувала ли си за бактрийското злато?

Насилих се да изтласкам неудобните мисли. Хал не беше савант, не беше човекът за мен. Всъщност никой не беше за мен заради семейството, което имах. Нима можех да рискувам да доведа някого у дома?

— Не. Но съм чувала за бактрийска камила, така че явно става дума за някаква географска местност.

— Аха, така са наричали древната цивилизация, която някога владеела части от Афганистан. Археолозите открили купища злато в погребални могили, използвали го в церемониите. Тук пише, че каквото не бъде разграбено, отива в музеите — колани, бижута, но и корони. Чакай, сега ще се зареди следващата страница. Трябва да вкарам текста в Google Translate — Той наклони екрана, за да мога да виждам, което означаваше, че трябва да седна до него.

— Божичко! — прошепнах. Хал бе уцелил десетката. Статия в местен вестник оповестяваше, че преди осемнадесет месеца служителка на местния музей е арестувана във връзка с опит за незаконно изнасяне на безценна културна реликва. Атуса Науаби, притежаваща докторска степен по изкуство на Централна Азия, завършила в Института към Националния музей на Ню Делхи, била осъдена на десет години затвор за кражбата на Бактрийската корона, но предметът така и не бил намерен. — Потърси какво друго пише за нея.

Хал ме беше изпреварил. Зареди се нова страница.

— Охо! Сега разбирам защо ония на летището бяха толкова люти. — Науаби бе избягала от женския затвор в Мазари Шариф едва предния ден, докато бяхме летели насам, и според информацията се

криеше на неизвестно място. Смяташе се, че бягството ѝ е подпомогнато от последния ѝ посетител в затвора — писател и автор на пътеводители от американски произход, чието име не бе известно, но снимката, направена му при влизането в страната, подсказваше съвсем ясно, че става дума за Виктор. — Трябва да предупредя братята ми. Полицаяте явно си мислят, че сме дошли да ѝ помогнем да напусне страната, и като се има предвид, че цъфнахме точно в този момент, действително изглеждаме подозрителни. На тяхно място и аз бих реагирал така.

Мълчах, зашеметена от новината, че сродната душа на Виктор е крадец на бижута.

— Виктор сигурно е бил в огромна дилема — дали да я спаси, или да спазва законите на страната.

— Доколкото съм чувал, май не е от хората, дето си умират да спазват правилата.

— Но не би одобрил кражба. Все пак си има принципи.

— Няма значение. Важното е да осведомим останалите. Ще пробвам да убедя ченгетата да ме пуснат да се видя с тях.

Протегнах ръка, за да го спра.

— Хал, та аз съм савант. Мога да го направя и отгук.

Той поклати глава и се дръпна назад.

— Сигурно са ги отвели някъде.

— Но на мен телепатията ми е сила, не помниш ли? — потупах се многозначително по слепоочието. — Братята ти може и да не успяват, но мен не ме затруднява. Ще приключа още преди да си си изпил водата.

Изпратих сигнал към Сол — внимателно, понеже не исках да го прекъсна в неудобен момент. Заварих го наред разпита, така че се наложи да изчакам няколко секунди, докато смогне да се концентрира върху мислите ми.

Добре ли сте? Спокойствието му мигом ме зарази.

Да, А вие?

Само ни разпитват, излишно е да тревожим „Амнести Интернешънъл“

Трябва да ти кажа нещо. Набързо му предадох информацията, която бяхме получили от интернет.

Настроението му осезаемо се подобри. Очевидно се бе опасявал, че ситуацията със сродната душа на сина му е далеч по-сериозна, че е налице някакъв радикален религиозен елемент, който категорично би възпрепятствал връзката между агент на ФБР и гражданин на Афганистан. Съвсем естествено беше да се тревожи за такива неща — в крайна сметка само такива новини достигаха до Америка. Утешително беше да знаеш, че тук се извършваха и нормални престъпления. Кражбата можеше да се преглътне. *Благодаря ти, Самър. Вие с Робинзон си стойте в хотела. С тази информация вече се ориентирам какво биха могли да искат от нас. Надявам се до няколко часа да ни пуснат. А сега ще прекъсна връзката, за да мога да се съсредоточа върху въпросите — разпитващият ме гледа особено. Ще се наложи да му кажа, че паметта ми изневерява — от годините е.*

Никой не би се вързал, че Сол има проблеми с паметта. Мисълта му бе твърде бистра.

Тогава до скоро! Пазете се.

Прекъснах разговора и установих, че Хал ме зяпа изумено.

— Какво?

Той тръсна глава.

— Всеки път се побърквам как най-небрежно си ползвате извънземните способности.

— Какво толкова, все едно говоря по мобилен телефон.

— Самър, въобще не е така. Не се заблуждавай.

— Нищо не мога да направя, просто съм си такава.

— Че аз не те обвинявам. Само ти напомням, че в очите на останалите хора тая работа хич не е нормална. Е, готова ли си да обиколим музеите и да се опитаме да научим още нещо?

Пръстите ми се заиграха смутено с бутилката вода.

— Обещах на Сол да стоим тук.

Хал се изправи и се протегна. Сплете ръце над главата си. Определено предпочиташ да не прави такива упражнения пред мен — гледката на разголениа му плосък корем ме разсейваше.

— Не знам за теб, но аз лично твърде дълго си седях на задника, а и не съм му обещавал нищо. Ти, ако искаш, остани тук, но аз смятам да вляза в ролята на невинен турист.

— Ами ако ти се случи нещо? Няма да можеш дори да съобщиш, че е възникнал проблем.

Той отпусна ръце.

— Хайде, принцесо, не мога да чакам да ми организират ескорт от саванти, не и когато имаме да разследваме бягство на затворник.

Очевидно твърдо бе решил да не губи време.

— Тогава ще се наложи да кажем на другите.

— Слушай, нямаме време. Братята ми ще очакват да запретна ръкави. Не знам, но ми се струва, че и те биха искали да се захванем за работа колкото се може по-бързо. Ще им оставим бележка. Ако ги пуснат по-рано, могат да ни настигнат, ако ли пък не — ще се върнем, преди дори да са разбрали, че ни няма. Не можем да си позволим да изгубим и един ден, при положение че Виктор има такава преднина.

Прехапах устна. Дали не проявявах излишна предпазливост? Или напротив, в мен говореше гласът на здравия разум?

— Не вършим нищо незаконно, така че стига си се тревожила. — Хал натика бутилките с вода в раницата си заедно с паспортите ни и парите. — Идваш или не?

Разперих ръце примирено.

— Добре, добре, идвам.

Той се ухили насреща ми.

— Знаех си аз, че някъде дълбоко в теб се крие бунтарка. Иначе нямаше да се съгласиш да тръгнеш на тая откачена мисия.

Нагласих шала върху главата си и надянах слънчевите очила.

— Май се опитваш да ме отклониш от правия път.

— Точно така, принцесо.

[1] Самюел Джонсън — един от най-влиятелните автори на английската литература от 18 век. — Б.р. ↑

ГЛАВА 7

Тръгнахме натам, накъдето отиваха всички туристи, успели да се доберат до Мазари Шариф, — към Синята джамия. Никак не беше трудно да я намерим, понеже всички улици водеха към нея — старателно начертана решетка от пътища, насочваща към духовното сърце на града, което продължаваше да тупти след вековни вълнения. Улиците бяха задръстени от коли. Скоро установихме, че джамията представлява поредица от постройки с тюркоазени кубета и една по-висока кула, от която мюезинът да призовава към молитва. Бледозлатисти и небесносини плочки покриваха в сложни шарки стените и арките. Вътрешният двор бе постлан със светли каменни плочи, които отразяваха палещото слънце като плитка вода. Между краката на туристите наперено крачеха цели ята гълъби и чакаха да им подхвърлят шепя царевица. Загледах се как някакво момче запрати съдържанието на хартиеното си пликче високо във въздуха — ятото стремглаво се издигна нагоре, а след миг отново накаца по земята. Цялата сцена напомняше на рисунка на ориенталски миниатюрист и в главата ми проблеснаха образи от „Хиляда и една нощ“ — Пътят на коприната, Самарканд, омагьосани дворци и скрити съкровища. Имах чувството, че всеки момент иззад някоя колона ще се появи Аладин, обут в чехли с извити носове, облечен в сърмена одежда в пурпурно и златисто.

Хал направи справка с пътеводителя, който бе свалил на телефона си.

— Тук пише, че в джамията има малък музей.

— Ела насам, Макдъф. — Гледах да стоя на една ръка разстояние от него, понеже, преди да потеглим, ни бяха инструктирали, че докосването между мъж и жена на публично място би могло да се възприеме като оскърбление за местните.

Хал ме изгледа неразбиращо.

— Какво?

— Май не си на „ти“ с Шекспир, а? — Дръпнах крайчето на шала си, за да скрия усмивката си.

— Напоследък не съм го срещнал, не.

— Това е цитат от „Макбет“.

— Нещо по-умно не е ли могъл да измисли? — Хал ускори крачка.

— Сигурна съм, че даже яхус като теб е наясно, че Шекспир е бил велик поет. А тази фраза просто е добила популярност.

— А какво общо има *Yahoo*?

Божичко, откъде трябваше да започна?

— И преди *Yahoo* е имало живот, Хал. И в книгите се спотаяват неща, които си заслужава да знаеш.

— Сериозно ли? — сръза ме той, та бързо ми стана ясно, че хич не му е драго да го поправам така. — И какво толкова им е хубаво на книгите?

— Увлечателни са, обогатяват четящия, разкриват ни човешката същност, показват ни какво мислят и чувстват хората. — Уж бяхме започнали да се разбираме, откакто слязохме от самолета, а ето че отношенията ни отново започваха да се развалят. — Ако живееш само на оскъдната диета от цитати от филми и песни, просто се обричаш на сивота. — Не знам защо, но нещо в него ме провокираше да се държа като досадна многознайка. Даже аз самата се дразнех на себе си, ала не можех да се съдържа. В негово присъствие всичкият ми здрав разум изчезваше яко дим, а чувството за такт се изпаряваше безследно.

— Чуйте само какви думички реди принцесата на верния си слуга. Повярвай ми, присъствието ти достатъчно ме обогатява културно. — Хал погледна в картата и зави покрай източната фасада. — И какво е яхус тогава? Знаеш ли?

— Груби, недодялани човекоподобни същества, които Гъливер среща на едно от пътешествията си — обясних донякъде засрамено.

— Аха, значи си позволяваш да ме обиждаш, понеже не съм чувал хитрите ти цитати. Много изискано, няма що.

Хм, формулирано по този начин, май се оказвах в не особено благоприятна светлина.

— Извинявай. Прав си. Но думата всъщност не звучи толкова обидно — използва се като нарицателно за човек, който не е достатъчно изтънчен и културен.

— Спести си обясненията, принцесо. Хубавото е, че ако проверявам коментарите ти в *google*, ще разбере какво всъщност смяташ за мен. А може би е по-добре да пробвам в *Yahoo*, нали това ми е естествената среда.

Едно на нула за него. Стана ми неудобно, задето му се надсмивах за нещо, което не бе по негова вина. Баща ми ми беше създал навика да чета много, да ходя по класически концерти и опери. Навярно в очите на връстниците ми вкусът и нагласите ми бяха далеч по-чудати, отколкото тези на Хал. Осведомеността ми за съвременната музика се дължеше единствено на Ейнджъл, а не на личния ми интерес. Ако някой ме попиташе нещо, свързано с футбола или рап музиката, щях да се окажа в небрано лозе.

— Стигнахме — обяви Хал. Вратата на музея бе подпряна, откrehната към прохладното тъмно подземие, така приятно след жегата отвън. Той плати таксата на служителя, седнал до масичка край прага. Човекът ни огледа с интерес, при това не, както ми стана ясно от мислите му, понеже ни подозираше в нещо, а просто защото тук рядко идваха западни туристи. Тръгнахме из стаите да позяпаме експонатите. Ако трябваше да съм честна, беше малко скучно. Започвах да разбирам защо Хал не си падаше по музеите.

— Какво точно търсим? — обади се той.

— Не знам точно... нещо, което да ни насочи към короната или към избраницата на Виктор. — Не посмях да изрека името ѝ на глас. Щеше да ми е далеч по-спокойно, ако можехме да разговаряме телепатично. В дъното на помещението се бяха скупчили неколцина служители на музея и обсъждаха нещо. Надничаха в някакъв вестник, така че ми хрумна, че може да обсъждат неотдавнашните събития. — Ще ида да послушам. — Кимнах към групичката. — Ти, ако искаш, обиколи изложбата, да видим дали няма да откриеш нещо.

Хал кимна и се насочи към съседната редица витрини. Приседнах на една пейка и затворих очи, за да се съсредоточа. Когато ми се налагаше да подслушвам съзнанието на непознат, нужно бе първо да разплета всички нишки, да изуча индивидуалния почерк на мислите. Доста бързо успях да проникна в първото съзнание, тъй като принадлежеше на човека, който стискаше вестника. Мислите му бяха изпълнени със сляпа ярост, гняв заради бягството и чувство за собствена значимост. Дали не беше директорът на музея? Дадох му

прякоря Султанът. Следващото съзнание обаче ми се изплъзваше. Не можех да разбера мислите му, но като че ли търсеше как да се възползва от немилостта, в която бе изпаднала Атуса Науаби, може би като вземе нейната длъжност. Прецених, че ще го нарека Джафар. Третият, най-младият, нарекох Аладин, понеже беше мургав и привлекателен. Освен това бе искрено разстроено и очевидно имаше някаква лична връзка с Атуса, тъй като мислите му включваха образи от множество различни периоди, откъслечни картини от домашни сцени и празненства. Дали не й беше роднина? Не разбирах какво казва, но ми се стори, че е твърдо убеден да я защити. Интересно. Той беше първият, който изобщо подлагаше на съмнение факта, че е извършила кражба. На полицаите и през ум не им минаваше, че е възможно да гонят невинен човек.

Хал се приближи и сложи една брошура върху коляното ми.

— Открих нещо. Най-отдолу в купчинката с информационни материали.

Разгънах листа и под пръстите ми се показва снимка на същата онази корона, която бях зърнала в мислите на афганистанците. Изяцно изписаният текст бе на дари, но в долната част на страницата се мъдреше кратко резюме на английски език. Съобщаваше за специална изложба на бактрийски златни предмети, организирана съвместно с Националния музей в Кабул. Датата бе отпреди две години, а кураторът бе доктор А. Науаби, родена в Мазари Шариф, която се завръщаше в родния си град от стажа си в столицата, за да организира първата си голяма изложба.

— Това обяснява доста неща, но не и как е изчезнала короната. Нелепо е да организира специална изложба в родния си град, а после да открадне най-важния експонат. Та това би било самоубийствен ход за кариерата ѝ.

— Но пък е била в позицията да знае всички слабости в системата за сигурност, а и е имала нужните контакти. Ако действително го е извършила тя, може би се е надявала подозренията да паднат върху друг.

— Погледнато иначе, тя е идеалната изкупителна жертва — заради Виктор предпочитах да си мисля, че е невинна.

— Това ще разберем чак когато я настигнем. А ти какво чу?

Разговорът в дъното на стаята като че ли приключваше. Султанът тръгна с гневни крачки към кабинета си, а Джафар прегърна Аладин през раменете и го поведе навън. Ако съдех по беглите мисли на Джафар, май нямаше търпение да се отърве от младия мъж. Чувстваше се неловко, задето онзи е дошъл в музея.

— Този Аладин — струва ми се, че има някаква връзка с Атуса.

— Аладин ли?

— Така нарекох онзи младеж там. Дали би могъл да го заговориш? Не е уместно аз да го приближавам, нали съм жена.

Хал ме сръчка с лакът.

— И сега какво, аз съм Добрият дух от лампата, а ти си принцеса Жасмин, така ли?

— Не те карам да ми уреждаш среща, а да го поразпиташ, ако говори английски. Вероятно няма да има нищо против да си поприказвате. Обаче изчакай онзи, хлъзгавият, да се махне.

Хал хвърли поглед към Джафар, който тъкмо бършеше сълзи и клатеше глава.

— Съгласен. Този, като го видиш, и веднага ти иде да кажеш: „В ботуша ми има змия“. — Той ме изглежда многозначително и вдигна вежда. — Ето ти гатанка. Откъде е този цитат?

Свих рамене, защото не схващах за какво говори.

— От „Играта на играчките“, истинска класика на филмовото изкуство, на която даже и ти не би могла да вириш нос. Май имаш сериозни пропуски в образованието, принцесо.

Направо щеше да се пръсне от удоволствие, че е спечелил още една точка. Само дето от тия игрички щяхме да изпуснем следата. Щракнах с пръсти пред лицето му.

— Побързай, Върби!

— Не ме припирай, цветенце. Спокойно. Ти тръгни след около трийсет секунди.

Цветенце? Но преди да успея да го скастрия, Хал вече се беше отдалечил. Крачеше бавно напред, сякаш разполагаше с цялото време на тоя свят. Изобщо ли не гледаше сериозно на нещата, или чисто и просто не му беше приятно да изпълнява заповеди от момиче? Не изчаках да изминат трийсетте секунди, а вместо това поех към изхода, за да проследя как ще протече разговорът. Хал бе настигнал Аладин, без изобщо да си дава вид, че бърза, и то поради простата причина че

краката му бяха значително по-дълги, отколкото на момчето, а и целта му вървеше бавно с приведени рамене и ръце в джобовете. Хал си извади телефона и го попита дали не може да го снима на фона на внушителния вход на джамията. Хитър начин да установи дали момчето говори английски, а и понеже контактът помежду им не приключи с това, започнах да се обнадеждавам. Прекосих павирания двор точно когато Хал се нагласи за снимката.

— Защо вечно изчезваш, когато ми трябваш, Самър? — възкликна Хал, сякаш се бях забавила нарочно. — Наложил се да помоля това момче да ме снима.

В първия миг не успях да си измисля оправдание.

— Извинявай, имах нужда да поседна за малко. Сигурно е от горещината.

Аладин ме зяпаше с неприкрит интерес, а тъмните му очи ме оглеждаха от главата до петите. Смутих се от съсредоточения му поглед, защото знаех, че не е прието да зяпаш жени, които не са от семейството ти. Докоснах ръба на шала, за да съм сигурна, че още е на главата ми. Хал застана между нас, но Аладин несъзнателно се отмести, така че да може да продължи да ме зяпа.

— Хей, човече, какво си се вторачил в братовчедка ми? — обади се Хал.

Аладин вдигна ръце извинително и побърза да се огледа, за да се увери, че няма кой да ни чуе.

— Простете. Но вие, вие савант ли сте? Досега никога не съм долавял така отчетливо чуждата енергия.

— О, ъ... — погледнах колебливо Хал, тъй като не се досещах какво да отговоря. Откъде да знам дали тук нямаше да ме тикнат зад решетките, задето притежавам екстрасензорни способности, а и през ум не ми беше минало да използвам щит.

Лицето на Аладин се разтегна в доволна усмивка. Белите му зъби блеснаха на фона на бронзовата кожа, от което стана още по-привлекателен.

— И аз съм савант. В семейството ми всички са саванти. Мога да усетя дали другите имат дарби. — Той затвори очи за миг. — Ти... ти имаш могъщи умения и си много красива. — Той се обърна към Хал. — Ти обаче нямаш дарба. Не усещам нищо.

Хал се смръщи при този пореден удар по егото му, но поне вече знаехме със сигурност, че момчето действително е савант. Предвид факта, че стояхме наред най-оживеното място в Мазари Шариф, май не беше особено разумно да водим подобен разговор на глас.

— Слушай, човече, да идем някъде другаде да поприказваме, какво ще кажеш? — обади се Хал. — Не те спрях случайно. Искан да те разпитам за Атуса Науаби.

Аладин го сграбчи за ръката със светнали от надежда очи.

— Знаеш къде е Атуса? Кажеш!

— Не, не знае. Дойдохме да помогнем на мъжа, с когото е избягала — поясних.

— Сестра ми не е избягала с мъж. Тя е почтено момиче! — Очевидно не за първи път чуваше това обвинение и именно то бе причина да се измъчва така.

— Дори да става дума за сродната ѝ душа? Моля ви, кой сте вие? — наум продължавах да го наричам Аладин и в следващия момент нищо чудно да се изпуснех и да го изтърсех на глас.

— Аз казва Джавид. Най-малкият брат на Атуса, седмо дете в семейството. — Това означаваше, че наистина е изключително надарен савант, както Зед от семейство Бенедикт. — Добре дошли в родния ми град. — Той ми се поклони тържествено и подаде ръка на Хал.

— Аз съм Хал, а това е Самър. — В стойката на Хал се долавяше някаква особена скованост. Забелязах, че прави крачка напред, така че рамото му да е между мен и новия ни познайник.

— Джавид, можем ли да идем да поговорим някъде? — попитах, като заобиколих Хал. — Определено имаме какво да си кажем.

Джавид изгледа Хал подозрително.

— Не вярвам на хора, които не са саванти. Твоята дарба те прави част от семейството ми, но не и него. — Може би, ако английският му беше по-добър, нямаше да звучи така нетактично, но в случая направо ми стана жал за Хал.

— Едва ли очакваш да те оставя да отведеш братовчедка ми? — обади се Хал, преглътнал обидата в името на мисията.

Джавид се намръщи.

— Не.

— Значи, вървим в комплект. Полицията наблюдава хотела ни, така че предлагам *ти* да избереш къде да поприказваме.

Виж, това не ми беше хрумнало.

— Мислиш ли, че някой ни е последвал дотук, Хал?

— Не, принцесо. Много внимавах.

— Ще ви заведа у дома — обяви Джавид. — Прави сте. Тук мястото не добре за говорене.

Проследих погледа му и забелязах Джафар, който стоеше на прага и разговаряше със служителя на касата.

— Кой е този мъж, с когото размени няколко думи преди малко? — попитах.

Джавид ни направи знак да тръгнем след него.

— Доктор Абдула. Той е, как се казва, колега на Атуса. Само той вярва, че тя е невинна.

Това никак не се връзваше със собственото ми впечатление, че Абдула бе доста доволен от изхода на делото, но нямаше как да обсъдим мнението ми наскоро улицата.

В главата ми отекна гласът на Уил. *Самър, имам добри новини. Пуснаха ни да си вървим и вече сме на път към хотела. Доловил паниката ми, той продължи_: Не сте ли там? Не усещам да ви грози опасност._*

Не, нищо не ни заплашва. Открихме брата на Атуса Науаби. И той е савант. Тръгнаха ни към дома му.

Това не е част от плана.

Изпратих му образ на препускащ през полето кон, а той ми отвърна с телепатична въздишка. *Добре, когато пристигнете, ни уведомете къде сте.* После млъкна за миг. *Всъщност няма нужда. Скот твърди, че може да локализира брат си — умее да открива хора, които познава добре, стига разстоянията да са къси. Ще поемем след вас.*

Благодаря, но ми се струва, че за момента е по-добре да изчакате. Брат ѝ е на нашите години. Ще вземем да го подплашим, ако всички се изтърпанам на прага му. Ще ви информирам, ако ни потрябва подкрепление.

Джавид зави наляво по една тясна уличка и отвори боядисана в сиво врата. Иззад нея се пръкна вътрешният двор на частна къща, помалък от двора на хотела, но потънал в пищна зеленина. Имах чувството, че пристъпвам в джунглата. От всеки клон пееха невидими птички. Джавид се разсмия при вида на смаяните ни изражения.

— Мама умее да вдъхва живот на растенията — поясни той. — А татко намира вода. Брат ми призовава птиците. Заради нашето семейство белите гълъби идват в Синята джамия. В рода ми винаги е имало такава дарба. Но съседите ни са неблагодарни хора. Оплакват се, че им цапат прането.

Колкото повече разговаряхме, толкова по-гладко започваше да се изразява.

— Откъде знаеш английски, Джавид?

— Живях с Атуса, докато учеше в Ню Делхи, и там ходих на училище. Добре се справям, нали?

— Много добре.

— Искам да стана преводач към ООН, когато завърша.

Долових потока от телепатична информация, който бликна от съзнанието му — предупреждаваше семейството си, че води гости. Иззад съседната врата изникна жена на средна възраст и побърза да покрие косата си с шал, щом зърна, че синът ѝ е с чужди хора. Заговори му бързо — думите ѝ се лееха като струята на маркуч под налягане. Джавид заобяснява нещо с изящни движения на ръцете. Жената ни направи знак да влезем.

— Майка ми иска да ви запознае с останалите — поясни Джавид.

Прекрачихме прага на прохладната къща. Стените бяха боядисани в меки оранжеви тонове, мебелите бяха тъмносини. Двама мъже и три млади жени седяха на възглавници около ниска масичка. Две от момичетата бродираха дълга ивица плат, всяка подхванала различен край. Третото момиче четеше учебник, а до нея беше струпана цяла купчина дебели книги по анатомия. При влизането и трите се надигнаха и мигом скриха лица зад кърпите си. Атмосферата в стаята беше твърде сериозна на фона на карнавалните песни на птиците отвън. На рамото на единия мъж бе кацнал бял гълъб.

— Добре дошли в дома ни — заяви тържествено Джавид и ни посочи две възглавници. — Моля, седнете.

— Друг някой говори ли английски? — попиша го Хал, докато се здрависваше с мъжете. После кимна на момичетата и се настани на килима.

— Пуна говори малко, понеже учи медицина, но разбира добре. Също и Рамеш и Джахан — Джавид посочи братята си. Рамеш бе онзи с птицата. — Аз говоря най-добре. Ще превеждам.

Размених срамежлива усмивка с момичетата и майката, след което приседнах на възглавницата — малко зад Хал и по-близо до жените.

— Знаете ли нещо за сестра ни? — обади се Рамеш, докато подаваше царевично зърно на птицата си.

Хал понечи да обясни, но Джавид му направи знак да мълчи.

— Ще им разкажа онова, което ми доверихте за сродната душа на Атуса. Това ще смекчи позора, паднал върху семейството ни. Неодобрението на съседите ни много ни тежи.

Той заговори бързо на родния си език. Госпожа Науаби изписка от радост. Притисна ръце към гърдите си, а после задърпа ръкава на сина си и го заля с въпроси.

— Майка ми иска да знае дали сродната душа на Атуса е добър човек — сигурна бях, че бе казала още много, много неща, но може би това беше основната ѝ тревога.

Хал ме стрелна с очи.

— Аз не го познавам. Ще трябва ти да отговориш.

— Виктор е много силен савант и изключително почтен човек. Сигурна съм, че би пожертвал всичко в името на дъщеря ви. — Всъщност вече го бе сторил, рискувал бе кариерата си. — Семейството му също е с нас, баща му и двама от братята му. Опитваме се да го намерим, него и Атуса, за да им помогнем — уверих я. — А сега мога ли да ви попитам нещо? Как се стигна дотам, че дъщеря ви да бъде обвинена в кражба? Простете ми, не я познавам, но има ли вероятност действително да е замесена в изчезването на короната? Примерно някой да я е подвел?

Джавид преведе въпроса ми, който бе посрещнат от разпалено клатене на глави.

— Още от самото начало повтаряме на съдиите и адвокатите, че Атуса е невинна — обади се Рамеш, — но повечето хора не искат и да чуят. Някои още навремето ни предупреждаваха, че пуснем ли сестра ни да учи в Делхи, вместо да я заставим да се омъжи, ще ни навлече позор. И сега смятат, че думите им са се сбъднали. Не проумяват, че савантите сме обречени на сродните си души, длъжни сме да ги чакаме.

— Сега и без това никой не би се оженил за нас с това срамно петно върху семейството ни — обади се тихо Пуна. — Но ние няма да

се откажем от сестра си. Знаем, че е невинна. — Сестрите ѝ замърмориха одобрително. Явно и те поназнайваха английски.

— Какви мерки сте предприели, за да я откриете? — попита Хал, досетил се, че такова интелигентно семейство едва ли ще стои със скръстени ръце, след като Атуса бе избягала от затвора.

— Баща ни и чичо ни Майуанд тръгнаха да ги търсят — обясни Джавид. — Чичо ни е силен савант. Долавя гласове от много големи разстояния и умее да изпраща звукови вълни, така че да прикрие шума от стъпките си.

— Нещо като заглушител, а? — полюбопитства Хал.

— Точно така, като стелт технология — съгласи се Джавид. — Може да проследи всекиго навсякъде, стига да издава звуци.

Надникнах в мислите му, за да добия по-ясна представа.

— Искаш да кажеш, че може да ги проследи, като се ослушва за гласа на Атуса, и същевременно е в състояние да скрие приближаването си?

Джавид кимна.

— Страхотно. И успял ли е да ги намери? — попита Хал.

— Още не. С баща ми вече са стигнали долината Панджшир. Вероятно след няколко часа ще научим нещо повече.

През тази долина минаваше пътят към Кабул, но също и за Хиндукуш, откъдето биха могли да се отправят към границата с Пакистан.

— Значи, смятат, че Атуса е тръгнала натам?

— Журналистът, този Виктор, както го нарекохте, бил с кола. Късно вчера нататък е отпътувал автомобил със същия номер.

Хал потърка замислено врата си.

— Излиза, че все пак имаме някаква следа. Баща ви също е с кола, нали?

— Да. Тръгнаха с пикапа на чичо. Чичо е голям търговец, много богат. Но и полицията претърсва долината. Също и войската.

Това вече беше странно. Виктор не би допуснал да го погнат всички униформени в района. Действаше далеч по-обиграно. На негово място щях да подмамя преследвачите в грешна посока, а аз самата да се отправя в противоположната или да се спотая и да изчакам.

Виктор, тук ли си? Защо не ми беше хрумнало да се опитам да установя контакт? Съсредоточих се и изпратих мислите си на същата мисловна честота, която бях използвала на сватбата. При такава сила сигналът ми можеше да обхване петнадесетина километра. Зачаках и внезапно долових лек опън в другия край на нишката, сякаш в паяжината ми се бе хванало насекомо. В следващия миг обаче усещането изчезна. Възможно бе друг човек с телепатични умения да бе уловил сигнала ми, тъй като, доколкото имах впечатления, във всички савантски общности имаше по някоя любопитна особа, която обичаше да си вре носа, където не ѝ е работата. А може би действително бях докоснала съзнанието на Виктор. Ако все пак бях попаднала да подслушвам, дано да не схващаше добре разговорен английски, понеже не можех да пропусна възможността да изпратя съобщение. *Самър е. Тук сте цяла тумба приятели.* Добавих адреса на хотела_. Има и много момчета в синьо._

Този път не можах да разбера дали думите достигнаха до някого, но пък бяха толкова объркани, че ако получателят не говореше английски, сигурно щеше да прекара следващите няколко часа над някой речник.

Хал ме почука лекичко по коляното.

— Добре ли си, принцесо? Май се отнесе нанякъде.

Погълната от опитите си да установя контакт, не бях забелязала, че една от сестрите на Джавид бе донесла поднос с фурми, кайсии и ментов чай и тъкмо ми подаваше миниатюрна порцеланова чашка, озадачена от липсата на реакция у мен.

— О, съжалявам. Благодаря — поех чашата и вдишах възхитителния аромат. Главата ми веднага се проясни.

— Какво има? — настоя Хал.

— Ще ти кажа после.

Джавид отново се бе втренчил в мен.

— Използва телепатия. Усетих как се издига от теб.

Него ли бях усетила?!

— Откъде знаеш?

— Когато някой употребява дарбата си, я виждам по-ясно. Не че я виждам... — той се смръщи, понеже не му хрумваше как да обясни усещането. — Просто знам.

— Значи, не можеш да чуеш какво казвам?

— Не, то е все едно гледам как някой се обажда от уличен телефон, ала аз съм извън кабината.

— Ясно. — Явно не него бях почувствала. — Моля те, благодари на семейството си за чая, но трябва да се връщаме в хотела. — Умишлено ги оставих с впечатлението, че съм разговаряла с останалите от групата ни.

Госпожа Науаби изрече нещо припряно.

— Майка ми казва да дойда с вас, за да се запозная с новото семейство на Атуса и да ви помогна както мога. Ще ми позволите ли? Братята ми трябва да останат тук, за да се грижат за момичетата. Съседите ни не са никак добре настроени.

Вероятно омаловажаваше ситуацията. Момичетата сигурно не смееха да подадат нос навън от страх да не ги нагрубят.

Госпожа Науаби най-изненадващо се пресегна и ме ощипа по бузата, а от устата ѝ се изля поредният порой от думи.

— Майка ми казва, че си много хубава. Иска да знае на колко си години. Всичките ѝ момчета чакат сродните си души.

Всички ме зяпнаха. Хората често решаваха, че съм по-голяма, така че Рамеш вероятно живо се интересуваше от отговора ми. А май и гълъбът му, ако съдех по любопитно наклонената му главица. Хал наблюдаваше развеселено смущението ми.

— На седемнайсет съм.

Гълъбът изгука разочаровано.

Сетих се за предполагаемото ми вампирско наследство. Ако откриех сродната си душа в Афганистан, ситуацията силно щеше да се усложни, а и вероятно щеше да има трагичен изход. Никой не бил пожелал да се нагърби с проблемите ми.

Джавид удари гърди с юмрук.

— И аз съм на седемнайсет. Роден съм на 30 ноември.

Само ден преди мен. Преглътнах мъчително. Напълно бе възможно да е сродната ми душа.

— О, в такъв случай май няма как да се получи.

— Ама че съвпадение. Аз пък съм на двацет и осми, Джавид. Ами ти, принцесо? — обади се Хал.

— Аз съм по-нататък — отвърнах, което бе самата истина.

Госпожа Науаби изцъка с език в явно разочарование.

— Можем да осъществим телепатична връзка и да разберем — Джавид очевидно не искаше да се откаже.

Исправих се.

— Да, бихме могли, когато остане време. Но първо трябва да намерим сестра ти, а за целта се налага да се върнем при останалите от групата ни. Хал, тръгваме ли?

Хал изпъна дългите си крака.

— Охо, принцеса Жасмин отсвири Аладин, така ли? — прошепна той, така че само аз да го чуя. Звучеше ми особено доволен.

— Нямаме време за такива работи.

— Смятах, че вие, савантите, винаги намирате време за сродните си души.

— Той не ми е сродна душа.

— Откъде си толкова сигурна, след като те е страх да провериш?

Прииска ми се да го перна хубавичко с юмрук. Изобщо не разбираше какво е да си савант. Да намериш сродната си душа, не бе като да срещнеш познат в парка. Обвързано беше с цял куп проблеми, които можеха да те смажат, ако не внимаваш. Я вижте баща ми. Не криеше, че съжالياва, задето не бе проявил повече предпазливост. Освен това не усещах никаква тръпка между мен и Джавид.

— Може ли да побързаме?

— Да, госпожо — козирува той.

Сбогувахме се набързо, обещавайки, че при първа възможност ще доведем бащата и братята на Виктор, за да се запознаят със семейството на Атуса. Госпожа Науаби ме потупа по бузата, точно на същото място, където ме бе оципала, а сетне ми подаде малко пакетче. Понечих да го отворя, но тя поклати глава.

— Трябва да го разопаковаш в хотела — поясни Джавид.

— Какво е? — Подаръчето бе увито в изящна розова коприна.

— Благословия от майка ми. Дава ги само на хората, които харесва.

— Аха, на мен, значи, не се полага, а? — измърмори тихо Хал и вирна вежда насреща ми. Очите му блестяха присмехулно.

— Тази е за двама ви — отвърна Джавид, който не бе схванал ироничното му подмятане.

— Слава богу! Реших, че съм оплескал нещо. След теб, Аладин.

Сръгах го в ребрата. Толкова ли не можеше да се сдържи?

Джавид спря на вратата към вътрешния двор.

— Аладин? Не, казвам се Джавид.

— Знам, знам. — Хал ми намигна. — Така те нарича принцеса Жасмин. Прякор.

— Хал! — изписах. Ако се окажеше, че е гледал филма, исках да умра на място.

— Ясно — усмихна се Джавид, а после запя с чудат акцент: — „Тази нощ е за нас, пълна с приказни тайни...“. — Да, „Дисни“ бе стигнал и до тук, или поне до Делхи, където бе учил Джавид. Хал подхвана репликите на Жасмин с ужасен фалцет. Развеселени от шегата на мой гръб, двамата продължиха да ме тормозят по този глупашки начин по целия път до хотела, а Джавид се преструваше, че ни вози на вълшебно килимче. Хубаво беше, че има чувство за хумор, но ми се искаше земята да се отвори и да ме погълне. Не, момент, исках земята да се отвори и да погълне *Хал*.

На входа на хотела Джавид най-после млъкна. Със сериозно изражение ме хвана за ръката и притисна пръстите ми в дланта си.

— Все пак нека не отлагаме телепатията. Разбирам, че искаш да се съсредоточим върху Атуса и Виктор, но трябва да пробваме.

Гледай го ти! Само при мисълта за евентуална връзка и вече започваше да демонстрира собственическо чувство. Усетих се ужасно неловко. Погледнах скришом към Хал, който ни наблюдаваше със скръстени ръце и навярно злорадстваше, задето се потя от неудобство. Не знаеше колко се измъчвам, иначе едва ли щеше да се усмихва.

— Има много неща, които не знаеш за мен, Джавид — издърпах ръка.

— Нямам търпение да ги науча — той отвори вратата и заедно влязохме в двора на къщата. — Но първо трябва да спасим сестра ми.

ГЛАВА 8

— Здравей, скъпа, прибрах се! — провикна се Хал още щом пристъпихме във всекидневната. Въобще не даде възможност на приятелите ни да изразят възмущението си, задето сме напуснали убежището на хотела, а мигом се впусна да запознае Джавид с всички. Нямах да е зле да се науча как го прави — щеше да ми е от полза в общуването с баща ми. Издебнах момента, за да се измъкна тихичко и да се скрия в стаята си. Искях да остана сама за малко, колкото да си поема въздух. Изхлузих обувките, седнах на земята до отворения куфар и смъкнах коприната от подаръчето. Отвътре тупна пакетче уханни сушени розови листа. Госпожа Науаби явно бе прозряла, че копнея за дълга ароматна вана. Чувствах се добре само ако поне донякъде усещах, че контролирам ситуацията. Не можех да импровизирам като Хал, просто не можех. Последните няколко часа, наситени с импулсивни решения, ме бяха изтозили и сега главата ми беше замаяна, сякаш току-що бях слязла от въртележка.

Но понеже няхах време за вана, се опитах да почерпя някаква утеха от рутината. Наредих тоалетните си принадлежности върху миниатюрната тоалетка — четка, шишенце с крем за лице и несесер с гримове. Надникнах към огледалото и установих, че спиралата ми, нанесена преди много-много часове още във Великобритания, бе започнала да се стича по лицето ми. Извадих клечка за уши от несесера и я топнах в шишенцето с тоалетно мляко. Всяка стъпка от познатия ритуал укрепваше стената, която бях издигнала между себе си и житейските превратности. Знаех, че една клечка за уши не можеше да ме защити, но за момента се чувствах в безопасност.

На вратата ми се почука, и то като че ли с юмрук.

— Добре ли си, принцесо? Момчетата искат да рапортуваме.

— Само минутка. — Извадих спиралата.

Хал отвори вратата, без да чака покана.

— За бога, цвете мое, няма смисъл да се гласиш за Аладин. Вече достатъчно е лапнал, в случай че не си забелязала.

Не го правех заради Джавид или заради когото и да било, а за себе си, но нямах никакво намерение да се впускам в обяснения.

— А ти не забеляза ли, че вратата е затворена, Хал? Можеше да съм гола.

Той се ухили широко.

— Де такъв късмет. — После я притвори зад гърба си с театрална прилежност. Това момче бе олицетворение на теорията на хаоса, всяко потрепване на пеперудените му крилца предизвикваше истинско торнадо от чувства в гърдите ми^[1]. Всъщност предимно чувство на гняв.

Хайде, Самър — казах си. — *Поеми си въздух и се връщай при другите.* Хич не бях доволна от уплашеното си изражение. — *Я се съсредоточи: Виктор, мисията, прибиране вкъщи, постепенно отчуждаване от приятелите.* Нахлузих чифт черни платнени обувки, които си бях предвидила да нося в хотела, и се върнах във всекидневната. Междувременно някой бе сервирал вечерята и всички се бяха струпали около ниската маса, където гребяха къри с плоски питки и бърбеха с Джавал. Доколкото забелязвах, за мен май нямаше да остане достатъчно, което хич не беше хубаво, защото апетитът ми най-последно се беше завърнал.

Сол се изправи да ме посрещне. Вдигна нежно брадичката ми и изчака да го погледна в очите.

— Добре ли си, Самър?

— Да. А ти?

Той ме стисна окуражително за рамото.

— Добре сме. Утре сутринта пак трябва да минем през управлението, но за момента са ни оставили на мира.

— Смятат, че бихме могли да ги отведем при Виктор — обади се Трейс и потупа подканващо мястото до себе си. Джавид оглеждаше одобрително разпуснатата ми коса и очите му светеха.

— Звучи логично. — Отметнах коса назад и се настаних върху възглавницата. В купата с ориз в средата на масичката бяха останали само няколко зрънца.

Хал се появи отнякъде и постави покрита със салфетка чиния върху подложката ми.

— Накарах ги да ти запазят една порция. Превърнали са се в хищни скакалци.

— О, благодаря!

Той сви рамене, сякаш не бе сторил нищо особено. Не бях забелязала да се грижи за някой друг, но може би бе възприел, че да ме държи сита, е част от задълженията му. Независимо от причината, искрено се зарадвах на чинията с топло агнешко къри и уханен ориз, към която не проявяваха войнствен интерес други осем лъжици.

Уил изпъна диплите на завесите.

— Усещам, че трима полицаи не ни изпускат от око. Джавид, ще трябва да си нащрек, когато се прибиращ.

Джавид се подсмихна, като че ситуацията ни най-малко не го тревожеше. Очевидно се чувстваше съвсем на място сред новите си познати, заразен от ентузиазираната спонтанност на момчетата. Аз ли бях единственият предпазлив човек в тази стая?

— Е, Самър, чухме какво сте открили с Хал, а Джавид ни разказа какви мерки е предприело семейството му, но може би искаш да добавиш нещо? — обади се Сол.

Оставих вилицата си на масата и отместих чинията.

— О, да, извинявай. Смятам, че Виктор все още е в района, че не е заминал за Панджшир.

— Какво? — Хал скочи на крака. — И кога възнамеряваше да кажеш?

Сплетох пръсти и обгърнах колене.

— Нали точно това правя, Хал, казвам и на теб, и на останалите.

— Кога ти хрумна тази гениална мисъл? Докато се плескаше с грим в стаята ти ли? — С братята му си размениха раздражени погледи.

— Успокой се, Хал, остави я да ни обясни — обади се Скот, макар и той да се мръщеше насреща ми. Може би бях сбъркала, че не споделих хрумването си още в първия миг, но не виждах какво толкова фатално щеше да се случи, ако го кажех няколко минути по-късно, така или иначе, ставаше дума за гола интуиция.

— Когато Джавид ни разказа, че баща му и чичо му са тръгнали след колата на Виктор, ми мина през ум, че Виктор е твърде обигран, че да предприеме такъв очевиден ход. Затова реших да се помъча да установя контакт с него.

Хал се тръшна на една табуретка до френските прозорци и отпусна глава в шепи.

— Без изобщо да се консултираш с мен? Това се случи още преди... в къщата, нали? Усетих аз, че се отнесе някъде. Трябваше повече да настоявам да ми отговориш какво става.

Джавид сбърчи лице в гримаса, очевидно не разбирайки съвсем какво се разиграва.

— Какво означава „обигран“?

— Питай дамата, тя е тази, която се изразява като енциклопедия.

Прокарах неспокойно длани по коленете си.

— Означава хитър или лукав, Джавид. Като лисица.

Сол кимна.

— Права си, Самър. Сега, когато го казваш, звучи съвсем логично. Нямах да остави такива очевидни следи и да тръгне със същата кола. И какво последва?

— Знаеш, че имам силни телепатични способности, нали?

— Да, Скай и Феникс ме предупредиха.

— Заучавам мисловния почерк на хората, с които установявам контакт. И щом го разуча, мога да стесня честотата, в която изпращам сигнала, така че да пропътува по-голямо разстояние. Все едно ползвам частна линия, а не централа. Предполагам, че всички го умеят, аз просто съм се упражнявала повече и съм по-прецизна. — За да можеше мама да не подслушва разговорите ми.

— Сигурно е така. Всички умеем донякъде да канализираме посланията си. Веднъж Скай и Зед за малко да смогнат да установят връзка между къщата ни и Лас Вегас, дори проведеха някакъв откъслечен разговор. Вярвах, че това е максималното разстояние, на което е способен обикновен савант, освен ако няма дарбата да търси сродни души, както е при Кристал.

— Познаваш търсач на сродни души? — възкликна Джавид и ме погледна право в очите. — Страхотно!

— Да, заради това знаехме къде точно да дойдем. Разполагахме с информация къде би трябвало да се намира Виктор. — Джавид започваше да ме изнервя. Точно сега не можех да се занимавам с надеждите му. Длъжна бях да се съсредоточа върху мисията. — Нейната дарба действа по друг начин. Използва връзката, обичта към ближния. На мен не ми е нужно да обичам човека, когото се опитвам

да открия, дори не е нужно да го познавам добре, стига да съм наясно с мисловния му модел.

— На какво разстояние съумя да достигнеш? — прекъсна ме Трейс.

— В рамките на петнайсетина километра съм много точна, ето защо като за начало пробвах на такова разстояние. Усетих нечие присъствие, но контактът прекъсна твърде бързо, за да мога да съм сигурна дали наистина беше Виктор, или случаен подслушвач.

— Но ако действително успяваш да насочиш посланието толкова прецизно, то подслушвачът трябва да е изключително способен, за да може да пресрещне сигнала?

— Именно. Затова съм склонна да смятам, че все пак съм намерила Виктор. Изпратих му завоалирано съобщение с идеята да се свърже с мен, когато реши, че е достатъчно безопасно. Но за момента не го е предприел.

— При положение че не желае да използва телепатия, можеш ли да го проследиш, след като си напипала някаква следа?

— Мисля, че да, но трябва първо да си почина. Никак не е лесно да търсиш конкретен мисловен модел. Ако не съм във форма, ще сгреша. А и за да се потопя изцяло в нечие съзнание, е необходимо да съм на по-малко разстояние.

— Колко е горната граница? — включи се и Лукас. Стоеше с гръб към кухненския плот, скръстил ръце на гърдите, но тихият му въпрос ме подсети, че именно той отговаря за военния аспект на мисията и бе нормално да иска да знае с какви сили разполага екипът му.

— Не съм сигурна. Ако разговарям с близък приятел и заедно поддържаме връзката, мога да изпратя съобщение на разстояние от няколкостотин километра. Веднъж успях да преодоля близо осемстотин километра, но тогава разговарях с Алекс — сродната душа на една от най-добрите ми приятелки, който е изключително добър телепат. Но на такова разстояние е възможно съобщението да се накъса.

— Чуйте я само. Мисли си, че всичко това е нормално и даже не е нужно да ни уведомява — плесна се по челото Хал.

— Но казваш, че за да проследиш някого, трябва да си достатъчно близо, нали така? — продължи Лукас, без да обръща

внимание на брат си.

— Точно така. Все пак става дума за различно умение, макар телепатията да помага.

— Но можеш да се справиш и без нея, нали? Можеш да проследиш някого и без да установиш телепатичен контакт?

— Разбира се. Дори не е нужно човекът да е савант. Мислех, че знаете?

— Аз не знаех. А ти? — Лукас се обърна към Скот.

— Не, но си мисля, че трябва да я привлечеш на редовна работа и след мисията. Тия способности ще са ни от полза — намигна ми Скот.

— Ние знаехме — призна Сол. — Съжалявам, че съм пропуснал да спомена. Но не бях наясно на какво разстояние може да праща телепатични послания. Та това е невероятно, Самър. Зед и Скай успяха онзи път само защото са сродни души, а ти го правиш, без да имаш връзка с човека отсреща. За пореден път ми напомняш, че не бива да съдим за таланта по външността.

— Виктор би ли разбрал, че си ти? — обади се Уил.

— Да. Не съм се крила. Дори му казах къде може да ни намери.

— И човекът отсреща не се изненада от присъствието ти?

Хм, за това не се бях замислила, но Уил беше прав — важно беше.

— Не, просто ме изслуша и прекъсна контакта, преди да смогна да го локализирам.

— Един вид ти затръшна телепатичната врата в лицето.

— Точно така.

— А как би могла да го проследиш при тези обстоятелства?

Щеше ми се да се захванат с някой друг, отчаяно ми се искаше да си почина.

— Трябва да се намира наблизо. Нужно е да пресея всички почерци, които долавям, и да намеря познатия. Все едно си в стая, пълна с хора, и се оглеждаш за познато лице, когато знаеш какво търсиш, погледът ти отсява ненужното.

Скот си наля чаша вода.

— Казвам ти, Лук, непременно трябва да я наемеш.

Трейс се приведе възбудено напред.

— Чакай малко. Има още един елемент, с който не сме наясно. Веднъж вече подценихме нежния пол, да не правим същата грешка втори път. Джавид, каква е дарбата на сестра ти?

Джавид се ухили гордо.

— Много е умна. Улавя моделите. Може да декодира компютърни команди, да разчита езици и при най-малката следа. В колежа я наричаха Розета.

— Защо? — намеси се Хал.

— На името на Розетския камък — археологическата находка, благодарение на която са разчетени египетските йероглифи.

Хал врътна очи и прошепна „енциклопедия“. Но поне вече не ми се сърдеше. Дори смеех да се надявам, че ми е простил.

— А има ли някакви военни или тактически умения? — поинтересува се Лукас.

— Какво означава това?

— Примерно в битка?

Джавид изсумтя.

— Сестра ми не се бие.

— А ако ѝ се наложи, какво би направила?

— Ще премести това-онова със силата на мисълта, нищо повече.

Има си братя, които да я пазят.

— Ама въпреки това се озова зад решетките, а? — измърмори Хал, неспособен да удържи на изкушението.

Джавид го изглежда гневно.

— Опитвахме се да я освободим. И доскоро всичко вървеше добре, но после изникнаха нови доказателства, които не бяха представени при първото дело.

— Какви нови доказателства?

— Доктор Абдула намерил снимка на короната в един сайт на аукционна къща в Делхи. Според директора на музея това било доказателство, че Атуса е изнесла короната извън страната и я е предала в ръцете на незаконни търговци — хора, с които се е запознала по време на следването си.

— Кога е търгът? — попита Сол.

— Така и не се проведе. Короната бе купена от частен колекционер още преди да стигне до пазара. Не можахме да я

използваме, за да докажем невинността на сестра ми, нито дори да я върнем с надеждата да издействаме намаление на присъдата.

— И на нея ѝ е писнало да чака и е решила да избяга.

— Сестра ми възнамеряваше да спази законите. Вашият син е виновен за бягството ѝ — очите на Джавид заблестяха.

— Най-вероятно е точно така. Но съм готов да се обзаложа, че имат някакъв план как да изчистят името ѝ. Ако е почтена жена, както твърдиш, а и доколкото познавам сина си, няма да искат да живеят като бегълци. Ако не успеем да ги открием тук, значи, трябва да тръгнем по следите на короната.

Трейс извади телефона си.

— Ще пиша на Ив да се пробва да хакне страницата на аукционната къща и да открие кой я е купил.

Сол протегна ръка, за да ми помогне да стана от ниския диван.

— А ти иди да си почиваш, миличка. И веднага щом се почувстваш готова, ще опитаме да намерим Виктор.

— А полицаите? — намеси се Уил.

Лукас, Скот и Хал си размениха широки усмивки.

— Ние ще се погрижим.

— Да не ви усетят?

— Няма. Среща след шест часа, става ли? Всички да се опитат да поспят. Ако ще излизаме, ще е по тъмно, така че насрочвам събранието за полунощ.

Трейс се надигна.

— С Уил ще изпратим Джавид до тях. — Джавид понечи да възрази. — Хайде, искаме да се запознаем с новото семейство на брат ни. Не се притеснявай.

След като си позволих четири часа сън, от които отчаяно имах потребност, се захванах за работа — започнах да пресявам съзнанията, които усещах около себе си. Настаних се по турски на леглото и отпуснах ръце с дланите нагоре в скута си. Почеркът на Виктор все още беше пресен — сватбата бе съвсем наскоро, — така че задачата ми беше малко по-лесна. Сега, вместо да търся игла в купа сено, се налагаше да преровя само една кошница слама. Въпреки това усилието ме изтощаваше. Главата ме заболя и болката се настани като неудобно

висок зрител, седнал точно пред мен в киното. Стиснах очи и се помъчих да я заобиколя с мисъл. Долавях нещо съвсем смътно. Не можех дори да го обясня, нещо като синина, която е на път да избие върху кожата. *Виктор?*

Хал влезе тихичко и сложи чаша чай на нощното ми шкафче. Не каза нищо, дошъл бе да ме събуди, но видя, че вече съм се заела с работа. Спрях за момент, колкото да си поема въздух, и бледият образ на Виктор мигом се стопи.

— Благодаря — обгърнах чашата с шепи. Направил го беше точно както обичах — не прекалено силен.

— Има ли някакъв проблем?

— Заболя ме главата — заразтривах слепоочия.

— Дай на мен. — Той коленичи на леглото зад мен и започна да масажира раменете ми. Мускулите ми светкавично се отпуснаха, макар да не бях усетила колко са сковани. — Трябва да поддържаме най-важния ни боец в бойна готовност за следващия рунд.

И докато той ме обгрижваше така, сякаш бях професионален боксьор, аз се замислих колко е приятно някой да те масажира. Твърде малко хора ме докосваха — Мисти и Ейнджъл, понякога баща ми, понякога и майка ми...

— Хей, виж се, цялата се стегна. Нали целта е да се отпуснеш.

— Извинявай, наистина се отпускам. Просто се замислих за нещо, за което не обичам да се сещам.

— Ясно — той възобнови усилията си и пръстите му се преместиха малко по-високо по врата ми. — Да, май всички си имаме по нещо мрачно, което да ни тревожи. Най-добре да ги изкараш на бял свят тия неща. На дневна светлина ще изгубят силата си.

— Това личната ти философия ли е?

— Точно така. На дневна светлина ще осъзнаеш, че Торбалан всъщност е собственият ти халат, провиснал на закачалката на вратата.

— От опит ли говориш?

— Естествено. Когато бях малък, ме беше страх да си легна вечерно време, докато накрая мама проумя какъв е проблемът.

— И разреши ли го?

— Свали проклетия халат от вратата, опръска го хубавичко и го прибра в нейната стая, докато не ми мина. Знаеше, че ако го закачи в

гардероба ми, ще си представям, че Торбалан ме дебне отвътре. Но при родителите ми нямаше да посмее да припари.

Главоболието ми започна да намалява, високият мъж се бе смалил и превърнал в джудже. Обгърната от миризмата на Хал, от топлината на пръстите му, се чувствах като милвана котка. На косъм бях да замъркам.

— Мислиш ли, че вие с Джавид сте... нали се сецаш? — пръстите му застинаха, докато чакаше да отговоря.

Въпросът му ме изтръгна рязко от приятния унес, все едно някой бе хвърлил котката във вана, пълна със студена вода.

— Не знам. Съмнявам се.

— Не искаш ли да разбереш? Смятах, че за вас, савантите, тая работа със сродната душа е като търсенето на Светия Граал. Братята ми не говорят много на тази тема, но знам, че ще изпаднат във възторг, ако приятелката ти Кристал им помогне да си намерят половинките.

— Ако може, ще им помогне. Само дето трудно смогва, тя е една, а ние сме пръснати по целия свят.

— А ти и Джавид? — Пръстите му зашариха отново по врата ми, съвсем леко, като че не ме разтриваше, а ме галеше. Какво ставаше тук?

— Няма такова нещо като „аз и Джавид“. Не чувствам нищо. — Хрумна ми, че след като не можех да бъда със сродната си душа, вероятно можех да съм с някого като Хал. С някого, който знае за савантите, но не беше от нас — би било идеално, поне за известно време, докато не му писнех. Може би щеше дори да преглътне ситуацията у дома, понеже ми изглеждаше доста кораб. Това, разбира се, само ако преодолеехме желанието да се караме на всяка крачка. Подозирах, че в моя случай войнственото настроение се дължеше на неудовлетворено привличане. Дали и при него не беше така? Постоянното ни заяждане бе като някакъв особен, извратен флирт. Действаше ми безкрайно тонизиращо.

— Добре. — Хал се покашля. — Не че момчето е лошо, ама си мисля, че няма да си щастлива с него. Малко недодялан ми се вижда за теб.

— Не съм някоя глезна, Хал, каквото и да си мислиш ти. — Искаше ми се да ме харесва, да изпитва същия трепет като мен.

Той се подсмихна и топлият му дъх облъхна тила ми. По гръбнака ми пробягаха тръпки.

— Щом казваш.

— Нали не съм бреме за вас? — Жегна ме идеята, че може би все още му е неприятно, задето съм част от екипа.

— Не съм изричал такова нещо. Напротив, справяш се чудесно, като изключим това, че криеш информация от ръководителя на екипа — той ме стисна малко по-силно, хем на шега, хем на сериозно.

— Ръководител на екипа?

— Добре де, сътрудник.

— Нещо много взе да командориш.

— А ти, цвете мое, си твърде вироглава. Ядосах ти се, защото несподелянето на информация може да изложи всички ни на опасност.

Уви, май беше прав.

— Свикнала съм да действам самостоятелно. Защо ме наричаш „цвете“? Не съм сигурна, че ми харесва.

— Харесва ти. Пък и ти отива, нежно и крехко цвете... като жасмин.

Това ми прозвуча донякъде оскърбително.

— Не съм никак крехка, повярвай ми — отговорих, макар да ми беше ясно, че няма да изляза на глава с него. — Но съжалявам, че действах на своя глава и те разочаровах.

За миг брадичката му се опря в тила ми.

— Не си ме разочаровала, но при други обстоятелства може да стане проблем. Нека работим в екип, ще се опиташ ли?

Ясно, заради това беше дошъл. Започвах да улавям модела — избухваше, след това му минаваше, а когато се успокоеше, ми правеше забележка. Така бе станало и предния път, когато бе побеснял заради липсата ми на апетит. Но този път си бе направил труда да ме предразположи, та когато ми прочете конското, да съм по-склонна да приема критиката. А аз се бях подвела. Оставила се бях на чувствената наслада от масажа и се бях размечтала за романтични отношения. А всичко е било тактически ход. За малко да се изложи като пълна глупачка. Налагаше се да установя строга дистанция помежду ни.

— Мина ми главата — казах. Което беше почти вярно. — Благодаря за масажа.

— Пак се отнесе нанякъде. За какво се замисли? — Дланите му обгърнаха раменете ми и топлината мигом се просмука под кожата ми.

Не ми се говореше. Прехапах устна, стресната от собственото си променливо настроение. Защо реагирах така?

Хал седна до мен.

— Изпий си чая и ми сподели какво те тревожи.

— Не мога да те разбера — пресегнах се за чашата.

Той се разсмя.

— Та аз съм най-прямият човек на тоя свят. Питай ме каквото искаш, ще ти отговоря. Няма смисъл да налучкваш, питай.

Сам си го изпроси.

— Нарочно ли реши да ме разтриеш... за да съм по-податлива на критиката?

— Да.

— О!

Хал се ухили, после неочаквано се приведе напред и ме целуна по носа.

— Но ако смяташ, че не ми беше приятно да докосвам фантастичната ти кожа, то тогава изобщо не разбираш нищо от мъже. Така че — на мен ми беше приятно и на теб ти беше приятно, а и успях да си кажа мнението, без да си издерем очите. От това по-хубаво, здраве му кажи.

— Мнение, значи? На мен ми се стори, че хубавичко ме смъмри.

Хал се втренчи в устата ми.

— Тоя твой старомоден речник ми действа ужасно възбуждащо, принцесо. Внимавай, моля те. Неустойимо много ми се приисква да те целуна, а ми се струва, че никак няма да е полезно за колегиалните ни отношения.

Странно, но мисълта, че би могъл да ме целуне, вече не ми се струваше толкова отблъскваща. Всъщност устните му бяха доста апетитни, плътни и готови да се извият в усмивка, от която на бузите му заиграваха две малки вдлъбнатини, които навярно са били трапчинки, когато е бил малък. О, това вече ми идваше в повече.

Хал простена, затвори за миг очи и магията се развали.

— Добре, стига толкова. Тръгвам си. Не можеш да ме гледаш така и да очакваш да се държа прилично. — Той се изправи. — Ще те оставя да работиш.

Точно така. Имах да работя. Да намеря Виктор.
— Благодаря за чая.
Той спря на прага и ме изгледа с премрежен поглед.
— За теб винаги, цвете мое.

Точно преди полунощ напипах отчетлива следа. С изненада установих, че Виктор е съвсем наблизо, много по-близо, отколкото ми се бе сторило следобед, и навярно по тази причина не го бях намерила по-скоро. Чисто и просто бях започнала да търся твърде надалече. Отне ми цяла секунда, за да осъзная, че идва насам.

Хукнах към всекидневната и заварих останалите по диваните.

— Полицаите още ли ни следят? — викнах.

— Успокой се, Самър — Лукас понечи да стане, но Хал го изпревари.

— Какво има, принцесо?

— Полицаите още ли ни следят? Кажете!

— Не, оправихме се с тях — той заразтрива ръцете ми.

Разкъсвах се от желание да се облегна на гърдите му, но не можех да си го позволя. Вместо това застинах в някаква нелепа поза, сякаш се канехме да се впуснем в буен валс.

— Как ги подведохте? Ще се върнат ли?

— Няма да е скоро. Пратихме ги за зелен хайвер. Накарахме ги да си мислят, че и ние сме хукнали към долината.

— Слава богу! — облегнах глава на гърдите му.

— Какво става, Самър? — обади се Сол.

— Май се кани да ви каже, че съм тук, татко — Виктор пристъпи през френските прозорци. — А някой ден ще трябва да ми обясни как така успява да ме проследи, след като никой друг не е в състояние. Много е неудобно.

[1] В теорията на хаоса Ефектът на пеперудата изразява зависимостта от началните условия — минимална промяна в изходното състояние може да доведе до големи разлики в по-късните състояния. Името идва от теорията за образуването на торнадото — в резултат на размахването на крилцата на пеперуда. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Сол прекоси стаята за част от секундата, сграбчи Виктор и го притисна в мечешка прегръдка.

— Виктор! — възкликна той и го залюля в ръцете си. — Майка ти ще те убие.

— Сигурно месеци наред ще трябва да се храня в плевнята, а? — пошегува се Виктор и на свой ред прегърна баща си.

— Това ще е най-малкото. — Сол се дръпна назад, за да го погледне. — Добре ли си?

— Чувствам се прекрасно, татко — отвърна Виктор неочаквано меко.

— Значи, наистина е тя, а?

— Да.

— Тогава всичко си струваше. — Сол го пусна и го остави на Трейс и Уил, които дадоха шумен израз на радостта си с цял ритуал от почуквания по главата и потупвания по гърба. Виктор най-накрая успя да се измъкне от лапите им леко задъхан и едва тогава насочи вниманието си към останалите в стаята. Естествено, не можехме да му се сърдим — и четиримата бяха като пияни от радост и облекчение.

— Предполагам, че може да ви хрумне да хукнете след мен, но не очаквах да доведете и гости за веселбата. — Възвърнал си бе обичайното сдържано чувство за хумор. — Вие сте момчетата на Робинзон, нали? — Той стисна ръцете и на двамата, а те му кимнаха в отговор, без да се усмихват. — Чувал съм за вас. Нямате неуспешна мисия, независимо от обстоятелствата. Благодаря, момчета, че сте дошли да помогнете. Надявам се, че не се е наложило да ипотекираш къщата, а, татко? Знам, че са най-добрите, а качеството струва скъпо.

Сол се покашля.

— Ив финансира операцията. — Предпоследният брат на Виктор бе спечелил цяло състояние в областта на дигиталните технологии. — С Феникс настояха да помогнат поне с това, понеже не им позволих да дойдат.

— И правилно. Това място не е за хора без военна подготовка. Ами Самър? За нея не ви ли беше страх? — Виктор ме хвана за ръката. — Не биваше да идваш. — Той ме целуна по бузата и брадата му одраска кожата ми.

— Наложил се.

— Изнудиха ли те? Искаш ли да скрирам нечий задник от твое име?

— Май точно това планират за теб, господин Беглецо.

— Наричай ме господин Спасителен отряд. — Сивите му очи заблестяха. Близостта на сродната му душа така го бе преобразила, че сякаш някой най-после бе запалил лампичките на коледната елха, разкривайки цялата ѝ топлина и красота.

— Е, къде е?

— Скрих я на сигурно място, за да мога да дойда и да ви кажа да се измитате оттук. Уил, татко, чисто ли е?

— Да, периметърът е осигурен. Наблизо няма полиция — отвърна Уил и за да се увери, огледа градината, нищо че дарбата му се справяше по-добре от очите му.

— Нямам много време, защото не ми се ще да я оставям сама. Определено е смела, но последните осемнайсет месеца направо са я съсипали. В момента е доста уязвима.

В главата ми изникна образът на безценна старинна ваза, цялата напукана и старателно залепена от музеен служител, а Виктор бе памукът, в който бе обвита. Изпратил бе същата картина и на останалите, с изключение на Хал. Усетил, че не успява да комуникира с него, Виктор се обърна да го погледне по-внимателно.

— С теб не мога да установя телепатична връзка. Защо?

— Вероятно защото не съм савант — рече Хал.

— Ясно. — Професионалист до мозъка на костите си, Виктор прие информацията, без да трепне, и продължи нататък: — В такъв случай останалото ще го кажа на глас. Никой не ни подслушва, нали?

— Всичко е чисто — потвърди Уил.

— Тогава разказвам накратко какво е ситуацията. Атуса Науаби е сродната ми душа. — Виктор поклати глава невярващо и неволно се усмихна. Нещо в мен се пречупи, гърдите ми изпуснаха тиха въздишка на радост за него и на тъга за мен самата. — Скроили са ѝ капан, вероятно някой местен. Короната била открадната вечерта преди

откриването на изложбата и моментално е била изнесена извън страната. Атуса нямала време да проучи какво се е случило, тъй като кражбата била докладвана, преди изобщо да разбере за нея, и веднага след това я арестували. Подправен бил документ за произхода на короната, който уж бил подписан от нея, така короната е пусната за продажба. От снимките в интернет личи, че това е същата корона. И вече е продадена.

— Хванали сме Ив да провери как точно е станало — каза Сол.

— Така ли? — изненада се Виктор. — Излиза, че вече знаете. Но как?

— Благодарение на Самър и Хал. Освен всичко установиха контакт със семейството на Атуса.

Виктор помисли малко и реши значително да съкрати обясненията си.

— Май съм би подценил, приятели.

Хал ме побутна с рамо.

— Не е лошо да си имаш такъв страхотен четец на мисли в екипа, нищо че не обича да изпълнява заповеди.

Присвих сърдито очи насреща му и той прихна. Но комплиментът определено ме зарадва.

— Всички униформени са хукнали към долината Панджшир — каза Трейс, с което ни върна към реалността.

— Чудесно — Виктор потри ръце. — Онзи тип свърши добра работа срещу обещаната отплата.

— Отплата ли?

— Казах му, че може да задържи колата, ако се отдалечи достатъчно, че полицията да изгуби дирите му.

— Доста добър стимул е имал...

— Сигурен съм, че разполага с някой братовчед, който ще му смени регистрационните табели и ще я пребоядиса, но пък властите известно време ще са твърде заети, така че можем да се върнем към първоначалната ни мисия.

— Извинявай, ама заповедите ни са да те измъкнем оттук — обяви Лукас. — И при положение че стоиш пред нас, бих казал, че приключихме със задачата.

— Точно така. Чувствайте се свободни да си вървите. Всъщност предпочитам така да сторите. А аз трябва да изчистя името на Атуса.

Виктор скръсти ръце и неволно зае властната поза на Лукас. Внезапно ми се изясни, че в стаята имаше твърде много командири и твърде малко войници, та операцията ни да има успех.

Лукас се спогледа с братята си.

— Наредено ми е незабавно да те върна в Америка, независимо от обстоятелствата, и точно това възнамерявам да направя.

Сол поклати глава.

— Не, Лукас, сигурен съм, че разбираш, че мисията вече не е същата? Никога не съм казвал „независимо от обстоятелствата“.

Лукас го изгледа примирено.

— Не ти, Сол. Не действам по твоя заповед, нито пък възнамерявам да приема пари от теб, така че не се тревожи. Действам по заповед на американския министър на отбраната, а отрядът ни бе изпратен от британския му колега.

— Какво?

— Тая няма да стане! — Уили и Трейс скочиха на крака и заеха отбранителни позиции до брат си и баща си. Внезапно атмосферата в стаята се нажежи до алено.

— Опитайте се да разсъждавате разумно. Специален агент Виктор Бенедикт представлява твърде голям риск за сигурността, та да бъде оставен да тича след няколкостотин грама древно злато, дори и това да петни името на сродната му душа. Като се приберат в Щатите, могат да се опитат да изчистят позорното петно или пък да поискат да им дадат нови самоличности, както преценят. Но ние не можем да чакаме във враждебна територия. Виктор трябва да се върне в Щатите и ще тръгне още тази вечер. В Кабул ни чака хеликоптер, който е изцяло на наше разположение.

— Не! — гласът на Виктор отекна в стаята.

Изражението на Лукас помръкна.

— Нямах избор. Нещата вече не опират само до теб, Бенедикт. Не осъзнаваш ли, че бягството ти излага на риск безопасността на всички саванти? Американското и британското правителство се канеха да прекъснат взаимоотношенията си с нас, като се има предвид, че най-ценният им агент е дезертирал. Дадоха ни един последен шанс, за да докажем, че не сме безотговорни като теб, че сме в състояние да върнем кривналите от пътя обратно в стадото.

— Съжалявам, Виктор. Не знаех — обади се Сол. — Дори не съм усетил, че има нещо такова.

Виктор стисна баща си за ръката.

— Не си ти виновен, татко. Това е моят свят, а не твоят. Правителствата не играят справедливо.

— Може би сега е моментът да уточня, че ако някой от присъстващите в стаята не се подчини на пряка заповед от президента и британския премиер и не ни съдейства, може да бъде обвинен в подпомагане на беглец. — Лукас кимна на братята си да заобиколят Виктор. — Не насилвай ситуацията, Бенедикт. Не карай семейството си да плаща за грешките ти.

Увих ръце около тялото си, застинала извън кръга на перчещите се мъжкарите. Момчетата от отбор „Робинзон“ бяха трима, а от „Бенедикт“ — четирима, но нещата май не опираха до физическо надмощие. Все още не бяхме виждали братята Робинзон в действие, но знаехме за репутацията им, че не се отказват, докато не постигнат всички цели на мисията. Най-после ми стана ясно защо през цялото време се държаха толкова тайнствено, разбрах, че бяха възнамерявали да играят двойна игра, сетих се как в момента, в който се появих, бяха вдигнали щитовете, така че никой да не може да им чете мислите.

— Съумя ли да установиш къде е доктор Науаби? — обърна се Лукас към Скот, който бе спрял най-близо до Виктор.

— Да. Имам координатите. Телепатичната връзка между тях е много силна.

Студената ярост в очите на Виктор направо ме плашеше.

— Няма дори да докоснете сродната ми душа.

— Едва ли ще искаш да заминеш без нея — обади се Скот. — Смятаме да я качим на същия самолет. Предполагам, че и вие така бихте предпочели. Ако ни сътрудничиш, ще организираме всичко, свързано с визите. И Атуса може да остане с вас.

— Та тя си има живот и семейство тук. Обещах ѝ сама да избере къде да живеем — изсъска Виктор.

— Нещата невинаги се уреждат така, както ни се ще. — Ръката на Лукас се насочи към пистолета под мишницата му. — Хич не се и опитвай.

Виктор затвори очи и съзнанието му ни заля с огромни, разрушителни вълни като при мощен прилив.

Опитваше се да неутрализира и тримата Робинзон наведнъж, за да може да се измъкне. Май не му пукаше, че може сериозно да им навреди. Само че нищо не се случи. Лукас дори не се изпоти. Напротив, извади пистолета и го насочи срещу Виктор. Дори не знаех, че е въоръжен. Скот също извади оръжие.

— Силите ти не ни действат, Бенедикт. Нито една от дарбите ти не върши работа срещу нас, така че не се хаби да пробваш.

— Не е възможно — избухна Виктор.

— В екипа ни има човек, който е непроницаем за савантски атаки, това е малкото ми братче Хал, ако още не си схванал. Той е единственият човек с такива дарби, когото познавам. Каквото и да запратиш насреща му, чисто и просто ще потъне. Съвършеният камуфлаж и най-могъщото силово поле в едно и също тяло.

Хал ли? Онзи, дето ни мислеше за ненормални? Значи, през цялото време се бяха престрували, за да прикрият невероятната си тайна.

— Ти все пак си савант? — гласът ми прозвуча дрезгаво. Чувствах се предадена.

Хал ме погледна смутено и се пробва да ме хване за лакътя, но аз побързах да се отместя.

— Не, цветенце, аз съм точно обратното. Нали ти казах.

— Не смей да ме наричаш „цветенце“ — гневът бликна неканен в гърдите ми. Прииска ми се да шамаросам така невинните им физиономии, задето ни бяха вкарали в тази ситуация. — Засрамете се! И тримата. А ние ви вярвахме. През цялото време сте ни лъгали.

Хал се смръщи.

— Ти не слушаш ли какво ти се говори, Самър? Виктор пръв ни предаде. Просто се опитваме да поправим грешката му.

Поклатих глава и се дръпнах от него чак в другия край на стаята при останалите Бенедикт. Не можех да повярвам, че само преди час бях готова да замъркам в ръцете му и се бях размечтала, че между нас може да се получи нещо. Ама че глупачка бях!

— И смееш да ми обясняваш, че трябвало да се науча да работя в екип, а, Хал? Е, ти определено ни изработи всичките.

Уил ме прегърна през рамо.

— Ужасно съжالياваме, че те въвлякохме в тая история.

— Няма нищо. — Но не беше така. Продала бях единствения си шанс да се измъкна от дома си, за да помогна на Виктор, а сега разбирах, че съм просто декоративен елемент в сложния план за залавянето му. Работодателите му бяха наясно, че ще се върне, ако семейството му е изложено на опасност. Трябваше им само достатъчно силна примамка, за да го накарат да се отдели от сродната си душа. Бясна бях. Трябваше да предприема нещо, иначе щях да експлодирам, а моите чувства навярно бледнееха пред гнева на Виктор.

— Самър, опитай се да разсъждаваш разумно — обади се Хал.

Престорих се, че не съм го чула.

— Знаете ли какво? Аз отказвам да тръгна отгук. Атуса и семейството ѝ не заслужават подобно отношение. Вие сте трима, ние петима. Какво ще ни попречи да излезем най-спокойно от тази стая?

— Лоялността към родината? — подметна Скот, на когото този развой на нещата очевидно никак не му допаднаше.

Усещах, че тримата нямат намерение да ме наранят по някакъв начин, макар да не бях сигурна дали спрямо останалите нямаше да приложат сила, така че от мен зависеше как да използвам този факт в наша полза. Трябваше така да ги провокирам и ядосам, че Хал да загуби самообладание и да изостави шикалкавенето. Да накарам бронята му да се пропука. Може и да не беше обикновен савант, но благодарение на майка ми знаех, че и най-мощният умствен щит е безсилен под напора на емоциите.

Пригответе се, казах на моите хора, като се постарях да насоча съобщението само към тях. — Ще смъкна щита му.

Внимавай!, предупреди ме Виктор.

Спокойно, няма да ме застрелят. Или поне така се надявах.

— Родината ми, така ли, Скот? Доста нагло изказване от страна на наемни убийци, които са готови да се продадат на всеки, стига цената да е достатъчно висока.

— Наемни убийци! — Хал неволно стисна юмруци. — Ние сме войници, а не убийци.

Май успях да го жегна.

— Не биваше да си продавате душите на ФБР, огромна грешка. Можех да помоля Кристал Бенедикт да намери сродните ви души, но сега е по-вероятно да ви прати в някое бласто. Твоите сили не могат да се състезават с нейните, Скот. Ще си останете двама самотници до

края на живота си. Е, вярно, че ще имате солидни банкови сметки да ви утешават. А, и този шут тук, за да ви забавлява.

— Млъкни, Самър! — изсъска Хал.

Време беше да се захвана с него.

— Да не би да лъжа, Хал? А ти твърдеше, че си най-прямият човек на тоя свят. Не се посвени дори да флиртуваш с мен, за да приспиш подозренията ми относно факта, че само теб не успявах да следя. Всячески се стараеше да си падна по теб, носеше ми чай и шоколади, наричаше ме „цветенце“ и „принцесо“. Като най-безсърдечен използвач.

— Млъкни! — Лицето му почервения. На път беше да избухне, а аз точно това целях.

— Нека обобщя — разперих пръстите на ръката си. — Наемен убиец, подлец, предател и безсърдечен...

— Млъквай, дявол да те вземе! — Хал напълно загуби присъствие на духа и протегна ръце да ме сграбчи, но аз го изпреварих. Запокитих силата си в главата му и с един удар превзех съзнанието му.

И двамата застинахме.

— Самър? — чух объркания му глас.

— О, господи! О, не, не, не! — Не можех да повярвам. Имах чувството, че съм попаднала в най-изящния кристален лабиринт, навсякъде искряха дъги, отвсякъде лъхаше топлина, чувство за хумор, въобще всичко, за което някога бях копняла. Усещах се така, сякаш съм се завърнала у дома, в истинския си дом.

Атмосферата в стаята рязко се промени. Всички внезапно осъзнаха, че се е случило *още* нещо, че ситуацията отново бе променена.

— Какво става? — Лукас хвана брат си за раменете и здравата го разтърси. — Хал, ела на себе си.

Налагаше се да го направя, братята му не ми бяха оставили друг избор. Ала това беше толкова, толкова нередно... като да го накарам да изрисува мустаци на Мона Лиза. *Блокирай братята си*, наредих му, запращайки заповедта директно в красивия му ум. *Бягайте!*, викнах на тримата Бенедикт и всички заедно се втурнахме към френските прозорци.

Не погледнах назад, но знаех, че Хал се бори с братята си, препречил пътя им към изхода, за да не ни последват. Задържах властта си над съзнанието му максимално дълго, нищо че по лицето ми се стичаха сълзи. Едва виждах къде стъпвам. Добре че Уил ме насочваше, а Виктор ни водеше през лабиринта от улички, следвайки плана за бягство, който междуременно бе съставил. В една глуха улица ни чакаше кола. Той скочи на шофьорското място и потегли, преди още Сол да е затворил вратата.

Свих се в скута на Уил и съвсем се разридах.

— Обясни ни какво се случи, Самър — обади се тихо той. Виктор шофираше така, че да не привлича внимание, което означаваше, че колата се отдалечаваше мъчително бавно. Сърцето ми препускаше, исках да полетим, да се измъкнем отгук максимално бързо. Щеше ми се да натисна газта докрай и да запокитя колата от някоя скала. — Какво направи?

Преглътнах мъчително и се насилих да се изправа. Избърсах лицето си с ръкава.

— Превзех съзнанието на Хал. Ако е ядосан, защитата му става уязвима. Явно са забравили, че силите ми действат върху всички.

— Това го схванахме. Но има още нещо, което не ни казваш.

— Твърдят, че не бил савант, но не е така. Чисто и просто дарбата му е противоположна на нашата. Не я излъчва, а напротив. Поглъща всичко, което някой излъчи насреща му. Всичко... освен моята сила.

— Откъде знаеш? — попита Сол, макар вероятно вече всички да се досещаха.

— Защото, когато влязох в съзнанието му, научих, че съм сродната му душа.

ГЛАВА 10

Тримата посрещнаха новината в пълно мълчание. Виктор ускори, с което рискуваше да привлече вниманието на полицията.

— Това хич не е хубаво — заяви Трейс и поклати глава.

— Съжалявам, миличка — прекъсна го Сол и стрелна Трейс с предупредителен поглед. — Но ти не се тревожи, ще оправим работата. Искаш ли да се върнеш? Да поговориш с него?

Усетих как нещо угасна в мен. Последната надежда.

— Не искам да се върна.

— Ако погледнеш ситуацията от тяхна гледна точка...

— Моля те, Сол, не сега. — Знаех какво ще каже — че понякога, дори когато постъпваш правилно, се чувстваш ужасно. Едва ли някой можеше да каже кое е правилно и кое грешно, при положение че на всяка крачка се стигаше до поредното предателство. Това, което не съумявах да преглътна, е, че Хал си бе играл с мен, накарал ме беше да сваля гарда, за да могат по-лесно да ни измамат. Предал бе доверието ми.

— Татко, Самър е права — Виктор свърна по един второстепенен път и гумите защракаха по дупките. — Нямаме време да я върнем обратно, след като знаят къде е Атуса. Преди да се разправим с тях, трябва да спасим моята сродна душа. — Колата забави ход и спря пред нещо като кошара за кози. — Стойте тук, а аз ще отида да я доведа.

Настъпи тишина. Чувахе се само как изстиващият двигател тихо пука. Разтрих ръце и се сетих как само преди малко същото бе сторил и Хал. Действително ли не бе знаел, че е савант? Това истината ли беше, или поредната лъжа? Технически погледнато, не ме беше лъгал директно, но цялото му поведение бе една огромна измама. Внезапно всичко лъсна в съвсем друга светлина — опитите му да ме махне от екипа вероятно се диктуваха от знанието, че в мое присъствие щеше да му се налага непрекъснато да поддържа щита си, а грижите и закачките бяха целели да приспят бдителността ми и да ме вкарат право в капана.

— Недей, Самър — Сол ме хвана за ръцете. Ноктите ми бяха оставили дълбоки следи върху кожата, дори не бях усетила болката, разкъсвана от съвсем друга агония.

— Животът ми е отвратителен — нямах навика да споделям най-интимните си мисли, но в момента се чувствах твърде уязвима. — Никога не става по лесния начин, непрекъснато си блъскам главата в нови и нови проблеми.

— Не бъди толкова черногледа — Сол придърпа главата ми към гърдите си с бащински жест. Долових топлия му дъх върху косата си. — И на нас с Карла ни беше трудно в началото. Смяташе, че съм я предал, понеже направих нещо, с което не беше съгласна, а аз се сърдех, задето не ме бе подкрепила. С времето успяхме да си простим, но не ни беше лесно.

— Това не го знаех — прошепна Трейс.

— Нито пък аз. С мама така си подхождате — добави Уил.

— О, сега сме истински отбор — Сол се усмихна замислено, потънал в спомени. — Но трябва да сте наясно, че една връзка не се крепи на любовта от пръв поглед. При вас двамата нещата потръгнаха съвсем гладко с Диамант и Марго, но трудното е не началото, а изглаждането на отношенията след това... това е най-важното. И най-голямото изпитание за характера.

Виктор се върна. Жената с него беше покрита с бурка от главата до петите, така че дори очите ѝ не можехме да зърнем. Той отвори задната врата и Уил се прехвърли в багажника, за да им направи място.

— Татко, това е Атуса. Потегляме веднага, а вие можете да продължите със запознанствата.

Сол се изправи на седалката, така че се озовах по средата, а Атуса — от другата ми страна.

— Много се радвам да се запознаем, милото ми момиче — каза ѝ той.

— Благодаря ви, господин Бенедикт — гласът ѝ бе нисък, алтов. Сетих се, че под гънките на бурката ѝ се криеше доктор по археология, изтънчена дама с кариера.

— Моля те, наричай ме Сол или пък татко. Така ми казват всичките ми снахи, включително и онези, които още не са официално част от семейството.

Въпреки ужасното положение, в което бяхме изпаднали, не можех да не се зарадвам, че най-после я срещам. Ето че и последният от братята Бенедикт най-после бе открил половинката си. Виктор вече не беше сам. Всички знаеха, че каквото и да се случи от тук нататък, нищо не можеше да засенчи този факт.

Виктор се качи на главното шосе и продължи на север. Целият сияеше от гордост и щастие — за него критичната ни ситуация бе просто предизвикателство, сякаш беше Херкулес, изправен пред поредния си подвиг — възможност да демонстрира силата си пред жената на живота си, а не пълната бъркотия, която съзирах аз.

— Накъде сме поели, Вик? — обади се Трейс, седнал до шофьорското място. — Искаш ли да навигирам?

— Благодаря ти, Трейс, но няма нужда. Ануса познава шосетата и ме насочва.

Зарадвах се, че вече работят като екип. От време на време се тревожих, че Виктор, без да иска, ще доминира над сродната си душа, но явно не се беше получило така.

— Знаем, че онези тримата ни преследват, но си имаме някоя и друга хитрост в торбата — продължи Виктор. — Намерихме човек, който разполага с малък самолет, готов е да ни вземе от летището край Балх. Самолетът се ползва предимно за туристически обиколки над археологическите разкопки, така че, ако стигнем дотам достатъчно бързо, би трябвало да успеем да се измъкнем, преди властите да ни спрат.

— Не си носим паспортите, Виктор — предупреди го Сол.

— Не споменах ли, че пилотът е брат на Атуса? Няма да ни иска паспорти.

— Кой от братята? — попитах.

— Най-големият, Рамеш. Джавид също ще пътува с нас. Самолетът е на чичото, но той е в долината, твърде е далече, за да смогне да се върне навреме и да ни изведе от страната. За щастие, Рамеш знае как да управлява самолета и неведнъж е пресичал границата. Помолих Атуса да се свърже с него още щом се качихме в колата. Чичото е разрешил да ползваме самолета, а Рамеш и Джавид току-що са пристигнали при хангара и подготвят полета.

Докато момчета обсъждаха това ново развитие, долових как нечия фина, хладна длан се плъзва в моята.

— Виктор ми разказа какво се е случило — прошепна Атуса. — Съжалявам, че заради мен си изпаднала в такова ужасно положение със сродната си душа.

Незабавно усетих как ме обгръща успокояващото ѝ влияние, приятно топло, за разлика от студеното спокойствие, което внушаваше Виктор. Явно чудесно си подхождаха.

— Не се тревожи. Вината не е твоя. — Не биваше чак толкова да се измъчвам от предателството на Хал, та нали бях решила, че не мога да живея като савант, при положение че ситуацията у дома бе толкова сложна. Още щом се върнех къщи, щях да се опитам да водя съвсем нормален живот, да забравя за умствените си способности, да ги изключа, доколкото мога. А Хал щеше само да ми пречи, да се опитва да ме върне в света на савантите. Освен това очевидно се възприемаше като Супермен, а мен — като глезена Барби. Всяко дете би ми казало, че Супермен и Барби не биха могли да живеят щастливо в една и съща куклена къща, въпреки че за миг се почувствах поблазнена от тази мисъл.

— Не искаме да страдаш заради нашите грешки. Виктор съжалява, че не е уведомил семейството си какво възнамерява да предприеме. Но е усещал тревогата ми въпреки разстоянието и това е замъглило преценката му.

— Ще се оправя. Не се безпокой.

Атуса надникна през прозореца, сякаш се сбогуваше с родината си, в която нямаше да може да се завърне, ако името ѝ не бъдеше изчистено.

— Джавид те харесва. И се надява да му бъдеш сродна душа.

— Откъде знаеш?

— Сега, когато вече не се налага да крия къде съм, отново разговаряме. Почти стигнахме. Сложи си това — тя измъкна дълъг шал от чантата, която стискаше.

— Благодаря. — Бях само по тениска, долнище на пижама и чехли, възможно най-неподходящото облекло за бягство от страната. Имахме късмет, че не се натъкнахме на блокада на шосето. А може би не ставаше дума за късмет, като се имаше предвид, че Виктор бе зад волана. Разгънах шала и увих колкото можех по-голяма част от тялото си.

— Чисто ли е? — обади се Виктор.

— Да, само приятели — потвърди Уил.

Виктор зави рязко и паркира отстрани на хангара, пред който чакаше бял едномоторен самолет.

Уил слезе пръв, за да се увери, че всичко е наред.

— Добре, банда, качвате се право по стълбите и влизате в кабината. Омитаме се оттук.

— Афганистанците няма ли да се пробват да ни спрат? — попита Сол.

Атуса се разсмя.

— Не и нас, господин Бенедикт... ъ... Сол. Чичо ми им плаща, за да не слухтят много-много. Върти бизнес с внос и износ и е изключително изобретателен. По-добре да не знаете подробности. Но излитането на самолет оттук няма да ги изненада особено, повярвайте ми.

Последвах я в самолета. Тя размени няколко топли думи с братята си и се настани на една от седалките в предната част.

— Насам се носи кола — предупреди ни Трейс, който дебнеше край отворената врата.

— Не усещам нищо, няма заплахата — Уил спря на най-горното стъпало. — Може би просто минава?

Загледах фаровете, които се приближаваха с бясна скорост, и се опитах да разбера кой бе в автомобила. Нищичко. Господи!

— Затворете вратата! Те са. Не долавяш опасност, защото Хал си е възстановил щита.

— Вдигай тая птичка в небето, Рамеш! — нареди Виктор и си затегна колана на съседното място, докато останалите се настанявахме кой където свари. Гълъбът на Рамеш бе кацнал върху облегалката зад главата му и ни наблюдаваше с любопитните си тъмни очи. Рамеш премести няколко лоста и самолетът се насочи към пистата.

Джавид седна до мен.

— Добре ли си, принцесо? — тъмните му очи ме изучаваха загрижено.

Преглътнах с мъка. Явно бе прихванал нелепото обръщение от Хал. Защо не можеше това момче да е моят принц, моят Аладин? Щеше да ми е далеч по-лесно, понеже с него не се усещах толкова уязвима, просто го харесвах. Уви, за мен явно бе отреден Злият дух, който да си играе с чувствата ми като сладкар със захарен памук.

— Добре съм. Но предпочитам да ме наричаш Самър.

— Добре, Самър. Съжалявам за случилото се.

Слава богу, Атуса бе осведомила братята си какво бе станало. Така поне Джавид щеше да престане да се надява помежду ни да се роди нещо. Щяхме да се разделим като приятели.

Самолетът набра скорост. През прозореца видях как белият джип спира край изоставената ни кола. *Закъсняхте, момчета.*

— Знаете ли къде отиваме? — Носът на самолета се вдигна нагоре, а после се отлепиха и колесниците. Излетяхме.

— Чичо ми ползва едно летище в Узбекистан. Ще ви закараме там.

А после какво? Щях да се окажа насред Централна Азия само по пижама. За малко да ме напуши смях.

Джавид докосна лекичко бузата ми в опит да ме накара да се засмея.

— Не гледай толкова тъжно. Важното е, че се измъкнахме. Сродната душа на Атуса ще измисли нещо. Тя твърди, че е много умен.

Умен беше, спор нямаше, но правителството му го смяташе за дезертър, а и нас вероятно щяха да ни арестуват, ако изобщо успеехме да се доберем до родината си. Хрумна ми, че пропусках не само началото на учебната година, на път бях да *пропусна* остатъка от младежките си години, той като щях да ги прекарам в затвора. Съвсем не това имах предвид, когато се съгласих да се притека на помощ на Виктор.

— Хей, не плачи. Не бъди тъжна.

— Не плача.

— Тогава защо имаш сълзи по лицето?

Добре де, плачех, но не заради това, за което си мислеше Джавид.

— Не съм тъжна. Бясна съм. Това не е в мой стил, Джавид. Никога не бих хукнала нанякъде посред нощ, никога не бих се прехвърлила незаконно през границата, та да рискувам цялото си бъдеще.

Той ме изгледа така, сякаш не бях съвсем на себе си, защото очевидно правех точно онова, което твърдах, че никога не бих сторила.

Поклатих глава и се опитах да обясня.

— Това не съм аз. Не съм такава. Аз винаги обмислям нещата, винаги се старая всичко да е под контрол.

Джавид огледа кабината — сестра му разговаряше тихичко със Сол, а Уил и Трейс изучаваха някаква карта.

— В такъв случай може би не си тази, която мислиш, че си.

Явно се бях унесла, защото, когато дойдох на себе си в мътно осветената кабина, до мен седеше Атуса, облегла глава на рамото ми. Джавид се беше преместил отпред при брат си. Фереджето ѝ се беше смъкнало и за първи път зърнах лицето ѝ — гладката маслиненна кожа, дългата тъмна къса, гъстите вежди, сърцевидното лице. От малките ѝ длани до миниатюрните крачета, цялата бе нежна и крехка. Дори и спяща изглеждаше много хубава, ето защо можех само да си представям колко щеше да е красива, когато е будна, с блеснали очи и оживено изражение. Заслужаваше си да преминем през цялата тази каша. Опитах се да проумея какво бе преживяла през последните няколко дни — как е търпяла тежките условия в затвора, мислела е, че животът ѝ е свършил, и изведнъж някакъв непознат мъж е влязъл и ѝ е казал, че е дошъл да я измъкне оттам. Как ли се е почувствала?

Виктор се протегна през тясната пътека, за да загърне половинката си с одеялото.

— Будна ли си, Самър? — попита ме тихо.

Кимнах.

— Прекрасна е, нали? Истинско чудо.

Прав беше, връзката между две сродни души действително бе истинско чудо, стига да се получише както трябва.

— Прекрасна е — съгласих се.

Той се облегна назад и се засмя. Трудно щях да свикна с този нов... усмихнат Виктор.

— Да ѝ беше видяла изражението, когато я намерих. Внушил бях на пазачите ѝ, че непременно трябва да ме пуснат при нея и да ме оставят да я изведа, така че в един момент просто отворих вратата и ѝ съобщих, че е време да вървим. Наложих ми се доста набързо да скалъпя план за действие, но бях отчаян.

— Беше ли ѝ доверил кой си?

— Не. Смяташе, че съм поредният следовател, дошъл да я разпитва. — Той се почеса по брадата, която така бе избуяла, че спокойно можеше да мине за местен. — Поиска да ми види документите, така че ѝ ги показах. — Той се пресегна и погали Атуса по ръката. Клепачите ѝ трепнаха и тя вдигна глава от рамото ми.

— Пристигнахме ли вече?

— Съжалявам, скъпа, не исках да те събудя. Тъкмо разказвах на Самър как се запознахме.

Атуса се разсмя тихичко.

— Все едно ми стовари Хеопсовата пирамида на главата.

Виктор вдигна вежда.

— Сродната ми душа май не е особено романтична.

Атуса стисна пръстите му.

— Това си е самата истина. Седях си на леглото и се чудех как ще издържа още по-дълга присъда и още по-тежки условия, понеже короната тъкмо беше изскочила в Делхи, и в следващия момент този господин нахълта в стаята ми, обяви, че ще ме измъкне от затвора, и като капак на всичко установи телепатичен контакт с мен. Добре че бях седнала.

— А ти как се почувства? Освен че сигурно ти се е завило свят?

— Прекрасно. За първи път от две години насам ми се случваше нещо положително. — Тя се усмихна на Виктор, тъмните ѝ очи се впиха в неговите. — Умът му е истински лабиринт, но вътре винаги блещука нишката на Ариадна^[1], та да ми показва пътя.

— Само за теб, любов моя — Виктор целуна пръстите ѝ. — Само някой като теб, който умее да разгадава загадки, би могъл да ме разбере.

Атуса се засмя.

— Много се радвам за вас — с мъка преглътнах горчивината в гърлото си. Имаше вкус на завист.

— Надявам се Виктор да успее да разплете бъркотията, в която се оказах замесена, но безкрайно благодаря на всички ви, задето пристигнахте тук, за да ме спасите.

— Хей, Вик, може ли да дойдеш за малко? — подвикна Трейс от дъното на самолета. Усецах, че нещо го тревожи — нещо ново.

— Идвам. — Виктор целуна Атуса по бузата и тръгна между седалките.

Ясно беше, че няма да съумея да заспя наново. Прозях се и протегнах схванатите си крайници.

— Доктор Науаби, разкажете ми за тази корона, дето ни донесе толкова неприятности.

— Моля те, наричай ме Атуса. Искам всичките ми спасители да ме наричат така — очите ѝ проблеснаха шеговито.

— Добре тогава, Атуса.

— Короната е невероятна. Доколко си запозната с историята ни, Самър?

— Твърде бегло, за съжаление, само за борбите срещу имперските сили през последните няколко века — за Голямата игра между Русия и Великобритания, за съветската инвазия и за по-скорошните проблеми с талибаните и другите военни групировки.

Атуса кимна, а шеговитото ѝ изражение изчезна.

— Значи си доста по-информирана от повечето западници. Това, което вероятно не знаеш, е, че винаги сме били на кръстопътя между различните култури. Преди ислямът да стигне до нас, по тези земи е съществувала Партска цивилизация — говоря за първи век от новата ера по времето на Римската империя, много преди раждането на Пророка. Партските погребални церемонии включвали изграждането на гробници за високопоставените лица — принцесите и принцовете, — полагани в погребални могили, в които запечатвали и най-ценните им вещи. Знаем твърде малко за вярванията им, но това говори, че са следвали идеята за някаква форма на живот след смъртта.

Главата ми мигом се изпълни с образи на златните съкровища, заровени между острите зъбери на Хиндукуш, досущ като в „Хиляда и една нощ“.

— Нали всички казват, че не можеш да си отнесеш златото в гроба.

— Партите вярвали друго. Или поне били готови да опитат. Златната корона принадлежала на тяхна владетелка. Беше най-изящната от всички находки и най-важният експонат в цялата изложба. От толкова отдавна не се бе случвало обстановката в Мазари Шариф да е достатъчно спокойна, та да можем да организираме такова мащабно културно мероприятие, че направо не бях на себе си от възлнение. Мислех само каква радост ще донесе на хората в родния ми град, като най-после им представя златото, заслужило такава почит в

Западния свят. И през ум не ми минаваше, че вместо това ще причиня нещастие на семейството си и на самата себе си.

— А имаш ли представа кой може да я е откраднал, тоест, имаш ли някакви съмнения? — сетих се за колегата ѝ доктор Абдула, но не ми се искаше да го споменавам. Подозренията ми бяха съвсем смътни, не бях доловила нищо конкретно в мислите му.

Атуса вдигна безпомощно ръце.

— Не. Охраната беше на най-високо ниво. Лично наех изключително надеждна фирма от Кабул. Кражбата не е станала случайно, понеже се появил сгоден случай, напротив, планирана е внимателно. Не бих се учудила, ако се окаже, че някой от пазачите е бил подкупен, макар да настоявах винаги да дежурят по двама. Разпитвах я многократно, но според прокурора са невинни.

— Хм, може би става дума за истинска конспирация. Когато спомена, че короната е на владетел от женски пол, се почудих дали е възможно да е била открадната като жест срещу феминизма? Възможно ли е някой консервативно настроен служител да е организирал кражбата, за да опетни името ти?

Атуса се смръщи замислено.

— Не познавам такъв човек, но е вярно, че в страната има много хора, които биха искали да се върнем към средновековното общество и които не разбират колко е ценна културната ни история. Не е изключено да е станало нещо подобно, но аз самата не познавам толкова консервативно настроени хора, така че ще е още по-трудно да се изобличи онзи, който го е сторил.

— Вярно, в средата, в която си се движела, едва ли е имало такива хора.

Виктор се върна на мястото си със сериозно изражение. Явно носеше лоши новини.

— Сега пък какво? — попитах.

Той ме погледна многозначително. Нещо лошо.

— Атуса, изглежда, имаме известен напредък по случая.

Очите ѝ светнаха, но щом зърна изражението му, мигом помръкнаха.

— Така ли? Какво става?

— Нали помниш, че брат ми Трейс умее да проследява предмети, да вижда къде са били, какво са докосвали?

— Да, спомена ми нещо такова. — Пъргавият ѝ ум вече навързваше нещата, очите ѝ го умоляваха да не изрича следващите думи.

— Съжалявам, скъпа, но е намерил следи от короната в багажното на самолета. Търсел дрехи, които да можем да използваме, отворил някакъв сандък и попаднал на парче черен плат. Изследвал го с дарбата си и установил, че в него била увита короната. Нали експонатите за изложбата не са пренасяни в този самолет?

— Не, разбира се. Това е самолетът на чичо ми. — Тя притвори очи. — На чичо ми. Вероятно вече си се досетил, че той е контрабандист.

— Има ли вариант да не е знаел какво пренася? — попитах тихо. Тя поклати глава.

— Рядко върши услуги на друг. Сам си движи бизнеса. Мислех, че се занимава предимно с контрабандни стоки от Китай — фалшиви дизайнерски дрехи и други луксозни предмети. Понякога алкохол. Той самият обича уискито. Не съм сигурна дали не търгува и с опиум, но винаги е отричал. — Тя се плесна силно по коленете, внезапно обзета от гняв. — Но той беше най-разпаленият ми защитник, плаши на адвокатите, държа ръката на мама по време на делото! Не е възможно да е той.

Ала мислите ѝ говореха обратното — и аз, и Виктор ги чувахме. Долових образа на тъмнокос мъж, уж изпълнен със съчувствие, който отчаяно се кълнеше, че ще я измъкне от затвора. Дълбоко в себе си Атуса смяташе, че подобен ход бе напълно в стила на чичо ѝ, че не би се посвенил да прехвърли откраднати антики през границата.

— Съжалявам, скъпа, ужасно съжалявам. Сигурно се чувстваш предадена от най-близките си хора, но няма как да сме сигурни, че е целял ти да отнесеш вината. Трейс не е в състояние да разгадае мотивите, а само голите факти. Знаем единствено, че за известно време короната е била в ръцете на чичо ти. Важното е, че сега, когато вече е надушил следите ѝ, Трейс ще може да ни каже къде се намира в момента.

— И къде е?

— Явно в частна колекция, защото Трейс усеща стъклена витрина и кадифена стойка. От такова разстояние информацията не е

много ясна, но му се струва, че стаята се намира в нечия къща, а не в музей.

— Да, но къде?

— Доста далече. В Сингапур или Индонезия. Щом кацнем, ще провери отново.

Агуса въздъхна и притисна ръката му към бузата си.

— И това ще е следващата ни цел, така ли?

Виктор кимна.

— Натам води следата. Но си мислех да замина само с Трейс и Уил. — Виктор сведе поглед. — Може да се окаже твърде опасно за вас двете.

Агуса пусна ръката му.

— Виктор Бенедикт, да не си посмял да ни зарежеш в Узбекистан! Там също не е безопасно.

Хубаво бе, че го изрече, иначе щеше да се наложи да го кажа аз.

На лицето на Виктор се изписа смущение — нещо, което не бях забелязвала до момента.

— Нямам намерение да ви зарежа. Смятах да оставя баща ми с вас.

— Ами ако онези момчета ни открият? Разстоянието от Мазари Шариф не е толкова голямо, а сам каза, че си имат начин да ме проследят, че единият от тях имал специална дарба.

— Да, Скот Робинзон. — Виктор потърка брадясалата си буза. — Но разчитам на факта, че аз съм целта им. Сигурен съм, че ще хукнат след мен, а не след вас.

— Но нали тази вечер стана ясно, че Самър е сродна душа на единия от братята. Това със сигурност е променило намеренията им. Веднага щом осъзнаят какво означава подобно нещо, ще я погнат, а също и мен, понеже ще разчитат, че ще ги доведе при теб. Ако не друго, ще ме използват като разменна монета. Сам каза, че са безмилостни. А ние ще сме напълно беззащитни. — Тя скръсти ръце, доволна, че е оборила всичките му аргументи.

Виктор се засмя тихичко.

— Виждам, че ми се е паднала истинска тигрица. Това много ме радва.

— Значи, всички отиваме в Сингапур, нали така?

Виктор обгърна брадичката ѝ с длан и погали бузата ѝ с палец.

— Точно така.

— Извинете, че се меся, ама как точно ще стане тая работа? — казах и посочих пижамата си. — Нямаме нито багаж, нито документи.

— Не се тревожи, Самър. Все още има хора, които са готови да ми помогнат — отвърна Виктор. — Ще си набавим всичко необходимо в Узбекистан и ще хванем полет за Сингапур, преди онези момчета да се ориентират накъде сме поели.

Естествено, вече имаше готов план.

— Извинявай. Не съм свикнала да пътувам със супершпионин. — Сигурна бях, че по света има много хора, които дължат някоя и друга услуга на Виктор, а също и много други, които би могъл да убеди да му свършат работа. Излишно беше да се притеснявам.

— Бивш супер шпионин — поправи ме той. — Съмнявам се, че от ФБР ще ми простят, а аз самият няма да им простя, задето насъскаха онези тримата по нас.

[1] Ариадна, любимата на Тезей, му дала кълбо червена прежда, което да размотава в лабиринта на Минотавъра. След като убил Минотавъра, Тезей успял да се завърне, следвайки нишката. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Двайсет и четири часа, след като се сбогувахме с Джавид и Рамеш в Узбекистан, шестимата се озовахме на тротоара пред летище „Чанги“ в Сингапур съвсем малко по-подготвени за пътешествие, отколкото при напускането на Мазари Шариф. Благодарение на Виктор и неговите умения да убеждава, а също и на Джавид и таланта му да се пазари, си бяхме набавили известно количество дрехи от едно узбекистанско градче. С известно облекчение се бях пременила в нормално облекло — пола и тениска, макар надписът „Обичам Йоркширската бира“ на блузата да не ме радваше особено. Вероятно някой военнослужещ я бе продал на местен търговец, докато бе карал службата си, иначе не можех да си представя как се бе появила на такова забутано място. Нямахме как да се снабдим с качествени фалшиви документи, така че се наложи да разчитаме на уменията на Виктор да убеждава летищните власти, че вече са проверили паспортите ни и всичко е наред. Обади се на Ив да ни изпрати данните от истинските ни паспорти, та поне да сме сигурни, че служителите вкарват достоверна информация в компютърните си системи. При положение че ни гонеше американското ФБР, очаквах, че при всяка смяна на полета ще ни спират за проверка, но до момента никой не ни беше закачал.

— Виктор, тревожа се, че преследвачите ни ще направят справка със самолетните компании и веднага ще разберат накъде сме се насочили — каза Сол, след като преминахме необезпокоявани през последния пункт за проверка и се озовахме в свръхмодерната зала за пристигащи.

— И без това ще разберат, татко, благодарение на Скот. Чувал съм, че може да направлява дарбата си като самонасочващ се снаряд, така че със сигурност се е залепил за сигнала ми още когато избягахме. — Виктор подмина първите няколко таксиметрови шофьори, които ни наобиколиха, и се спря на един, чиито мисли му допадаха. — Неслучайно са най-добрите в този бизнес. Единственият ни шанс е да

се придвижваме максимално бързо, за да имаме преднина. Откарайте ни в „Голдън Гроув“ — нареди той на шофьора.

Озовахме се сред влажната жега на ранния следобед, натоварихме се припряно в климатизирания бус и потеглихме през задръстванията. Зазяпах се през прозореца. Сингапур бе невероятна страна. Знаех, че е град-държава, разположен на полуостров между Малайзия и Индонезийските острови, както и че има огромно пристанище и е важен туристически център. Когато бях малка, прабаба ми, която бе китайка по произход, ми разказваше истории за родния си град — живяла бе тук през целия си живот, а щом пораснах, не спирах да търся информация за града в книгите на съвременните британски писатели. Реалността отвъд прозорците на таксито обаче нямаше нищо общо с представите ми за колониалното владение, които си бях изградила. Сега навсякъде се извисяваха небостъргачи, разцъфваха градини и паркове, в които възрастни жители практикуваха тай чи, стелеха се затворени комплекси с къщи и апартаменти, натоварени шосета с пътници от всички краища на Азия. Пешеходците до един носеха по някакво дигитално устройство, все едно бяхме в Лондон. В Афганистан технологиите не бяха превзели населението до такава степен — едва всеки втори стискаше телефон. Ако наблизко кацнеха извънземни, щяха да решат, че ние, хората, се държим изключително странно — единствените създания на планетата Земя, които не си правеха труда да се огледат и да преценят обстановката. Дори преди да се сдобия с телефон, носът ми винаги е бил заробен в някоя книга, което всъщност не беше много по-различно от сегашния навик да вторачиш очи в миниатюрното прозорче, което ти осигурява достъп до други, създадени от човека светове. Явно хората открай време търсеха начин да избягат от реалността. Само че сега не разполагах с подобна възможност, няхах нито телефон, нито книга, които да ме разсейват от неприятните мисли и усещането, че сърцето ми е разбито.

Таксито спря пред белия навес на лъскавия хотел в центъра на града. Тясната сграда се издигаше на поне двајсетина етажа, а стъклената фасада отразяваше отсрещните постройките и небето отгоре. Виктор очевидно не си падаше по непретенциозните решения. А може би искаше да впечатли сродната си душа — все пак до момента романсът им се развиваше предимно по кошари и затвори.

— Ще имат ли стаи? — попитах.

— Ще намерят — бузата му трепна неволно.

— Значи, ще... — размахая пръст във въздуха, сякаш натиска нещо. При обичайни обстоятелства савантите с такива умения следваха неписан кодекс и се въздържаха да ги използват за щяло и нещяло.

— Няма да се наложи. Познавам управителя. Той самият е савант и... да речем, че ми дължи услуга. Дори няма да се наложи да се регистрираме.

Зърнах поредица от несвързани образи — престъпна банда китайци отправяше заплахи към някой от семейството на управителя, после се появи Виктор, разправи се за нула време с лошите с помощта на страховита мисловна атака и спаси дъщерята. Бях забравила колко велик всъщност беше нашият Виктор.

— Ясно.

— Стайте ни чакат, така че не е потребно да минаваме през рецепцията. Атуса, ти ще си в една стая със Самър. Номер 506. На петия етаж. Нашата е съседната. Да вървим.

Той ни преведе припряно през общите части на хотела. Успях бегло да видя прекрасната палмова градина и басейна отвън. Внезапно закопнях да се бях озовала тук на почивка, а Хал да разтрива раменете ми, докато се изтягам на някой шезлонг.

Не, не Хал. Някой друг, който и да е друг.

Атуса прокара картата през отвора и вратата се откряна.

— Кое легло предпочиташ?

— Няма значение. Всъщност може ли да съм до прозореца?

— Заповядай! — Тя пусна малкия си сак на гигантското легло до вратата. — Най-последно меко легло! Не мога да ти опиша как си мечтая за този миг.

Надникнах в банята.

— Охо, имаме си джакузи.

— О, боже, сега вече съм в рая!

— Тогава ти печелиш ваната. Ще си взема един бърз душ и ще те оставя да се покиснеш хубавичко. — Разположих малкото си тоалетни принадлежности върху рафтчето над мивката. — Вероятно си наясно, че момчетата се канят да ни спестят следваща част от разследването.

Атуса изсумтя подигравателно, съвсем неподобаващо на дама.

— Нещо са се объркали. Та моята специалност са загадките, трябва ми само малко информация и мога да навържа всичко. Вече знам как чичо ми се е оказал въввлечен в цялата история.

— Така ли? — ръката ми застина върху кранчето. Исках да чуя какво ѝ е хрумнало.

— Не го познаваш, но независимо какво си подочула за него, той не е лош човек. Само дето постоянно се замесва в някакви неприятности и е твърде наивен.

— Крайно неподходящи качества за контрабандист.

— Може би „наивен“ не е точната дума — Атуса размърда доволно пръстите на краката си върху пухкавия бял килим. — Да кажем, че е твърде голям оптимист. Раздърдорил се е пред някой „колега“ и са му извили ръцете да достави стоката. По онова време навсякъде се говореше само за изложбата. Ако някой е искал да се сдобие с короната, това е бил идеалният момент.

— И според теб чичо ти лично я е откраднал?

Тя поклати глава.

— Съмнявам се. Вероятно и през ум не му е минало, че аз ще се окажа изкупителната жертва. Възможно е да е управлявал колата, с която са се измъкнали крадците, но не е влизал в музея. Сигурно има и други замесени, навярно вътрешни хора.

— Примерно доктор Абдула? — не се стърпях.

— Той ли? Не знаех, че го познаваш! — Атуса се отпусна на леглото и буквално простена от удоволствие. Разпери ръце върху копринената покривка. — Признавам, че не ми е особено симпатичен, но не мога да си представя, че е свързан с организираната престъпност. — Тя се претърколи и подпря глава с ръка. — За него мога да кажа само, че е истински учен. Страстта му са музеите и археологията, няма вкус към скъпите неща, иначе нямаше да гради кариера точно в този сектор и точно в тази страна. В тази професия няма никакви пари.

— Значи е имал мотив да краде?

— Не знам, дълбоко уважава историята ни. Все едно баща да продаде детето си... не че не се е случвало, но някак нямам такива впечатления от него.

— С Хал го засякохме в музея. Доколкото долових от мислите му, като че ли се радва, че си изпаднала в немилост. Затова го споменавам.

— Това ми звучи по-вероятно. Смяташе, че заплашвам позициите му в музея. Хайде, побързай с банята. Ваната ме зове.

— Добре, добре! — разсмях се и затворих вратата на банята. Приятно ми беше да делим стая. Чувствах я като по-голяма сестра.

Приключих с взимането на душ, оставих Атуса да се кисне на воля във ваната и почуках на вратата на съседната стая. Отвори ми Сол с чаша кафе в ръка. Зад него момчетата изучаваха карта на района, а Трейс бе притиснал главата си с длани, сякаш го боляха очите — явен знак, че е впрегнал всичките си савантски сили.

— Наред ли е всичко, Самър?

— Да, да. Но си мислех... Двете с Атуса сме доста странно облечени... — Пазарът в Узбекистан предлагаше крайно еkleктична смесица от дрехи втора употреба. Като се изключи бирената ми тениска, която ми беше по мярка, бельото ми беше огромно. В бикините ми спокойно можеха да се поберат трима души с моите размери, но не ми се щеше да изпадам в такива подробности пред Сол. — Знам, че нямаме много време, но дали не бих могла да се отбия през магазина на партера?

— Стига някой от нас да дойде с теб. Смятам, че ще успеем да сместим една бърза обиколка, понеже Виктор планира да тръгнем след мръкване. — Той погледна през рамо към останалите. — Момчета, някой иска ли да придружи Самър до магазина? — Синовете му реагираха така, сякаш бе обявил, че набира доброволци за донорство на бъбрек. — Май този някой ще съм аз.

— Ъ, ами, имаме ли пари?

— Ив ни изпрати известно количество. Ще се справим или поне се надявам да успеем. Нали все пак не залиташ по скъпи дизайнери?

— Ще се постарая да не те разоря.

Качихме се асансьора, където най-после събрах смелост да задам въпроса, който ме глождеше.

— Виктор каза ли след колко време се очаква да ни настигнат?

Сол ме погледна изпитателно.

— Тъкмо за това говорехме, преди да дойдеш. Според него — най-рано довечера. От американското посолство вероятно са ни надушили още щом кацнахме, но понеже става дума за саванти, вероятно ще изчакат пристигането на тримата Робинзон и едва тогава ще се помъчат да ни заловят. Страх ги е от уменията на Виктор и ще

предпочетат да не се пробват сами. Много разумно от тяхна страна. Виктор направо го сърбят ръцете да премери сили с някого. Сега разбирам на кого се е метнал Зед.

— А на кого ли са се метнали и двамата?

— На Карла — подсмихна се Сол. — Но трябва да призная, че и на мен ми се е случвало да изгубя самообладание, когато се ядосам достатъчно.

— Ти? Не, *ти* си самото спокойствие. Съзнанието ти е като тихо езеро, без нито една вълничка.

— Проверявала ли си ме?

Усетих как се изчервявам.

— Надникнах съвсем набързо, за да мога да те разпозная, ако ми се наложи. Но не съм ровила, кълна се. Това е начинът, по който възприемам хората. — В ума си разполагах с досие с почерците на всичките ми приятели и роднини. Сол бе планинско езеро, Виктор — бурно море, Трейс — шосе през гората, напълно съсредоточен върху целта, Уил бе игрище, открит и дружелюбен... и така нататък. А Хал? Хал бе празен лист. Трябваше веднага да се досетя за какво става въпрос.

— Може би си доловила спокойствие, защото медитирам. В противен случай умът ми щеше да е пълен хаос. Баща ми беше избухлив човек, понякога дори склонен към насилие, та откакто се помня, се боря с наследството си. Ако положим достатъчно усилия, можем да променим унаследения модел. Не е нужно да повтаряме грешките на предишните поколения.

Едва сега усетих колко фино бе насочил разговора към собствените ми проблеми. Преди да успея да отговоря, вратата на асансьора се отвори и двамата се озовахме пред фонтана на вътрешния двор, едно ниво под рецепцията. Заобиколени бяхме от бутици и кафенета, сгушени сред пищната градина.

— Искаш ли да ти взема нещо за пиене, преди да се впуснем по магазините? — попита ме Сол. Май се опитваше да отложи мъчителната обиколка из бутиците. Очевидно изобщо не ме познаваше.

— Благодаря. Искам ето такъв кокосов сок — посочих близкия бар, разположен между високи палми, където две момичета на моите години пиеха сок, сервиран в кокосови черупки.

Сол отиде да поръча, а аз избрах масичка, която да е скрита от саксиите. Наоколо всички бяха облечени в пъстри дрехи, като ято тропически птици, накацали по балконите и мраморните плочи. Сетих се за двора в къщата на семейство Науаби. Какво ли правеше Джавид? Покрай масичката минаха три възрастни китайки с ярки копринени блузи — точно такива носеше и прабаба ми. Отиде си преди две години и навярно все още имах някакви роднини тук. На баща ми така и не му бе хрумнало да ми разкаже — как би могъл да предположи, че ще се озова в тази част на света?

— Взех си един и за мен — Сол сложи две абсурдно грамадни черупки на масата. — Наздраве!

Чукнах черупката си в неговата. И тъй като изглеждаше склонен да поприказваме, реших да се възползвам.

— Сол, ако ти бях истинска дъщеря, какво щеше да ме посъветваш да сторя в тази ситуация? Имам предвид ситуацията с Хал.

Той се почеса замислено по брадичката.

— Миличка, безкрайно бих се радвал, ако ми беше истинска дъщеря — той ме погледна развеселено. — Както вероятно се досещаш, с Карла не спирахме да се надяваме, но явно ни е било писано да имаме само момчета.

Но пък бяха направили огромна услуга на женския пол. Кое момиче не би искало да намери сродната си душа сред семейство Бенедикт?

— Сега вече имаш снахи.

— И това искрено ни радва. Исках да кажа друго, че те обичам като мое дете. Кръвната връзка не е най-силната на този свят.

— О! — сведох смутено поглед.

— И момчетата ми те обичат по същия начин. Не смятай, че не сме забелязали как винаги мислиш първо за другите. На всяка крачка жертваш собствените си интереси, при това до такава степен, че избяга от първата среща със сродната си душа. Как бихме могли да не те обичаме, след като избра нас вместо него?

Споменът за онзи миг ме стрелна като острата болка от развален зъб.

— Не съм чак толкова благородна. Не желяех да остана при него... той ме излъга.

— Действаше под прикритие. Това едно и също ли е?

Подпрях глава с длан.

— Не знам. Мислех, че ме харесва, а излезе, че само ме е използвал.

Сол извади хартиеното чадърче, забито в черупката, и разбърка съдържанието ѝ със сламката.

— Не допускаш ли, че е възможно въпреки това да те е харесвал? Не е като да няма какво да му направи впечатление.

Много мило от негова страна, но аз бях възможно най-неподходящият вариант за Хал. На него му трябваше някоя амазонка, с която да се боричка в калта, а не момиче като мен, което се тревожеше дали аксесоарите ѝ подхождат на тоалета и което бе прочело абсурдно количество книги. Винаги бях смятала, че това са плюсове, но се съмнявах, че и Хал разсъждаваше по същия начин.

— Но нали знаеш каква е ситуацията с майка ми?

Сол кимна.

— Ти нямаш вина за това.

— Не, но нося нейните гени — завъртях ръка във въздуха, за да демонстрирам ужасяващата вампирска зараза, която таях в себе си. — И не би трябвало да имам деца, нали?

Сол отпи от напитката си.

— Такава беше политиката по-рано, но днес разбиранията ни за психичните заболявания са се променили. Бедният ти баща, не мога да си представя какъв е бил животът му.

Мигом настръхнах и се приготвих да защитя истинските жертви. Ако не друго, то поне с баща ми успяхме да водим някакво подобие на нормален живот.

— Ами майка ми и брат ми? На тях да не би да им е лесно?

— Естествено, че не, и за тях ми е най-мъчно. Но се чудя друго — връзката между савантите носи баланс и равновесие, това е факт. Не си ли се питала дали съчетанието между твоите дарби и тези на Хал Робинзон не би могло да неутрализира част от проблемите? Може пък сродната душа на брат ти, ако успеем да я открием, да му помогне по същия начин? Общо взето, всеки път, когато се натъкна на нещо неприятно в този живот, установявам, че е съпроводено от някакъв скрит дар, че и от най-лошото може да се извлече нещо положително.

— Ами майка ми и баща ми? При тях не се е получило нищо положително. — Нямаше смисъл да му изреждам всички ужасни неща,

които ставах по света в пълно противоречие на думите му.

Сол въздъхна.

— Не казвам, че светът е идеален. Споделям единствено наблюденията си сред савантите.

Отпихме мълчаливо от напитките си.

— Благодаря, че ме изслуша — додадох накрая. — Баща ми хич не е по тази част. С него успяваме единствено да постигнем някакъв компромис, да се справим с непосредствения проблем.

— Защото е погълнат от ситуацията, не е в състояние да погледне на нещата от друг ъгъл. Искам да кажа още само едно нещо: във всеки момент можеш да разчита на всеки от нас. Не е нужно да се бориш сама с всичко.

— Така ли? — очите ми се напълниха със сълзи. — Струва ми се, че се налага да действам сама.

— Самър, да не си посмяла. Можеш да разчиташ на всички нас, а също и на Мисти и Ейнджъл. Нима ни приемаш за толкова жестоки, че да ти обърнем гръб?

Затворих очи и сълзите покапаха по бузите ми. Какво ми ставаше? От години не бях плакала толкова много.

— Но аз искам да ви предпазя от майка ми. Та тя е отровна.

— Не говори така, Самър. Не е честно спрямо нея, нито спрямо теб. Сега ще ми кажеш, че си заразна.

— Ами то си е точно така — прошепнах.

— Миличка, майка ти е болна и се нуждае от лечение. Да не мислиш, че семейството ми не може да се справи с една малка вампирка. С баща ти твърде дълго сте се борили без чужда помощ. Не допускаш ли, че е време да се съгласите някой да ви помогне?

Ако трябваше да съм честна, в момента състоянието на майка ми не ме тревожеше толкова, колкото случилото се в Афганистан. Искях и при мен нещата да се наредят, желях онова, което имаше Мисти с Алекс и Ейнджъл с Маркърс, а вместо това получих двуличния Хал и фаталната бомба на генетичното ми наследство, която би могла да експлодира във всеки един момент.

— А кой ще ми помогне със сродната ми душа?

Сол поклати глава.

— Другото важно нещо, което съм научил в този живот, е, че когато става дума за сродни души, е най-добре да не се намесваш. Все

едно да се напъхаш в пролуката между гигантски лайнер и кея — най-вероятно ще се окажеш смачкан. Имаш подкрепата ни, но ще трябва сама да се разбереш с него.

Не че очаквах Сол да размаха вълшебна пръчица, но май тайничко се бях надявала да ми даде някакво решение.

— Значи, ще се наложи пак да се видя с него?

— Имаш достатъчно време. Дай първо да разрешим дребния проблем със заповедта за арестуването ни и необходимостта да се крием цял живот от полицията, става ли? Да се доберем до спокойни води.

— Прав си.

Допихме си напитките и аз извадих списъка с нещата, които ми бяха необходими. Сол искрено се изненада от практичния ми подход. Благодарение на баща ми бях свикнала да пазарувам в скъпите магазини в Уест Енд и знаех, че консултантите в тях са готови на всичко, за да си получат процента. Изобщо не се налагаше да обикаляш от магазин на магазин — просто трябваше да избереш някой по-голям и да връчиш списъка с нужните неща и размери. Момичетата, естествено, хукваха да набавят всичко. За по-малко от трийсет минути се обзаведох с десетина торби и една-единствена сметка. Сол призна, че не е виждал подобно нещо. Жена му прилагала доста по-несистематизиран подход.

— Ако реша, мога да се забавя и двойно — казах. — Но днес не съм в настроение.

— Ще ми се и Карла да имаше такива дни. Ще ти я пратя за инструктаж — обяви той с дяволито пламъче в очите, но май не се шегуваше съвсем.

Оставих торбите върху леглото и отидох при останалите в съседната стая — временната ни база за тази част от мисията. Атуса също беше там, седнала до Виктор пред картата. Шепнеше му нещо, а той кимаше и разсеяно галеше косата ѝ.

— Какво гледате? — попитах.

— Ив е попаднал на задънена улица по отношение на аукционната къща. Смята, че някой е предприел заблуждаващ ход, та да утежни допълнително положението на Атуса. А Трейс не успява да проследи короната — обясни Уил и кимна към брат си, който се бе

изтегнал на леглото, поставил кърпа с ледени кубчета на челото си. Трейс спеше. — Налага се да си почине.

— Защо не успява?

— Защото короната непрекъснато се мести. А не би трябвало, тъй като околните предмети не се променят.

— Странно. Да не би следата да се накъсва?

Агуса внезапно плесна с ръце.

— Сетих се! Не греша, че короната се мести, просто разсъждаваме неправилно. Яхта. Готова съм да заложа онова, което е останало от доброто ми име, че колекционерът я е качил на яхта, за да не го хванат. — Тя заби пръст наред с яхтеното пристанище, приютило безброй луксозни лодки. След това пръстът ѝ се плъзна към брега. — Ето тук някъде ще я намерим.

Уил сръчка брат си.

— Трейс, Агуса разреши загадката. Не си полудял, братле. Короната е качена на яхта.

Съживен от новината, Трейс се изправи и метна кърпата към банята, вследствие на което тя се приземи върху мивката.

— Слава богу! Направо си изпържих мозъка.

— А сега какво? — обади се Агуса.

Виктор я целуна по ръката.

— Благодарение на умната ми половинка, ще отидем до пристанището да проверим коя яхта отговаря на координатите на Трейс. Аз ще се заема с бреговата охрана. Другите ще завардят онази част от пристанището, в която се намира яхтата. Съвсем близо сме, усещам го. Щом разберем коя е яхтата, веднага ще се обадя тук-там и ще организирам да я обискират. Намерим ли короната, ще сме на път да изчистим името ти.

— Не искаше ли да кажеш, че ние ще се заемем с бреговата охрана? Нямам никакво намерение да остана тук — Агуса го сръчка с пръст.

— Но тук няма защо да се страхуваш от онези тримата. Инструктирал съм управителя да не ги пуска в хотела, а тук те нямат правомощията да изискат право на достъп.

— Не ме е страх от тях, Виктор. Но проблемът си е мой и искам да присъствам, когато най-после го разрешим. Цели осемнайсет месеца чакам този момент.

Лицето на Виктор се сгърчи в измъчена гримаса. Не можех да повярвам. Ето че най-после си беше намерил майстора.

— Но, Атуса, скъпа, нямаме представа на какво ще се натъкнем. Колекционерът със сигурност има въоръжена охрана, може да се окаже опасно.

Тя скръсти ръце.

— Е, и?

— Не искам да те излагам на опасност.

— Достатъчно съм голяма, че сама да решавам на каква опасност да се изложя. Всъщност съм точно на твоите години. Така че идвам.

Виктор въздъхна — чудесно знаеше кога е време за тактическо отстъпление.

— Но Самър отказвам да вземем, тя е само на седемнайсет.

— С това съм съгласна.

Сол изчака да приключат спора и се приближи към мен с виновно изражение.

— Обещах на баща ѝ, че ще гледаме да я пазим, а до момента не изпълнявам обещанието си особено добре. Наистина няма нужда да идващ с нас, Самър. Едва ли ще се налага да следим някого, понеже сме по дирите на корона, а не човек. — Той се обърна към Виктор. — Това означава, че един от нас ще трябва да остане с нея.

Не ми допадаше намекът, че ми е нужна бавачка, но пък и обикалянето на пристанището не ме блазнеше особено — твърде бях уморена от разсъждения, твърде недоспала. Нямах с какво да помогна, така че можех поне да ги улесня.

— Няма нужда някой да ме пази. Ако помолите управителя да не ме безпокоят, ще си легна рано-рано. Утре ще ми разкажете какво се е случило.

Виктор кимна.

— Благодаря, Самър. Искаше ми се да се разделим на два екипа, така че се радвам, че предлагаш да останеш сама. Ето как да се свържеш с управителя. — Той ми изпрати телепатичната връзка, така че да знам на каква честота да насоча сигнал, ако ми се наложи. За един савант това бе като телефонен номер.

— Чудесно, въпреки че е малко вероятно да възникне ситуация да я използвам.

— Добре.

— Ами тримата Робинзон? — обади се Уил. — Какво, ако решат да не спазват правилата и вземат, че разбият вратата?

Виктор сгъна картата.

— Сигурен съм, че ще предпочетат да ни последват до пристанището.

— Ами Хал? — Уил ме погледна, но аз сведох очи.

Виктор прибра картата в раницата си.

— От тактическа гледна точка ще трябва да се придвижват заедно, защото, ако Хал го няма, ще ги надушим. — Той преметна раницата на гръб и при този сигнал останалите също се заприготвиха. — Смятам, че вероятността да дойдат тук е минимална. А дори и да го направят, няма да й сторят нищо. Та тя е сродна душа на брат им. Ще искат да знаят какво сме предприели, а Самър може спокойно да ги уведоми. В крайна сметка все някога ще трябва да си понесем последствията и нямам нищо против, ако ни ескортират, стига да сме открили отговорите, които са ни необходими.

Двете с Атуса се върнахме в стаята ни. Пожелах й късмет и заключих вратата зад гърба ѝ. И понеже не бях успяла да хапна, послушах съвета на Сол да си поръчам румсървис, запрелиствайки менюто. Спрях се на пицата. Обадих се да поръчам и се отпуснах обратно на леглото. Ослушах се какво се случва с приятелите ми. Всичко беше наред, разделили се бяха на два отбора и вече се отправяха към целта си — бреговата охрана и яхтеното пристанище. Замислих се колко ли е часът в Англия и дали е редно да се обадя. На нощното ми шкафче имаше телефон. Дали баща ми и приятелите ми бяха наясно какво ставаше? Ив беше в течение и вероятно предаваше сведения и на останалите. Не можех да си представя, че Феникс би скрила нещо от Скай, а Скай щеше да каже всичко на Мисти и Ейнджъл. Значи, знаеха. Вдигнах слушалката и се разсмях. Не помнех номерата им! Имах ги записани в телефона и не ми се беше налагало да ги уча наизуст. Домашният телефон, естествено, знаех, но нямах никакво желание да обсъждам ситуацията с баща ми. Вероятно щеше да каже, че ме е предупредил. А при положение че в стаята нямаше компютър, май трябваше да сляза до лобито, за да ползвам интернет.

На вратата се почука. Пицата. Надникнах през шпионката и зърнах ведрото лице на сервитьора, който бе китаец. Отворих вратата.

Изад гърба му се пръкна Хал, стиснал огромен букет цветя.

— Изненада!

ГЛАВА 12

Олеле, никак, ама никак не бях готова за подобна изненада.

— Нали ти казах, бебче, никога не бих забравил, че навършваме един месец. Благодаря, Денг — Хал подаде бакшиш на сервитьора. — Чудесен си. Споделих ли ти, че гаджето ми страшно си пада по романтичните жестове?

Усмивката на сервитьора потрепна при вида на изражението ми. Може и да бе наивен, но не беше малоумен.

— Госпожице, нещо нередно ли направих? Искате ли да извикам охраната?

И с какво можеше да ми помогне охраната? Мозъкът ми се опитваше да настигне събитията, все едно беше кекав донаборник, който се напъва да догони останалите по трасето с препятствия. Рано или късно, трябваше да поговорим, така че... защо да не е сега? Ако не друго, щом Хал беше тук, може би и братята му бяха някъде наоколо, вместо да преследват Виктор. Щях да мога да му осигуря нужното време.

— Не, благодаря. Всичко е наред. Просто се изненадах.

Усмивката разцъфна наново на лицето на сервитьора.

Той избута количката в стаята и прибра втория си бакшиш, понеже и без това го бях приготвила.

— Приятна вечеря, госпожице.

Хал хвърли един поглед около стаята, за да е сигурен, че съм сама.

— Благодаря — изпратих сервитьора до вратата.

— И честит празник.

— Ъ, да — затворих вратата зад гърба му. Хал чакаше до прозореца със скръстени ръце, досущ като мен. Защо бе нужно да е толкова... толкова привлекателен? Щеше да ми е далеч по-лесно да му обърна гръб, ако не се чувствах така запленена.

Налагаше се да се държа на разстояние, в противен случай неминуемо щях да свърша някоя глупост, примерно да го ударя или да

се разрева в прегръдките му, а и не беше ясно кое от желанията ми щеше да изпревари другото.

— Е, вече си тук, така че казвай каквото имаш да казваш и се измитай. Канех се да си лягам.

Присъствието му в стаята ми действаше така, сякаш някой ме бодеше с карфици, усещах как цялото ми тяло пламва от болка.

— Да казвам каквото имам да казвам?! — Гневът се издигаше от него на талази. Долавях ги от двайсет крачки, което, в случай че не знаете, е стандартното разстояние за дуел. Хал хвърли букета на масичката и аз подскочих от резкия жест. — Добре, искам да знам как успя да ми превземеш мозъка. Би трябвало да съм имунизиран срещу саванти. Силата ти не би следвало да ми действа.

Това ли било? Очаквах да се насочи право към великото разкритие, но явно здравата се беше впрегнал, че съм завладяла главата му.

— Прекрасно знаеше, че мога да правя такива неща. Братята ти ни държаха на мушка, налагаше се да предприема драстични мерки. Така че точно това не би било логично да те изненадва толкова. — Щеше ли най-после да спомене най-важното, или щеше да се наложи аз да го направя?

— Това не е достатъчно, Самър. Трябва да знам, трябва да знаем как го вършиш. В момента смятаме, че си съвсем реална опасност за ефективността на екипа ни. — Той извади телефон и набра някакъв номер. — Получи се точно както каза. В стаята съм. Не, сама е. Не, не ме е нападнала, мозъкът ми функционира нормално. Спокойно, няма да й позволя да ми причини нещо. Ще се видим след малко.

Значи, братята му бяха наблизко, идваха насам, а Хал се държеше с мен като с лъв в клетка, който се налагаше да озапти с помощта на стол и камшик. Ако не се чувствах толкова зле, сигурно щях да прихна. Всъщност в тази нелепа ситуация имаше и нещо положително, нали така? Ако действително вярвах, че съм толкова важна, щях да успея да ги отклоня от Виктор.

Тръгнах към количката, мъчейки се да не показвам, че коленете ми треперят, че лъвът всъщност е уплашено коте. Вдигнах капака.

— Охо, добре изглежда. Имаш ли нещо против да похапна, докато ме разпитваш? Току-виж се съгласиш да изчакаш с уредите за мъчение, докато се нахраня.

Изражението му издаваше, че има много против, но би прозвучало твърде дребнаво, ако го изрече на глас. Затова само сви рамене. Сервирах си парче пица върху чинията и си приготвих салфетка. Започвах да се чувствам все по-нелепо. Взех си нож и вилица, седнах на стола до бюрото и отрязах връхчето на парчето, макар да не бях сигурна, че ще успее да го преглътна.

— Ядеш пица с нож и вилица, а? — не се сдържа Хал. — С тениска „Обичам йоркширската бира“?

Познатият подигравателен тон някак ми помогна да преглътна първата хапка.

— Както вече си установил, пълна съм с изненади. Да разбирам ли, че братята ти ще се присъединят към скромното ни празненство?

— В момента са долу, опитват се да пробият охраната. Този Виктор доста е затруднил достъпа.

— Но ти все пак се промъкна.

— Инструктирани са да спират войници, а не ромеовци с цветя — ухили се той самодоволно.

— Не е зле да ги натопиш. Иначе парите, дето си ги дал, ще идат на вятъра — отбелязах, без да спирам да дъвча, нищо че пицата имаше вкус на картон.

Хал хвърли цветята в кошчето, където букетът се приземи с глухо тупване.

— Не се тревожи, ще ги пиша на сметката на фирмата.

— А, сигурна съм. Няма да седнеш да харчиш лични средства по сродната си душа, нали така? — Отрязах още едно парче, като едва не счупих чинията. — Май трудно ще прозреш любовта в савантския „брак между чистите духове“. — Хал не реагира. — Това пак беше цитат, между другото. От един сонет на Шекспир. Не се хаби да го търсиш в интернет.

Хал поклати глава.

— Понякога си много гадна, знаеш ли? Не ми беше хрумвало, мислех си, че си точно толкова миличка, колкото изглеждаш, но Лукас ми отвори очите.

Тази рязка промяна в тона му направо ме разтърси. Никой никога не бе казвал, че съм гадна, никога... през целия ми живот. Откъде идваше тази горчивина? Намекът ми за Шекспир беше малко дребнав, но в никакъв случай злобен.

— С какво заслужих подобно обвинение?

— Много добре знаеш.

— Всъщност не знам. Защо не ме осветлиш?

— Не съм савант, така че няма как да имам сродна душа — започна Хал саркастично, сякаш чудесно схващах какво ще ми каже. — Лукас заяви, че единствено много долен човек би паднал толкова ниско, че да ми насади подобна идея в главата, и то, само и само да ме обърка. А после се подигра с най-елементарните ми човешки права, като превзе волята ми и ме застави да блокирам собствените си братя.

А нахлуването му в спалнята ми се броеше за проява на уважение към човешките ми права, така ли?

— Смяташ, че съм си измислила връзката, така ли? — отказах се от преструвките, че съм гладна, и се хванах за главата. — Чакай да си изясним — убеден си, че връзка няма, а аз съм си я съчинила?

— Ясно е като бял ден.

— Но защо ще го правя? Така де, вярно е, че за всеки влак си има пътници — изгледах го многозначително, та да му стане ясно, че аз категорично не съм пътник за неговия влак, — ама точно аз и ти? На кого би му хрумнал подобен кошмар?

— Повярвай ми, и през ум не ми мина да се почувствам поласкан. Това беше козът ти, за да успеете да се измъкнете. Не че щяхме да ви застреляме. — Той вдигна капака на кутията с пицата, после го пусна с гримаса, без да си вземе. — Не очаквах, че ще продължиш с лъжата. Прекалено е подло, даже и за теб. Откажи се. Първия път свърши работа, но сега само ме обиждаш, не съм толкова тъп. Здравата си загазила, Самър. Дори не осъзнаваш колко си загазила.

На вратата се почука. Хал ме стрелна предупредително, за да не взема да стана, а той надникна през шпионката.

— Влизайте, момчета. Ако не друго, има пица... или поне нещо като пица.

Скот и Лукас, крайно неуместно облечени в костюми с вратовръзки, понесли куфарчета с логото на конференцията за счетоводители, която се провеждаше в хотела, пристъпиха в стаята. Лукас дори бе надянал чифт очила с дебели черни рамки, малко в стил Кларк Кент. Виктор се бе опитал да ме убеди, че не представляват никаква заплаха за мен, че никога не биха ме наранили, но като гледах

израженията им, започваше да ми се струва, че Виктор се е объркал. Наблюдавах ме така, сякаш бях папка с фалшиви документи, която им се налагаше да одитират.

— Госпожице Уилан — поздрави ме троснато Лукас, след което остави чантата си и свали очилата си.

Охо, сега бях госпожица Уилан, така ли? Тази игра я знаех. Чудесно съзнавах каква защитна преграда може да вдигне каменната любезност.

— Господин Робинзон, господин Робинзон и господин Робинзон, колко мило от ваша страна да наминете да ме видите.

Опрях се на ръба на бюрото, обръщайки се с гръб към стената.

— Къде са Виктор и останалите? — попита Лукас, докато отваряше кутията с пицата и вадеше едно парче.

Скот последва примера му.

— Дявол го взел, какво е това зеленото отгоре?

— Спанак — отвърнах, изпълнена със злорадо задоволство.

— Нали ви предупредих. Госпожица Фръцла не може дори да поръча прилична пица — обади се Хал, но братята му най-невъзмутимо започнаха да лапат.

Веднъж, много отдавна, Ейнджъл се бе опитала да ми обясни как симпатията към сродната ти душа много бързо може да се изроди в нещо доста сходно на омраза. Щеше ми се да е тук сега, за да ѝ кажа, че се плъзгам точно в тази посока и се нуждая от подкрепата ѝ. Сигурна бях, че мигом щеше да ми се притече на помощ и бързо-бързо щеше да наемете Хал, прибъгвайки до всякакви налични източници на вода благодарение на дарбата си. А Мисти щеше да ѝ държи палтото и да я насърчава. Ужасно ми липсваха и двете. Щеше ми се да имах тяхната смелост и директно да се опълча на тези тримата. Вместо това бях свикнала да преговарям и да се съобразявам с всички. Крайно време беше да стана по-корава.

— Много бих се радвала да побъбрим, но съм доста уморена и не съм във форма да приемам гости — посочих им вратата. — Гледайте да не се ударите, като излизате.

Лукас се смръщи и се настани в креслото до прозореца.

— Няма да си тръгнем, докато не приключим с теб. А тогава ще си на първия самолет за Англия. Вече уведомихме баща ти какви са обвиненията.

Охо, значи, най-после свалиха ръкавиците, така ли?

— Я чакайте да си изясня нещата. Намираме се в Сингапур... или греша? А тук, драги мои, имате точно такива правомощия, с каквито разполага и Мики Маус.

— Имаме приятели в правителството.

— А, сигурна съм, че е така. И когато почукат на вратата ми и ми представят доказателства, че са в правото си да се разпореждат с моята особа, тогава ще ги изслушам. Но вас няма причина да слушам. За сметка на това имам пълното право да ви изхвърля от стаята. — Замислих се дали да не извикам управителя, но някак не успях да си представя как щеше да протече цялата работа. Лукас обаче най-вероятно вече си беше представил какво ще стане и си имаше начини да предотврати подобно развитие.

— Самър, не си честна. — Аха, схванах, Скот щеше да е доброто ченге. — Дай да се разберем като приятели. Нали се знаем. На всеки се случва да направи грешки, когато става въпрос за някого, когото обича.

Изсмях се мрачно и се насилих да се стегна.

— Не съм честна, а? Ами вие, трима срещу един? Дошли сте да ми излапате вечерята, нали? А Хал да ме обижда и да ме обвинява, че си измислям разни неща? — Хвърлих му бърз поглед, но не забелязах да се е трогнал особено. — И най-спокойно ми заявявате, че срещу мен са повдигнати обвинения, нещо, което вероятно ще ми съсипе живота, и то само защото защитих свой приятел, който не иска нищо друго, освен да спаси сродната си душа? И ви се ще да се разберем като приятели? Толкова глупава ли ви изглеждам?

Хал хвърли парчето си пица обратно в кутията.

— Ами да, ако трябва да съм честен. Трябваше да ни оставиш да си свършим работата.

Започваше да ми писва.

— И защо? Дай ми поне една причина защо трябваше да ви се доверя?

— Защото тук ние сме добрите, Самър, ние, а не Виктор Бенедикт — намеси се Скот. — Ние сме тези, които поставят на първо място интересите на савантите.

Ясно. Убедени бяха, че са прави, и нямаше дори да ме изслушат. Излишно бе да се опитвам да оправдая избора си. Въобще... това да си корав, се оказваше безкрайно изтощително. Смъкнах се надолу и

седнах на килима, след което установих, че съвсем лесно можех да се плъзна назад и да се озова под бюрото — нещо, което не бях вършила от дете, но точно в този момент инстинктът ми да се скрия надделя над гордостта. Не желяех да споря. Исках единствено да се свия на кълбо и да спя поне една година — или сто — и може би като се събудех, всичко щеше да се е наредило.

Наръчникът им за разпитване на свидетели явно не включваше подобен тактически ход.

— Какво правиш там? — подвижна подразнено Лукас.

Вбесявах ги, ето това правех. Колкото по-дълго стоях тук, толкова по-добре.

— Самър? — Скот се наведе да погледне под бюрото.

Свих колене и ги обгърнах с ръце.

— Още ли сте тук?

— Трябва да ни кажеш къде е Виктор.

— На мисия да докаже невинността на сродната си душа, точно както ви съобщи. Нали си имаш вграден джипиес, толкова ли не можеш да го намериш?

— Мога, но непрекъснато се движи. Искам да знам къде отива и какъв е истинският план, а не къде е в момента.

— Накарай Лукас да си размърда задника. Нямам намерение да ви върша работата.

— А как успя да ми нахълташ в главата? — Хал приклезна.

Отказвах да го погледна.

— Заради това ме взеха в екипа, нали ти казах.

— Но на мен савантските умения не ми действат.

— Напротив. Понеже си савант, и това ти казах. И доколкото изглежда, не си в състояние да се противопоставиш на сродната си душа.

— О, стига с тия глупости.

— Уви, не са глупости.

— Моля те, Самър, знаем, че не е савант — прекъсна ни Скот. — Така че престани.

— Откъде сте толкова сигурни?

— Защото не е. Най-малкото не може да общува с телепатия.

— С мен може. Веднъж вече го направи.

Хал скочи ядосано.

— Лъже. Изцяло тя го стори, нали ви казах. Накара ме да се почувствам прекрасно, а после ме нападна от засада. Класически капан.

Скот продължаваше да ме изучава.

— Чакай, Хал. Тя май действително си вярва.

— Не е вярно. Кара те да вярваш, че си вярва. Нали така правят манипулаторите на мисли, сам си ме предупреждавал, затова и са толкова опасни. Цялото й семейство са вампири. Кой знае с какви неща ни пълни главите.

— Хал, млъкни! — този път се намеси Лукас. — Знам, че си обиден, но не намесвай майка й. Изобщо нямаш представа за какво става въпрос.

— Точно така, защото не съм савант и не схващам извратените ви забавления — той скрита кошчето и от него се разпръснаха листенца върху златистия килим под прозореца. — Вижте какво, започва да ми писва. Не може ли да я питате каквото искате да я питате и да се махаме?

— Знаеш ли, когато ме черпеше с шоколад, ми беше по-симпатичен — уведомих Скот. — А сега не ми харесва чак толкова.

— Наистина ли си му сродна душа?

— Да, това е трагичната истина.

— Този факт доста променя нещата, не смяташ ли? Лукас?

Лукас разкръстоса крака и се наведе да ме погледне.

— Не знам. Докажи го.

— Знаеш ли какво? Не ми се занимава. — Облегнах глава на стената и затворих очи.

— Видяхте ли! — викна Хал, сякаш това му стигаше. — Лъже!

Не е вярно, дявол да те вземе, изсъсках в главата му и със задоволство отбелязах ужасеното му изражение. Усецах как се опитва да затвори съзнанието си, за да не ме допусне, но вече бях преодолела всички прегради. Сега ми беше доста по-лесно, понеже предния път бях запаметила мисловния му почерк. А за савант като мен това беше равносилно на код за сейф.

Махай се!

Махам се. А сега кажи на братята си, че не владееш телепатия. Измъкнах се точно толкова бързо, колкото бях нахлула.

Кафявите очи на Хал блестяха гневно.

— Пак го направи! Завря ми се в главата да ми говори!

Лукас и Скот се спогледаха.

— А ти отговори ли й?

— Каза ми да се махам — отвърнах уморено. — И аз бях достатъчно любезна да го послушам. Което не може да се каже за вас, господа, които отказвате да си тръгнете.

— Така, тази мисия официално е пълен провал — обяви Лукас, после сграбчи Хал за раменете и хубавичко го отръска. Лицето му се разтегли в широка усмивка, която му подхождаше доста повече, отколкото каменното изражение отпреди малко. — По дяволите, братле, значи, все пак си един от нас, а ние да не знаем. Та това е върхът! — И той го цапна здравата по гърба.

— Само дето обидихме сродната му душа. Определено долавям враждебност изпод бюрото. — Скот също се изправи и прегърна Хал. — Добре дошъл при откачалките! — Сетне измъкна смачканите цветя от кошчето. — Май няма да е зле да промениш стратегията. — Каза и натика букета в ръцете на Хал.

Хал доби толкова объркан вид, че почти ми стана жал за него.

— Престанете да се шегувате. Винаги сте твърдели, че... Изобщо не е смешно.

— Прав си, не е смешно. И не се шегуваме.

Лукас се смъкна на колене и ми протегна ръка.

— Извинявай, Самър. Нямахме представа, че е савант. Мислехме, че нарочно го измъчваш.

Не възнамерявах да излизам, така че не поех протегнатата ръка.

— Няма нищо. Даже може да се каже, че разбирам. Опитвахте се да защитите малкото си братче. Ако вече сме приятели, може ли да си тръгнете? — Като че ли бе минало достатъчно време. — Виктор каза да ви уведомя, че отива към бреговата охрана. Откраднатата корона се намира на една от яхтите в пристанището и ще се опита да разбере на коя точно.

Лукас се залюля на пети, докато осмисляше информацията.

— Съобщи ли му, че сме тук?

— Още не съм. Той и без това знаеше, че всеки момент ще дойдете.

— И въпреки това те е оставил тук сама?

— Убедени бяха, че няма да ми направите нищо лошо. Вече не участвам в мисията.

Скот приклепна до Лукас.

— Самър, миличка, бих казал, че току-що си спечели заветното място. Добре дошла в семейство Робинзон.

— Колкото и да не ви се вярва, нямам никакво желание да се присъединя точно в момента. Моля ви да си вървите.

Скот погледна насмешливо към Лукас.

— Нетърпението ѝ да стане една от нас е просто трогателно.

Лукас се изправи.

— Съседната стая е на Бенедикт, нали? — той дръпна картата, която Сол ми бе оставил на нощното шкафче. — Трябва да се обадя по телефона. Хайде, Скот. — После се извърна към Хал, който продължаваше да стърчи в дъното на стаята, като че беше последният воин на бойното поле. — Не се дръж като идиот. Действай! — И с тази заповед Лукас излезе от стаята, последван от Скот, който ми намигна и побърза да си открадне още едно парче пица.

Криенето под мебелите в никакъв случай не можеше да се приеме като дългосрочно решение на проблемите ми и колкото по-дълго стоях тук, толкова по-трудно щеше да ми бъде да се измъкна. Изпълзях навън с изтръпнали крака и размърдах скованите си крайници. Хал не каза нищо, но долавях, че ме гледа.

— Е? — казах.

— Е, какво?

— Нямах ли нещо да ми кажеш?

— А ти?

Напомних си, че току-що светът му се преобърнал надолу с главата, че все още осмисляше какво се е случило, но не можех да не се ядосам. При положение че братята му бяха саванти, вероятно се досещаше колко е важно всичко това.

— Май не си особено доволен?

— А ти?

Ако бе сторил поне малко усилие да изглежда доволен, че именно аз съм предопределена за него, щях да му кажа, че донякъде го харесвам, че съжалявам, задето превзех съзнанието му, но в присъствието на такава враждебност нямаше начин да призная подобно нещо.

— Не, не съм — гласът ми пресекна. На път бях да ревна, а това вече щеше да е последната капка. — Виж... трябва да ида до тоалетната. — Вмъкнах се припряно вътре и заключих вратата. Облегнах се на мивката и установих, че ръцете ми треперят.

Овладей се, Самър. Дръж се, обикновено така си нареждах, когато се налагаше да се боря с майка ми. С Хал беше същото — изтощаваше ме по същия начин. Заставена бях да надяна бронята. Напълних мивката с вода и си наплисках лицето. А сега трябваше да обмисля спокойно нещата. Добре, имах си сродна душа, която не беше готова да се държи като такава. Още преди да науча за съществуването му, бях решила, че ще обърна гръб на савантския живот. Нямаше причина да променям намерението си. В крайна сметка Хал не беше чакал цял живот да се появя. Ако му кажех, че нямам никакви очаквания към него и че можем спокойно да забравим цялата работа, нямаше да се разочарова особено. А все щях да имам известна полза от тази връзка — съмнявах се, че Скот и Лукас щяха да повдигнат някакви обвинения срещу мен. Така, сега щях да изляза от банята, да проведа спокоен, любезен разговор, да уведомя Хал, че нямам никакви претенции към него, и да го оставя да си живее живота.

Избърсах си лицето и усетих някаква странна миризма. Не от кърпите, надигаше се от процепа под вратата.

— Хал? — отворих и се оказах лице в лице с непознат, носещ противогаз. Изпицях, но гласът ми бързо пресекна, понеже се нагълтах с газ. Закашлях се и се присвих на две, а после се свлякох на колене. *Виктор. Помощ!*

ГЛАВА 13

Още щом дойдох на себе си, ми стана ясно, че не се събуждам от сън. Ръцете и краката ми бяха като от бетон, главата ме болеше, гърлото ми беше пресъхнало. Клепачите ми тежаха подобно на торба с цимент, та едва смогнах да отворя очи. Отгоре на всичко леглото ми се люлееше, което засилваше чувството на дезориентация.

— Самър? — нечия ръка ме докосна по челото, а после възсилно ме потупа по бузите.

— Хей...!

— Ела на себе си. Загазили сме. — Хал. Естествено. При положение че се събуждах в ада, не бе уместно да се учудвам, че е до мен.

— Къде...?

— На някаква яхта сме.

— Яхта? — опитах се да се изправа. Хал пъкна ръка под мишниците ми и ме облегна на стената. Сиво-синята линия на хоризонта се люшкаташе зад дебелото стъкло. Догади ми се.

— Аха, от онези, лъскавите. Приспаха ни с някакъв газ и са ни домъкнали тук, докато сме били в безсъзнание. Чувствам се като пребит, а ти?

Кимнах.

— Скот и Лукас? — Огледах голата каюта и установих, че сме сами.

— Не знам къде са, но след като ние сме тук, вероятно и тях са довлекли или пък са ги оставили да лежат в хотела — носят му се набръчка тревожно. Щеше ми се да можех някак да го успокоя, но какво бих могла да кажа? — Със сигурност са ги извадили от строя. Иначе нямаше да ги оставят да ни отнесат. Ето, пийни малко вода. — Той долепи чашата до устните ми и аз загълтах признателно.

— Кой мислиш, че ни е хванал?

Хал дръпна чашата и я постави на перваза.

— Не са моите хора.

— Нито пък моите.

— Тогава е свързано с Виктор и сродната му душа. Не спомена ли, че преследват някаква яхта? Можеш ли да се свържеш с него или с някого от другите? Да разберем дали някой от тях е наясно какво става?

Можех ли? Имах чувството, че мозъкът ми се е превърнал в пюре. Разтърках слепоочия. *Виктор?*

Нищо. Само тихото съскане на празнотата. Не че някой ме блокираше. Чисто и просто не бях в състояние да го намеря.

— Къде сме?

Хал сви рамене.

— Нямам представа. През прозореца не се вижда нищо, само океан.

— Имах предвид дали можеш да прецениш колко сме навътре? Силите ми си имат своите ограничения.

— Трябва да питаш брат ми, това е по неговата част. Ако съдя по слънцето, май е изминало доста време. Струва ми се, че е привечер, така че е превалял цял ден.

Напънах се отново с надеждата, че Виктор също ме търси, че протяга мост към мен.

Виктор?

Самър? Чувах го от много, много далеч, гласът му бе съвсем слаб, но за щастие, и двамата бяхме силни телепати. *Слава богу, че си жива! Къде си?* Ясно долавях тревогата му. Невъзмутимият Виктор определено бе загубил самообладание, което беше най-стряскащо от всичко.

С Хал съм, на някаква яхта. Не знаем къде. Възможно е и братята му да са тук, но все още не сме зърнали жива душа. Нападнаха ни в хотелската стая.

Разбрахме. Пуснали са газ през климатичната инсталация и са приспали всички на етажа, включително охраната. Нямах представа, че тримата братя са пристигнали, но един от сервитьорите спомена нещо за момче с цветя.

Това беше Хал. А после дойдоха и братята му.

Уменията на Лукас май не струват пукната пара, щом не е усетил какво става. Пипнали са ви и четиримата, докато сте били в несвяст.

Кой точно?

Хората на Иван Чонг, известен още с прякора Господин Сингапур. Един от престъпните лордове саванти, които не успяхме да пипнем в лондонската акция.

Чувала бях за тази операция от Феникс и Скай. Виктор запретнал ръкави и се захванал с международната мрежа от саванти, използващи дарбите си за организирана престъпност, Феникс се бе озовала в лапите на някакъв зловец тип по прякор Виждация, който, за радост, бе свършил зад решетките заедно с останалите главатари.

След като разбихме картела, Чонг мина в нелегалност. Сега се е завърнал на престъпната сцена и спокойно можем да предположим, че именно той стои зад кражбата. Вероятно се намирате на яхтата му, но за съжаление, я изпуснахме — отплава, преди да успеем да съберем екип, за да я обискираме. Едва по-късно разбрахме, че са ви хванали.

А защо точно нас?

Предполагаме, че ви е объркал с нас. Някой му е подшушнал, че сме пристигнали — сигурно има доносници на летището. Знае доста повече за нас, отколкото ние за него, а това го дължи на чичото на Атуса. И той е изчезнал. Джавид твърди, че тръгнал към летището с обяснението, че иска да ни последва, за да се увери, че Атуса е в безопасност. Семейството ѝ никак не е във възторг, че любимият им чичо Майуанд играе двойни игрички.

Да, сигурна съм, че не са се зарадвали особено. Споменът за цветната градина и сплотеното семейство все още бе пресен в съзнанието ми. Мисълта, че Майуанд бе предал доверието им, беше ужасна.

Единственото смислено обяснение защо са хванали вас, вместо да ни причакат, е, че са объркали едните братя с другите, а теб — с Атуса. Двамата Робинзон са били в нашата стая, така че не е било трудно да сбъркат.

Е, сега вече ситуацията съвсем се оплиташе.

А като разбере, че е хванал рак вместо риба, тогава какво ще правим?

Опитайте се да спечелите малко време. И не му казвайте нищо, освен ако нямаш друг вариант. В момента набираме спасителен отряд.

Само дето първо ще се наложи да ни намерите.

Още ли си с онази прекрасна тениска?

Май щеше да се окаже, че съм постъпила извънредно мъдро, решавайки да ползвам бирената тениска вместо нощница.

Да.

Трейс ще се помъчи да я проследи. Напипал е следата и от сака ти. Дръж я при себе си. И още нещо.

Какво?

Оказва се, че сме се заблудили. Не става дума за обикновена кражба, а за савантска престъпна групировка. Чонг е мисловен миньор и благодарение на уменията си управлява истинска престъпна империя. Така че... внимавайте.

Потръпнах. Мисловните миньори бяха почти толкова ужасни, колкото и вампирите. Извлечаха удоволствие от чуждото страдание, докато вампирите изсмукваха чуждите емоции, за да си осигурят някаква тръпка.

Добре.

Ще ви измъкнем.

Не се и съмнявам.

И действително не се съмнявах. Даже бях готова да си заложа главата, че Виктор щеше да преобърне земята, но щеше да дойде да ме спаси. Щеше да го направи дори за братята Робинзон, въпреки че в момента не ги долюбваше особено.

— Откри ли го? — Хал чакаше край прозореца, стиснал юмрук, сякаш се канеше да счупи стъклото.

— Аха — набързо му разказах какво съм научила.

— И сега какво? Чакаме да пристигнат на бели коне и да ни спасят? Ама че ирония — той се изсмя мрачно. — Би ли проверила дали братята ми са добре, моля те?

Гледай ти, можел да се държи и любезно.

— Ще опитам. — Напрегнах съзнанието си и затърсих мисловните им почерци, но ударих на камък. Усетих много други хора — в кухнята, в склада, в машинното и по каютите. Малко по-надалеч долових зловредно присъствие, което като че ли дирижираше цялата тази дейност, свито върху струпано на купчина имане. Не биваше да му позволявам да ме надуши. Знаех, че точно този дракон има отровна захапка. — Май ги няма на яхтата. Ще накарам Виктор да ги потърси

на сушата. — Изпратих кратко съобщение към Виктор, но той така се стресна от въпроса ми, че изпаднах в паника. Господи, нали не ги бяха убили и захвърлили някъде? Не можех да дам глас на опасенията си, понеже не ми се щеше да навеждам Хал на тази мисъл. Разбира се, ако не се беше досетил сам.

— Какво ще рече мисловен миньор? Пак ли някой със зловещи умения? — попита ме Хал, който, за щастие, май разсъждаваше в друга посока.

— Савант, който умее да рови в чуждите спомени и да ги използва срещу собственика им. При теб едва ли ще се получи, така че не се тревожи. — Притиснах колене към гърдите си.

— А при теб?

Свих рамене.

— Досега не съм срещала такъв човек. Ще видим. Ще премерим сили и ще разберем кой е по-силен — аз или той.

— Не ми харесва тая работа. — Раменете му се отпуснаха обезсърчено. — Слушай, Самър, искам да ти се извиня.

Поредното извинение. Дали и сега щеше да ме нахока за нещо?

— За какво?

— Задето не те защитих. И допуснах тия типове да ни хванат. Ако не се бяхме настроили едни срещу други, нямаше да изпаднем в такова уязвимо положение.

— Дори да бяхме единни докрай, пак щяхме да сме безсилни срещу отровния газ.

— Може би, но нарушихме правилата и се изложихме на опасност.

— Какви правила?

— Да се държим заедно. Лукас взема решенията, Скот ни насочва, а аз прикривам и не позволявам нищо да ни застигне.

Ръката ми бе изцапана с нещо черно и несъзнателно разтърках петното. Откъде ли се беше взело?

— А ти твърдиш, че не си савант? Всички саванти имат някакъв щит, доста по-слаб, естествено.

— Но аз не съм като вас. Не го върша съзнателно. Чисто и просто чуждата сила не ми въздейства и ако застана пред братята си, успявам да предпазя и тях.

Определено му беше трудно да се възприеме в тази нова и неочаквана светлина — усещах го, въпреки че не можех да чета мислите му така лесно, както на другите.

— И не съумяваш да го контролираш, така ли?

— Досега не съм разбрал как се получава. Пък и братята ми винаги са повтаряли, че щом не мога да общувам телепатично, значи, не съм савант. Казват, че така се разпознавали истинските саванти.

Но ти го можеш, поне с мен.

Да, така изглежда.

— Никак не ми е лесно да смеля цялата тая информация — измърмори той на глас. Явно не му беше приятно да чува гласове в главата си. Е, ако не друго, поне за едно можех да го успокоя.

— Слушай, преди да се случи тази работа — посочих с ръка каютата, — се канех да ти кажа нещо. С някои неща няма да ти се налага да свикваш. Още преди да тръгна на мисията, бях решила, че предвид ситуацията у дома, е по-добре да огранича контактите със саванти. Майка ми е твърде опасна.

За първи път, откакто се бях събудила, тъмните му очи се впиха в мен. Подскочих, сякаш бях докоснала оголена жица, разтърсена от непреодолим копнеж. Негов? Мой? Не можех да проумея.

— Каниш се да се измъкнеш точно когато ме въввлече в тоя свят, така ли?

Кимнах.

— Така не е честно, принцесо — той прекоси с две крачки разстоянието, което ни делеше, и се настани до мен на леглото. — Не можеш да ме изоставиш с всичките тия чудаци и странните им дарби. И по-рано ми беше трудно, но сега определено ще ми е необходимо подкрепление.

— Не виждам как бих могла да ти помогна.

Той ме побутна с рамо.

— Мислех, че между сродните души нещата се получават от само себе си. Единственото хубаво нещо в цялата работа.

— А, да, веднага ти пролича колко се радваш.

Вратата се отвори с трясък. На прага се показа телохранител със строго изражение и полуавтоматична пушка в ръце. Имаше телосложението и дружелюбното излъчване на бетонен стълб.

— Елате с мен!

Хал се изправи и ми подаде ръка. Мълчаливо последвахме телохранителя по коридора. Солидният мъжага спря пред друга каюта.

— Момичето да влезе тук.

Пръстите на Хал се вкопчиха в ръката ми.

— Отказвам да я пусна.

В отговор мъжът го халоса в гърдите с приклада на пушката.

— Стига! — креснах, щом видях, че отново вдига пушката.

— Стой назад... Самър — изпъшка Хал. — Не му давай повод да те удари.

— Всичко е наред, Хал — побързах да застана пред него. — По-добре да послушаме господина.

Ще поддържаме връзка другояче, става ли?

Притиснал ръка към ребрата си, Хал кимна неохотно. Отворих вратата на каютата и пристъпих напред.

Най-обикновена каюта, може би малко по-люксовна, а на леглото има пригответени дрехи.

— Имате десет минути да се подготвите за вечеря — провикна се телохранителят иззад вратата. — Да вървим! — Това последното беше насочено към Хал. Стори ми се, че го избутва по коридора.

Добре ли си?, попитах разтревожено.

Аха. В съседната кабина съм заедно с Батко Здравко. И аз ще трябва да се преобличам. Дявол да го вземе!

Какво има? Наведох се да разгледам дрехите. Красива туника и широки панталони от светлорозова коприна. Подгъвите бяха избродирани с миниатюрни птички. Деколтетото беше остро, дълбоко и щеше да изглежда много странно с тениската ми отдолу. Налагаше се да я сваля и да я скрия.

Пригответи са ми смокинг. Май лошият чичко си пада по шпионските филми. И очаква да види изискания федерален агент Виктор Бенедикт, а не седемнайсетгодишно войниче. Ще изглеждам като смешник.

Голям ли ти е? Влязох в банята, измих се набързо и се напъхах в чистите дрехи.

Не е зле. Знаеш ли как се връзва папийонка?

Опитах се да си представя сценката в съседната каюта и неволно направих гримаса срещу огледалото.

Естествено.

Значи, имам нужда от теб.

Момент.

Сресах си косата и надянах ластика на китката си, в случай че ми потрябваше по-късно. После навих тениската на руло и я напъхах в колана си, надявайки се дългата туника да я скрие. За съжаление, не можех да съм сигурна, че няма да се изхлузи. Реших да пробвам да я тикна в джоба на Хал, ако ми се удадеше възможност.

Телохранителят не си направи труда да почука, а директно отвори вратата и ми направи знак да изляза. Хал стоеше до него, облечен в скъпарски костюм, който съвсем леко му беше голям, а папийонката му беше развързана. Очите му светнаха, като ме съзря.

— Я се виж само, принцесата се завърна.

— Ами ти? Готов си за абитуриентския бал.

— Аха, липсва ни само лимузината.

— Замислял ли си се някога дали да не си смениш кариерата и да станеш манекен? — Направих знак на пазача да изчака и се захванах да завързвам папийонката. — Веднага ще те вземат.

— О, непременно. Ще стои много добре в автобиографията ми. До дипломата от обучението за оцеляване в пустинни условия. — Щом приключих с папийонката, главата му се сведе към мен. — Добре ли си?

— Мисля си, че ако искаха да ни убият, вече щяха да са го направили.

— Като с братята ми?

Мда, все пак му беше минало през ум.

Виктор ги търси. Не знаем какво се е случило, но да не се тревожим предварително.

Хал неочаквано ме притегли в прегръдката си. Усещането бе невероятно.

— Извинявай, но не мога да не се тревожа. Те са ми всичко на тоя свят.

— Знам — притиснах го силно и се помъчих да му вдъхна кураж с прегръдката си. — Веднага щом се приближим достатъчно до Сингапур, ще ги потърся отново.

Пази това. Натиках тениската в джоба му. Трейс се опитва да ни проследи с нейна помощ.

Мъжът ни побутна нетърпеливо.

Хал вдигна ръце, та да отвлече вниманието му, докато бърниках из джоба му.

— Добре де, добре, не се вълнувай толкова.

Ама че си нахален.

Точно така.

Изкачихме някакви стълби и се озовахме на горното ниво. Пазачът ни спря пред двойна врата и посочи с пушката.

— Влизайте вътре.

— Струва ми се, че не е завършил с отличие школата за икономи — прошепнах.

Хал се ухили и мина пръв през вратата. В последния момент се пресегна и ме хвана за ръката.

— Всичко е наред. Засега май не се канят да ни пуснат на акулите.

Влязохме в обширен салон, заобиколен с прозорци от всички страни. Откъм десния борд, на светлината на залязващото слънце, което заливаше стаята със златиста светлина, се виждаха няколко зелени острова, напомнящи на илюстрация от „Робинзон Крузо“. Лъчите се отразяваха в някакъв предмет, сложен в стъклена кутия в средата на стаята. Играеха по миниатюрните дискове и ги превръщаха в златни капки роса. Бактрийската корона.

— Прекрасна е, нали доктор Науаби? Надявам се, че си струва времето, прекарано в затвора. Можеш да ни оставиш, Уайнър. — Докато телохранителят се измъкваше заднешком от стаята, собственикът на гласа се появи на върха на спираловидната стълба в ъгъла на салона. Бели лачени обувки, крака на щангист: фигурата му бе възширока и възкъса, но бе успял да я натика в бял смокинг. На лицето му бе изписана доволна усмивка като на Смеещия се Буда от магазинчетата за сувенири в Сингапур. В дясната му ръка подрънкваше чаша с кехлибарена течност и кубчета лед. — Казвам се Иван Чонг, но можете да ме наричате просто Иван. Нали може да ви наричам Атуса? Такова красиво име, и то с такава богата история. — Той не изчака да отговоря, а продължи да слиза и да говори. — Извинете ме за тази доста настойчива покана. Винаги съм смятал, че вашият Виктор е изключително неразумен, когато става дума за контакти с „нежелани“ елементи, както ги нарича, но това навярно

вече сте го разбрали. — Мъжът най-последно стъпи на пода и ни погледна.
— Но това не е Виктор. А вие не сте Атуса. Кой сте вие, по дяволите?

ГЛАВА 14

Втори мъж последва Смеещия се Буда по стълбите.

— Къде е племенницата ми? — Тумбестата чаша се изплъзна от ръката му и се разби с трясък на пода, с което сложи край на нелепата преструвка, че присъствието ни на яхтата се дължеше на най-обикновена покана за коктейли. — Какво си направил с нея, Иван? — В следите от някогашна привлекателност и царствения му нос като че ли се долавяше прилика с Джавид. Чичо Майуанд.

— Както се оказва, не съм сторил нищо. А и тонът ти никак не ми допада. — Иван продължаваше да се подсмивва, но усмивката му все повече започваше да наподобява гримасата на голяма бяла акула, която се кани да откъсне крака на Майуанд.

Чичото трепна уплашено.

— Съжалявам, господин Чонг. За момент забравих къде се намирам.

Хал ме прегърна през раменете.

— Струва ми се, че има някаква грешка. Очевидно не нас очаквате, а и ние съвсем не очаквахме да се озовем тук. Студенти сме, поели сме на обиколка из Азия. Не разбираме какво става, но ако ни свалите на брега, ще си продължим по пътя, все едно нищо не се е случило.

Иван Чонг размаха пръст насреща ни.

— Не, не. Вече започвам да се ориентирам каква е ситуацията. Ти явно си Уил Бенедикт, а това момиче, както ми каза Майуанд, е сестра ти Самър Бенедикт. — Иван се обърна към чичото на Атуса. — Ама че нелепа работа, исках да хвана федералния агент и специалистката по изкуство. А малоумните ми войници са заловили грешните хора. Няма значение. И без това имам нужда от нови попълнения.

— Но щом сте очаквали... ъ... брат ни и доктор Науаби, за какво сме ви ние? — Хал неусетно премина на американски акцент. Предвид факта, че домакинът ни и гостът му не бяха американци, може би

нямаше да забележат грешката ни. — Не искаме да ви притесняваме, така че с удоволствие ще се оправим и сами, независимо на кое пристанище ни оставите.

Май няма никакво намерение да ни пусне, а?

Не. Но пък не знае почти нищо за нас, дори не е сигурен как изглеждаме, нито на колко години е Уил. Вероятно не е наясно какви сили притежаваме. Чудесен акцент, между другото. Аз май предпочитам да не отварям уста — страх ме е.

Чонг се направи, че не е чул предложението на Хал, и се приближи до короната.

— Исках да разпитам доктор Науаби малко повече за историята на този предмет. Чудесна стръв за капана ми, жалко, че не е тук да ѝ се възхити. Много е красива, не мислите ли?

— Да, но мястото ѝ е в музея — изтърси Хал.

Чонг се изсмя гърлено.

— Охо, съвсем в духа на Индиана Джоунс, а, млади момко? Обожавах този филм, като дете съм го гледал стотици пъти. Вероятно няма да ви изненадам, ако споделя, че всеки път бях от страната на лошите. Вечно неразбрани.

— Струва ми се, че Бог ги разбираше, даже твърде добре. И се постара да ги накаже, не смятате ли? Задето сложиха ръка на нещо свято. Изпрати им огън, жупел и мълнии, превърна ги в пепел. Тази част винаги ми е харесвала.

Усмивката на Чонг угасна.

— Мислех, че талантът ти е да усещаш опасности. А подобни приказки само ще утежнят положението ти.

По-кратко с подигравките, Хал. Очевидно знае каква е дарбата на Уил. Навярно е информиран и за моята.

Но не и за моята. Поради простата причина че и аз самият не знаех за нея.

Освен ако Майуанд не му е казал какво се случи в Мазари Шариф. Тогава нищо чудно сам да се досети.

Вярно. В такъв случай сме бита карта.

Чонг повика прислужница да събере счупеното стъкло.

— Побързай и после ни остави сами — нареди ѝ той. Жената припряно събра парчетата и излезе.

— Да разбирам ли, че доктор Науаби е някъде на сушата със сродната си душа. Така ли е? Няма значение, явно ще се наложи да ви разменя за нея, когато му дойде времето — той гледаше към Хал, а не към мен. — Присъствието на сестра ти е неочакван бонус. Още от самото начало възнамерявах да се подсигурия и с нея, после реших, че ще е твърде сложно, а ето че сама падна в ръцете ми! — Чонг отпи от питието си с наслада, като не спираше да се усмихва благосклонно.

— Извинете, но не проумявам какво става тук — Хал пристъпи напред, така че хем да вижда Чонг, хем да съм зад гърба му. — Очевидно сте хванали грешните хора. Короната ни най-малко не ни интересува. Ако ни освободите, няма да кажем никому нищо.

Чонг се отпусна върху бялото кожено канапе и постави чашата върху облегалката му.

— Изобщо не става дума за короната. Тя е просто... — той разпери пръсти във въздуха — ... глазурата на тортата.

Какво иска да каже?

Нямам представа. Предавах думите на Чонг на Виктор с надеждата да се ориентира какво се случва. Усещах мълчаливото напрежение от другата страна на телепатичната ни връзка — момчетата наблюдаваха как плуваме между акулите. Стреснатото им замлъкване ни най-малко не ни помагаше. Освен това се учудвах, че Чонг не прави опит да ме блокира. Вероятно се беше досетил, че съм силен телепат, а все някой от екипа му се предполагаше, че умее да блокира телепатични сигнали. Това беше доста често срещана дарба.

Съгласен съм, охраната му е учудващо небрежна, но въпреки всичко продължавай да предаваш сведения, отвърна Виктор, доловил съмненията ми. По-добре да разполагаме с информация, поне докато сте в състояние да ни я предавате. Нищо чудно всеки момент да ви отрежат тази възможност.

— Майуанд, забъркай напитки на гостите ни. Седнете, седнете — Чонг посочи канапето срещу себе си.

Чичото на Атуса не си направи труда да ни попита какво искаме, а директно ни подаде по една висока чаша кока-кола с лед. За себе си наля нещо жълтеникаво.

— Доста сте далеч от Афганистан — измърморих, когато тикна чашата към мен, понеже още се опитвах да схвана каква е неговата роля в цялата работа.

Светлокафявите му очи се обърнаха към прозореца зад мен и се взряха във великолепния залез.

— Всички сме далеч от къщи, госпожице Бенедикт. Моля да не го забравяте.

— Семейство Бенедикт от доста време са ми трън в очите, знаете ли? — подхвана разговорливо Чонг. — С баща ви, великия Сол Бенедикт, се запознах, докато карах магистратура по бизнес управление в Харвард, сигурно е било през осемдесетте. Още оттогава не го харесвам. Ще направя голяма услуга на света, ако намаля бройката ви.

Ако наистина има да разчиства сметки със семейство Бенедикт, ще се наложи да му кажем кои сме всъщност, обади се Хал.

Чакай да видим накъде върви с този монолог. Искам първо да разуча почерка му.

Решила бях, че най-бързият начин да се измъкнем от ситуацията беше да превзема съзнанието на Чонг, стига да можех.

— Доколкото знам, баща ми няма никакъв конфликт с вас — възрази Хал.

Чонг изсумтя.

— Уил Бенедикт. Ако може да се вярва на сведенията на Майуанд, умееш да усещаш опасности, досущ като баща си. Скучна дарба, както често съм казвал на Сол, но си има и някои предимства. Не смятам, че представляваш риск за савант като мен. Склонен съм да те заменя.

— Както сам обявихте, не сме заплаха за вас, сър — Хал остави чашата си на масата недокосната.

— Но виж, сестра ти е много по-интересна. Мислех, че в семейството ви има само момчета — Чонг завъртя уискито в чашата си. — Ала Майуанд се кълне, че момичето е една от вас, че била представена на семейството му като такава и че имала могъщата дарба да контролира чуждото съзнание.

Коя сте всъщност, скъпа?

Изненадана от внезапната му атака, се хванах за главата. За щастие, успях да прекъсна връзката с Виктор навреме. Чонг обаче светкавично се възползва от тези няколко секунди, за да се вмъкне в

главата ми. Беше силен, много силен, може би дори по-силен от мен, и вече ровеше из спомените ми.

Първата атака на майка ми, когато бях на пет. Стоя вцепенена с безизразно лице наред детската площадка, а тя танцува, изпълнена с див възторг от откраднатите емоции. Въжето за скачане, паднало в краката ми като посечена змия. Баща ми, тичащ към къщата и буквално биещ от разкаяние, докато аз вися безжизнено в прегръдките му.

В следващия миг съм на седем, майка ми се промъква в стаята ми, докато баща ми е на работа, лампата с картинката на Мечо Пух не успява да ме опази, както ми е обещал, пръстите й, впити в ръката ми, докато накрая писъците на брат ми не я прогонват.

Чонг се вкопчи в образа на Уинтър, сърдитото десетгодишно момче, което ме налага с пластмасова линия, задето надничам в главата му, в която кънтят гневни гласове, понеже е сънувал кошмар с майка ни в главна роля. Чонг се застоя в този спомен, зарадван от насието. Сякаш наново усещах ударите, които валяха по гърба ми — „миньорът“ бе запретнал ръкави.

А после друг спомен — как майка ми изсмуква всичките ми емоции, освен дълбокото чувство за срам. В присъствието на приятелите ми. Свила съм се на топка в ъгъла на кухнята.

Чонг внезапно изчезна. Долавях наоколо единствено Хал. Дъхът ми стържеше в гърдите.

Извинявай, не разбрах веднага какво си е наумила, нито как да му отреже пътя. Още не съм сигурен как го направих.

Отворих очи и установих, че съм разляла колата по белия килим. Чувствах се вледенена до мозъка на костите от спомените, болката все още звънтеше в тялото ми, сякаш бе машина за пинбол в ръцете на истински професионалист. Хал ме стрелна въпросително, тревожно. Поех си дълбоко въздух и го стиснах за ръката. *Ще оцелея*, говореха пръстите ми, стига да не се повтори.

Чонг се хилеше насреща ми.

— Много интересно. Как го извършихте?

— Кое?

Исках да се свия в скута на Хал, но нали се преструвахме на брат и сестра — не ми се щеше да се издадем пред Чонг. И без това вече бе научил твърде много.

— Няма значение, госпожице Уилан. И какво, в крайна сметка не сте една от тях? Но и вашето семейство е твърде интересно. Имаме достатъчно време да изследваме дарбите ви, тъй като току-що реших, че няма да се отърва от вас. Но ще трябва да проведем някои тестове, защото, струва ми се, зърнах само върха на айсберга. Действително ли можете да превземете чуждо съзнание?

Свих рамене в опит да прикрия ужаса си. Щом го бе доловил, значи, щеше да засили щита си и евентуалната битка помежду ни щеше да се окаже далеч по-трудна. Но поне не беше видял в спомените ми, че и Хал се подвизава под фалшива самоличност.

— Обзалагам се, че можете. Прекрасно! Ще заемете последното вакантно място, точно от нещо такова се нуждая. — Чонг се плесна по бедрото и коремът му се разтресе от смях. — Двечките с доктор Науаби ще бъдете отлично допълнение към персонала ми. Обичам да съм заобиколен само от най-доброто и най-красивото. — Той посочи шкафовете по стените. Не бях успяла да ги разгледам, но сега забелязах, че са пълни с изящни предмети на изкуството — икони и картини, бронзови статуетки и керамични съдове. — Знаех си, че ще е трудно да вербувам някой от братята, но все се надявах, че Виктор ще мине на моя страна заради сродната си душа. Като знам обаче колко е твърдоглав Сол, няма да се учудя, ако и синовете му се окажат същите. Ала вашето присъствие и това на Атуса тук ще ги принуди да се държат прилично.

Определено прибързваше. Виктор нямаше да допусне Атуса да пристъпи в леговището на дракона.

— А какво ще ни накара да останем? — попитах, макар вече да се досещах какво ще ми отговори.

— Ако не останете, ще се наложи да убия хората, които държа като заложенници. Двамата, които прибрахме от съседната стая. Трейс и Уил Бенедикт, нали така? — Изражението му помръкна, защото в този момент осъзна, че отново бърка нещо. — Но Уил е тук. Тогава кой е вторият в склада? — Чонг измъкна мобилен телефон от джоба си и набра някакъв номер. — Лао, изпрати ми снимки на гостите, моля. Струва ми се, че са допуснати сериозни грешки. Опасявам се, че ще трябва да накажеш виновниците. Не, нямам предвид да ги убиеш. Предлагам... — пръстите му забарабаниха по корема му — ... какво

ще кажеш по един нокът за всяка объркана самоличност? Ха! Да, да, чудесна шега.

Човекът насреща ни бе истинско чудовище, но с това вече бяхме наясно.

Отказвам да те оставя тук при този шут, заяви Хал.

Не бих го нарекла шут, възразих.

Успяла бях да разшифровам кода към съзнанието на Чонг и то ме заливаше с информация, с цял рояк образи и извратени спомени, които никак, ама никак не желяех да виждам. Мислите му непрекъснато се въртяха около някакъв остров. Родният му дом? Не, островът беше важен по друга причина, но не можех да схвана защо.

Чета мислите му. Убивал е, и то много пъти. В мозъка му липсва някаква брънка, няма никакво усещане за морал.

Успя ли да разучиш почерка му?

Да.

Можеш ли да го превземеш?

Искаш да опитам, така ли?

Какви са рисковете?

Съзнанието ми напълно ще се слее с неговото. Ако се окаже, че е по-силен, ще ме завладее изцяло.

Хал трепна отвратно. Колкото повече общувахме телепатично, толкова по-силна ставаше връзката ни.

В такъв случай ще изчакаме, докато не стане крайно наложително.

Тогава какво да правим?

Като за начало... изглежда, че ще вечеряме с Лудия шут и скъпия чичо Майуанд.

Откъм дъното на стаята се появиха трима прислужници и оставиха няколко покрити чинии върху масата, наредена за четирима. Чонг се надигна от мястото си и протегна ръка към мен. Мътносивите му очи с цвят на морска вода под мъгливо небе се втренчиха в мен с изражението на граблива птица въпреки бръчиците от смях в ъгълчетата им. Сигурна бях, че се смее само на неща, от които нормалните хора потръпват.

— Госпожице Уилан, моля ви, седнете от дясната ми страна. — А когато не поех ръката му, той размърда пръсти като бледи червеи пред лицето ми. В главата му вече се въртяха образи за всевъзможни

наказания, така че неохотно го хванах за ръката. — Вие сте от Англия, така ли? — Той ме поведе към масата. Усещах Хал зад гърба си, долавях отчаяното му желание да се намеси, но Чонг, досущ като баскетболен играч, който чудесно знае как да блокира опонента, не му даваше възможност. — Истинска английска дама?

— Имам смесен произход.

— О, всички сме така. Моята майка е американка, баща ми е кореец, а цял живот са живели в Сингапур.

— Сродни души ли бяха? — интересно ми бе дали можех да го склоня да ми разкаже за себе си. Ако съдех по поведението му, беше стопроцентов егоцентрик, а те обикновено бяха особено разговорливи по любимата си тема. Никак нямаше да е зле да опозная врага си.

— Разбира се.

— А вашата сродна душа? Тя къде е? — Вероятно можеше да му повлияе в нужната посока, стига Кристал да успееше да я намери. Може би дори щеше да се застъпи за нас.

Чонг целият настръхна.

— Опасявам се, че тя почина, госпожице Уилан. — Той ме отведе до стола ми, а после единият от сервитьорите ми помогна да се настаня.

— О, съжалявам — възкликнах, при това съвсем искрено.

Чонг седна, тръсна платнената салфетка толкова рязко, че тя изплющя, и я разстла върху коленете си.

— Разпитайте Сол Бенедикт за нея. Сигурен съм, че я помни. Беше най-добрата приятелка на жена му.

Зърнах засмяно, кръглолико момиче с дълга червена коса и множество лунички, облечено в бяла блуза и пола на волани. Зелена морава. Харвард. Дали, ако беше жива, човекът до мен щеше да поеме по друг път, дали чувството му за хумор щеше да се развие нормално, вместо да звучи така горчиво? Щяха ли да си народят пухкави, засмени бебета? Вярно, че в мозъка му липсваше някаква брънка, но дали не беше изчезнала в деня, в който я бе загубил, или открай време бе липсвала? Не биваше да забравям, че да имаш сродна душа, можеше да е проклятие, а не само благословия.

— Мисля, че Ани-Мей бе твърде благородна за този свят — продължи Чонг. Видях същото момиче на легло, чезнещо от нелечима болест и въпреки това със смела усмивка на уста. Болката на Чонг

беше огромна, продължаваше да пронизва сърцето му, макар и десетилетия по-късно, не бе утихнала, не бе заглъхнала. — Не притежаваше нужната коравост, за да оцелее. А вие смятате ли, че сте достатъчно корава, госпожице Уилан?

Не беше честно да намеква, че на починалото момиче му е липсвала твърдост. Ракът не е битка, която можеш да спечелиш, а изпитание, което се налага да изтърпиш... независимо от изхода.

— Не знам, сър. Предполагам, че на всеки може да се случи да се разболеете... Или да претърпи злополука. — Надявах се да не е забелязал грешката ми, издала се бях, че съм видяла от какво е починала сродната му душа. По-добре беше да не знае, че мога да чета мислите му.

— Така е. Животът е крехък. Затова обичам да съхранявам красиви неща от миналото. Ако ги опазя, ще оцелеят още няколко века.

Започваше да ми става ясно, че освен предмети, колекционираше и хора, и за съжаление, вече фигурирах в списъка на желанията му.

— На мен яхтата не ми се струва достатъчно сигурно решение — обади се Хал и се настани срещу мен.

— Уверявам ви, че е оборудвана с най-модерни съоръжения — Чонг вдигна чифт пръчици, взе си една кралска скарида от чинията пред себе си и загреба малко ориз от миниатюрна купичка. — Ако се случи катастрофа, тази стая ще се запечати херметически и спокойно ще изчака да бъде намерена и вдигната от дъното.

— Като „Титаник“, а? — Хал явно не можеше да се сдържи. А може би подмятанията му бяха част от някаква стратегия? Дали не се опитваше да отклони вниманието на Чонг от мен? Забелязах, че ми намига. Значи, наистина играеше някаква игра.

Чонг се смръщи, усетил нещо ново.

— Не ми звучиш като американец, Уил. Защо ли?

Очите на Хал неволно се отклониха към прозореца.

— Вероятно твърде дълго съм учил в Англия.

— Не, не, в теб има нещо странно. — Хал определено бе съумял да привлече вниманието му, но не така, както му се щеше. — Знам, че с братята ви сте израснали в някакво градче в Колорадо, но колкото и да рових, информацията за семейство Бенедикт се оказа учудващо оскъдна. А повярвайте ми, веднага щом Майуанд ме уведоми, че Виктор е измъкнал племенницата му от затвора, се захванах да търся

подробности. Знаех, че ако създам неприятности на доктор Науаби, рано или късно, Виктор ще дойде при мен — продължи Чонг. — Но не очаквах, че ще вкара още толкова много ценни екземпляри в мрежата ми. — Той се обърна към мен. — Защо не се храните?

Вдигнах пръчиците си и си сипах малко зеленчуци от купата до мен.

— Дали не може да ползвам вилица? — обади се Хал, Втречил изумен поглед в пръчиците до чинията си.

Досуц като фокусник, който вади копринени шалове от ръкава си, единият от сервитьорите побърза да сложи вилица до чинията му и да прибере клечките.

— Благодаря.

— Така, категорично не си американец. — Чонг насочи заплашително пръчиците си срещу Майуанд. — Кой е този?

По гръбнака ми се търкулнаха няколко капки пот. Нямаше причина Джавид и Рамеш да не доверят на чичо си как се бяхме измъкнали. В крайна сметка използвахме неговия самолет.

Майуанд се покашля и ни стрелна с поглед.

— Джавид спомена, че братята довели свои братовчеди от Англия. Явно е един от тях.

Хал, чуваш ли, не ни предаде, а можеше. Прекрасно знае какво се случи в Мазари Шариф.

Погледът на Хал среща моя, докато набождаше една едра гъба с вилицата си.

В такъв случай и той играе някаква игра.

Сигурно работи за Чонг въпреки волята си. Чонг го държи с нещо, за да му сътрудничи. Точно както и нас.

— Братовчед, така ли? — изсумтя Чонг. — Да, по нищо не приличаш на Сол и Клара. Защо ме излъга?

Можех само да се моля, че Хал ще измисли някакво убедително обяснение, понеже аз самата не се сецах за нищичко.

— Защото не съм савант, сър.

Майуанд си наля още една чаша. Забелязах, че не яде.

— Сега ми хрумва. Най-малкият ми племенник Джавид има дарбата да открива силите на другите. И ми разказа за този — Майуанд кимна пренебрежително към Хал. — Само братята му имат дарба. На

него не са му се паднали никакви сили, метнал се на родителите си, които не са саванти.

— Защо не си каза? — попита Чонг с ласкава усмивка, докато редеше ядки кашу по ръба на чинията си.

Хал сведе поглед и се помъчи да си докара смутен вид, който никак не му подходеше.

— Беше ми неудобно да си призная, при положение че съм заобиколен от саванти. Не знаех какво ще си помислите.

Чонг присви очи. Опитваше се да проникне в главата на Хал, сигурна бях. Трябваше да го спрем, преди да се е натъкнал на празнотата, защото току-виж се сетил каква бе тайната на Хал.

— Охо, това изглежда много апетитно — пресегнах се към бамбуковата кошничка, пълна с димящи кнедли, и уж без да искам, съборих каната с водата и залях скута на Хал. Той скочи на крака и изруга.

— Самър! Какви ги вършиш? — Хвърли салфетката си срещу разпростиращата се локвичка и уцели сервитьора, който се бе втурнал да попие разлятото. Умница!

— Съжалявам. Обикновено не съм така несръчна. *На вашите услуги, господин Робинзон.*

— Ще трябва да се преоблека.

Разлятата чаша като че ли свърши своето, Чонг не се и сецаше за Хал.

— Опасявам се, че сте твърде уморена, госпожице Уилан.

Така е, да се надишаш с газ, действително действа уморително.

— Да, признавам си.

— В такъв случай трябва да се грижа по-добре за съкровищата си. Ще съкратим вечерята и ще възобновим разговора утре, когато сте отпочинали. Надявам се дотогава госпожица Науаби да се е присъединила към нас, а нашият по-скромен гост да е на път за дома. Не искам никой от вас да се тревожи излишно заради промяната в обстоятелствата. Доколкото се ориентирам от спомените ви, госпожице Уилан, май ви спасявам от доста неприятна ситуация у дома. Повече няма да ви се налага да се занимавате с майка си и брат си. А в замяна искам единствено да сте лоялен член на моята организация. Ако изпълните условието, всички ще бъдат... Как да се изразя по-тактично? Живи. Да, всички ще останат живи. — Той се подсмихна,

подобно на многообичан чичо, разказал неприличен виц на коледната трапеза, а после даде знак на сервитьорите да разчистят масата. — До утре, госпожице Уилан. — На Хал не каза нищо, напълно загубил интерес, тъй като вече беше убеден, че нито е савант, нито е брат на Виктор.

— Лека нощ.

Точно така, лека нощ, кретен такъв. Хал ме сграбчи за ръката. Да се махаме оттук. Едва се сдържат да не повърна върху лачените му чепици.

Щом най-последно се добрахме до каютата, в която се бяхме събудили преди няколко часа, и двамата задишахме по-спокойно.

— Мислиш ли, че стаята се подслушва? — попитах.

Хал прокара пръсти по всички ъгли.

— Не е изключено, но защо да го прави, след като гостите му могат да общуват телепатично? Аз лично бих сложил подслушвателно устройство за телепатия, стига да съществуваше подобно нещо.

— Не усетих някой да ни подслушва.

— Смяташ, че си няма такъв човек в екипа? Доста сериозен пропуск.

— И аз това си казах. Тревожа се, че Чонг всъщност иска да разкаже всичко на Виктор. Какво ли е намислил? Всичките тия приказки как щял да вербува мен и Атуса. Пълна лудост.

— Светът е пълен с луди хора.

— Звучи нелепо. Твърде скъп и неефективен метод за вербуване на хора.

— Освен ако не му трябва за някаква определена задача. Подбира си хора с конкретни умения.

— Спомена, че ако хване Атуса, ще залови и Виктор. Защо?

— Нали уж можеш да четеш мисли?

— О, колко мило. Само дето, нагазя ли в мислите му, все едно съм попаднала в канализацията под „Дисниленд“. Виждам някакъв остров в мислите му, но не проумявам какво общо има с мен и Атуса.

— Загадка след загадка. А и никак не ми допада как те гледа.

— Знам. От всичките неща, които ми се случват в този живот, да съм част от колекцията, е възможно най-гадното.

Не го направих нарочно, но думите ми мигом събудиха призрака на недовършения ни разговор. Хал се покашля.

— Нещата здравата се объркаха, а?

— Ще кажа само, че съм имала и по-хубави седмици.

— Самър, наясно съм, че по-рано в хотела се държах ужасно, но искам да ти обясня защо се получи така.

— Слушам те — свих се на леглото.

— Дни наред ти бях бесен, понеже допусках, че нарочно си ми внушила мисълта за сродните души, за да можеш по-лесно да ме манипулираш. Заболя ме. Много.

Щом щяхме да обсъждаме точно това, тогава предпочитах да не стои надвесен над мен.

— Защо не седнеш до мен? — потупах дюшека. Хал се настани и аз облегнах глава на рамото му в съвсем приятелски жест. Благодарение на общия ни враг, помежду ни започваше да се установяваш мир и спокойствие. Ама че ирония. — Какво значение има? Та ти дори не ме харесваш.

— Това изобщо не е вярно. Защо да не те харесвам? Най-малкото си красива.

— Така ли? — изписах. — Намираш ме за хубава?

— Не за хубава, а за красива. Самър, та човек направо остава без дъх, като те гледа. Не го ли знаеш? — той се извъртя, за да може да се взре в очите ми.

— Ами... не.

— Всъщност така е по-добре, иначе щеше да си непоносима — той ме перна леко по носа. — Но освен това установих, че обичам да се заяждам с теб и да ти напомням да се грижиш за себе си.

— Ами аз и без това си се грижа за себе си!

— Напротив. Разсейваш се и забравяш да ядеш. А армията марширува със стомаха си. — Хал се отпусна назад и аз се облегнах на свой ред върху ръката му, праметната през раменете ми.

— Я се виж само, цитираш Наполеон.

— Всъщност цитирам майка ми. — Пръстите му загалиха ръката ми в малки кръгчета. На път бях да полудея.

— Струва ми се, че го е чула отнякъде.

— Както и да е — смръщи се Хал. — От прекалено начетения ти мозък не съм във възторг, но мога да се науча да го ценя.

— Съжалявам, но съм неизлечима многознайка.

— Е, надявам се да не си неизличима. А и вече доказахме, че все пак не знаеш всичко. Не знаеш дори една прилична част от онова, което трябва да знаеш.

Ама че удар срещу егото ми.

— Кога сме го доказали?

— Я се сети за змията в ботуша? И за филма с Никълъс Кейдж.

— Уф, добре. Дори и като малка не си падах по детските филми.

— Да, защото си гледала „Гордост и предразсъдъци“ и класически концерти по телевизията.

Откъде знаеше? Явно бях безнадежден случай. И очевидно бях сбъркала епохата.

— Но ми харесва, че си стопроцентово момиче и ни най-малко не се свениш да го покажеш. — Той взе ръката ми и закачливо захапа единия ми лакиран пръст.

Вдигнах глава.

— Че защо да се свеня?

— Шт — Хал натисна нежно главата ми назад. — Опитвам се да ти обясня, че чувствам нещо към теб.

— Ужасно си красноречив.

— Та аз съм войник, а не поет. Не можеш ли да го приемеш най-после?

— Отдавна съм го приела, честна дума. — Сръчках го, за да продължи. И през ум не ми беше минало, че ще чуя толкова прекрасни неща за себе си, така че не ми се щеше да спира.

— И въпреки заблуждаващото куфарче и лакираните нокти, сърцевината ти е от стомана, е, не като при мен и братята ми, но все пак те уважавам заради това.

— Благодаря.

Той затвори очи, облегна глава на стената и се усмихна широко.

— В началото не исках въобще да се занимавам с теб, но когато стигнахме до Мазари, вече бях безнадеждно хлътнал. Вечно успяваше да ме затапиш с някоя високомерна реплика, страхотно възбуждащо ми действаше. Едва се сдържах да не цапардосам Джавид, когато реши, че е възможно той да е човекът за теб.

— Доста добре умееш да се прикриваш.

— Със смях и закачки, това ми е маскировката. Да удряш невинни цивилни, не е особено разумно, ако си войник, а и Женевската конвенция не гледа с добро око на такива неща. — Той ме целуна по кокалчетата на ръката.

При всяко докосване тялото ми буквално тръпнеше от щастие. — Искрено се надявам това да не те дразни. Нарече ме наемен убиец, но такъв ми е животът.

Отдавна бях спряла да го възприемам като наемник. А и го бях казала само за да го вбеся.

— Хал, какво значение има какво ме дразни и какво не?

— За мен има значение.

— Е, тогава нека ти кажа, че с братята ти вършите важна работа, която мога само да уважавам.

— Друго?

— Много ми беше приятно, когато ми разтри раменете. А и жеста с шоколада беше много мил.

Той изсумтя.

— Споменах ли, че си твърде скъпо маце?

— Но всичко отиде на кино, когато осъзнах, че си го сторил само за да приспиш бдителността ми.

Пръстите му започнаха да гаят ръката ми точно под ръкава на туниката.

— Май не си чак толкова умна, за колкото те мислих. Самър, нямаше нужда да прилагам такива тактики. Лукас каза, че няма начин да се досетите, че изпълняваме други инструкции, понеже всички до един играехте съвсем почтено. Виктор вероятно идеше да е поподозрителен, защото той самият е склонен на всякакви ходове и игри, но той се появи чак накрая. Не, не го правех заради мисията. Правех го, защото не можех да се сдържа.

Ръката му се вдигна и заразтрива тила ми.

— Тая работа със сродните души означава ли, че между двамата има физическа връзка? Понеже ми се струва, че между нас направо хвърчат искри, и ми е доста трудно да си държа ръцете далече от теб.

— Ами... май да. Неприятно ли ти е?

— Точно в този момент... никак. — Той подпря брадичката ми с два пръста и лекичко притисна устни в моите, сякаш за да опита дали формата им пасва на неговите. — Ммм, да, определено усещам нещо.

— След това сложи палеца на същото място. — Колко са меки, като листенце на цвете.

На свой ред вдигнах ръка и прокарах пръсти по ръба на челюстта му, покрита с така приятно набола брада.

Устните му се изкривиха в мрачна усмивка.

— Трябва да се обръсна, но по някаква причина са забравили да ми поръчат камериер към смокинга.

— Харесва ми. Напомня ми, че си стопроцентов мъж.

— Ти си стопроцентово момиче, аз съм стопроцентов мъж, явно идеално си пасваме — в очите му отново заигра пламъче. Едва сега осъзнах колко ми бе липсвало.

Засмях се тихичко.

— Де да беше толкова просто.

— Както аз виждам нещата, ти се нуждаеш от мен, за да се грижа за теб, да ти помагам да се отпуснеш и да не позволявам приятелите ти и семейството ти да се възползват от теб.

— Какво искаш да кажеш? — Нали не смяташе, че тая връзка действително ще продължи?

— Като за начало изобщо не биваше да тръгваш на тази мисия. Не си преминала нужното обучение — забеляза, че отварям уста да възразя, и побърза да ме прекъсне: — Не казвам, че нямаш способности, но едва ли си била готова да си сложиш главата в торбата, както ние с братята ми го направихме.

— Родиш ли се савант, главата ти и без това е в торбата.

— Значи, нещата са съвсем ясни — новата ми мисия е да те пазя. Няма да те дам на този малоумник — той извърна очи към вратата. — Каквото и да ни прати Чонг, ще те защитя, обещавам ти.

Сплетох пръсти с неговите.

— И аз теб.

Шоколадовите му очи се впиха в моите.

— Наистина ли?

— Да. Едно птиченце ми каза, че сме страхотен отбор.

Хал се усмихна и облегна глава на стената.

— Чувствам се много особено. Това би трябвало да е най-отвратителният момент в живота ми. Първо разбрах, че съм савант, а после ме нокаутираха и отвякоха, ала въпреки това душата ми буквално пее.

Прегърнах го през кръста.

— Знам. Здравата сме закъсали, но пак се чувствам прекрасно, сякаш досега съм била затрупана с камъни, а сега най-после се измъквам на повърхността.

— Аз ще ти помогна с камъните.

Въздъгнах и поех с пълни гърди аромата му — лек мускусен привкус, едва прикрит от миризмата на сапуна, с който се бе къпал вчера. Вероятно не беше зле пак да се изкъпем, но уханието му ни най-малко не ми беше неприятно, напротив. Винаги съм била крайно педантична по отношение на личната хигиена, така поне твърди Мисти. Щеше да остане много доволна при този знак, че съм склонна да понижа стандартите си. Щеше да каже, че най-после съм се присъединила към човешката раса.

— За какво мислиш? — пръстите му си играеха с косата ми. Вързала я бях на опашка за вечерята, но вече се беше смъкнала на тила ми.

— Че ми харесва как миришеш.

— Принцесо, не се говорят такива неща на мъж, освен ако не искаш да полудее.

— Може би искам да полудееш.

— Самър — простена той. Бутна ме назад върху възглавницата, приведе се над мен и ме целуна, този път истински. Не можех ли да си позволя този откраднат миг на близост? Знаех, че ще трябва да се откъсна от него, но в момента имах идеалното извинение да захвърля предпазливостта на вятъра. Ръцете ми сграбчиха ризата на гърба му, после отново я пригладиха. Зарових пръсти в късо подстриганата му коса, точно толкова кадифено мека, колкото изглеждаше. Устните му се плъзнаха по шията ми, притиснаха се плътно, връхчето на езика му пое по така чувствителните костици на шията ми, обсипа я с бързи целувки.

— И ти миришеш прекрасно. Кажи ми да спра.

Думите обаче отказваха да излязат от устата ми и накрая се наложи да впрегна цялата си съвест и да ги изкарам насила... въпреки яростната им съпротива.

— Май ще е най-добре да спреш. — Не биваше да забравям, че така или иначе не можех да го имам. Нали вече го бях предупредила.

Той въздъгна.

— Пак ли се замисли за сбърканите ти гени?

Кимнах.

— Не прибързваш ли малко? И двамата сме едва на седемнайсет. Имаме достатъчно време да изгладим проблемите.

— Длъжни сме да разсъждаваме разумно. Връзката между сродни души е за цял живот.

— Аха — той прокара пръсти по устните ми. — Но мен не ме бива в дългосрочното планиране. Предпочитам да действам спонтанно. В момента се чувствам добре. И само това има значение.

— Сигурно и баща ми така си е казал. Извинявай. — Дръпнах ръце и се измъкнах от леглото.

— Май ще трябва да поработим върху поведението ти на мъченица — измърмори недоволно Хал. Не можех да го виня, и аз самата се чувствах като изопната струна, след като го пуснах през бариерата, а после го спрях на първото препятствие.

— Виновна съм, признавам. Мога само да се извиня още веднъж. Той стана от леглото и ме прегърна.

— Престани да се торМОЗИШ. Напълно те разбирам. Предупреди ме и аз те изслушах. Но в момента си имаме по-големи проблеми, така че дай да не прибързваме с категоричните решения, какво ще кажеш? Необходимо е да работим в екип, а не си струва да се караме за целувки.

— Значи, няма да се целуваме? — пръстите ми описаха цифрата осем върху ризата му. Изглеждаше невероятно секси с развързаната папийонка, разкопчаното сако, сякаш фантазиите ми бяха оживели.

— Напротив, ще се целуваме, но няма да се караме — отсече той и удържа на обещанието си. А аз му позволих, защото много, ама много ми се искаше. Излишно бе да се опитвам да се боря с поривите си. Баща ми беше прав. Притеглянето между сродните души действително замъгляваше съзнанието. Нима някой би очаквал да се държим разумно, при положение че ни бяха заключили заедно в такова тясно пространство? Когато всичко приключеше, Чонг щеше да си плати и за това.

ГЛАВА 15

И двамата бяхме заспали, притиснати един до друг на долното легло, когато вратата на каютата рязко се отвори. Лампата светна и на прага се показа Уайнър с още трима мъже.

— Ти, идваш с нас — той посочи Хал.

И двамата скочихме на крака, без да пускаме ръце.

— Къде трябва да отиде? — попитах.

— Тръгва си. Ти оставаш.

— Никъде няма да ходя без Самър — заяви Хал.

В отговор Уайнър срита сплетените ни пръсти. По ръката ми се стрелна остра болка, пръстите ми изтръпнаха. Уайнър скочи между нас, сграбчи ме за косата, извади нож и ме дръпна пред гърдите си.

— Тръгвай — нареди на Хал.

Ако ножът бе опрян в неговите гърди, Хал щеше да се бори, но в тази ситуация не можеше да рискува.

Самър, какво да правя?

Не бях способна да превзема повече от едно съзнание, а ако се стигнеше до борба в това тясно пространство, шансовете ни не бяха големи.

Прави каквото ти казва.

— Самър, съжалявам.

— Знаем, върви — щеше ми се да не треперех толкова силно. Ужасно ми беше неприятно, че Уайнър усеща колко съм уплашена заради този нож, опрян в бузата ми.

Хал вдигна ръце, за да покаже, че не смята да създава трудности, грабна си сакото и пое към вратата.

— Много разумно — Уайнър пусна косата ми и ме бутна към леглото.

Мъжете излязоха и завъртяха ключа. Ето това беше най-отвратителният момент, да не знам какво ще сторят с Хал. Чонг бе споменал, че иска да го размени за Атуса, но Виктор не би й позволил да заеме място на един Робинзон. А и Хал нямаше да се съгласи.

Надигнах се от смачканата завивка, за да надникна през прозорчето. От яхтата се отдалечаваше малка лодка. В средата ѝ седеше Хал между двама гардове. Уайнър не се виждаше.

Казаха ли къде те водят?

Не, принцесо. Не се тревожи за тен.

Тениската още ли е в джоба ти?

По дяволите, Самър, трябваше да я оставя при теб! Съжалявам, не се сетих. Всичко стана толкова бързо.

Нищо, така е по-добре. Нека да е в теб.

Долових тихо бръмчене през пода — знак, че двигателите на яхтата работеха след няколко часа престой.

Май потегляме нанякъде.

Лодката му се отдалечаваше все повече и повече и се превръщаше в бледа светлинка на хоризонта.

Бива те в телепатията, нали? Ще минат доста километри, преди да стане невъзможно да разговаряме?

Да.

Не се отчайвай.

О, Хал!

Всичко е наред, цвете мое. Голямо момче съм. Мисли за себе си. Гледай да не ги ядосаш. Прави каквото трябва, за да си спасиш живота.

Няколко часа след изгрев-слънце ме повикаха на закуска с Чонг горе на палубата. Донесоха ми и чисти дрехи: тъмносини къси панталони, бяла тениска с котва на гърба, бели чорапи и гуменки. Това вероятно бе униформата на екипажа. Изглеждах така, сякаш всеки миг ще се покатеря на мачтата, вместо да пия кафе и да ям кроасани.

Докато крачех към масата заедно с Уайнър, който бе плътно зад гърба ми, се опитах да се свържа с Хал. За последно разговаряхме някъде към четири часа, когато ми бе докладвал, че са го оставили на някакъв плаж. На пясъка го чакала хладилна чанта с едничка бутилка вода и той се надяваше, че щом се съмне, ще успее да се добере до населено място, но и двамата се съмнявахме, че ще е възможно. Едва ли щеше да му се размине толкова лесно. Но сега, под ярките слънчеви лъчи, не успях да установя контакт. Пробвах и Виктор, с когото

разговарях веднага след като отведоха Хал. Сега обаче имах чувството, че пространството между нас е запълнено с памук. Явно Чонг бе впрегнал някой да заглушава сигналите. И очевидно смяташе, че е постигнал, каквото бе целиял, като ми позволи да разговарям с Виктор.

— Самър, неприятно ми е да го кажа, но като че ли не сте успели да си починете добре — отбеляза Чонг и посочи стола до себе си.

Седнах. Какво друго можех да направя?

— Странно. Аз пък си мислех, че да отвлекат приятеля ти посред нощ е рецепта за здрав сън.

Чонг се усмихна снизходително на саркастичната ми забележка и си взе няколко от китайските кнедли.

— Погледнете, моля, снимките в чинията си и ми кажете кои са тези хора.

Вдигнах салфетката. Скот и Лукас с вързани над главите ръце, примижали срещу светлината на фенер върху лицата им. С мъка преглътнах надигналата се в гърлото ми жлъч.

— Братовчедите, за които спомена Майуанд. Добре ли са?

Естествено, че не бяха добре. Всъщност питах дали са живи.

Чонг се усмихна насила. Очите му ме гледаха безизразно.

— Снощи след вечеря проверих някои неща и установих, че тези Робинзон нямат никаква роднинска връзка със Сол Бенедикт.

Подредих старателно приборите до чинията си.

— Затова и Майуанд Науаби не успя да се присъедини към нас тази сутрин. Наслаждава се на последиците от лъжата си. Никак не е разумно да ме лъжете, така че ще пробвам още веднъж. Кои са тези хора?

Надникнах за миг в главата му. Пребит, Майуанд лежеше в кабината си целият в синини и с едно спукано ребро. Случило се бе малко след като бяха отвели Хал. Чонг прекрасно знаеше кои са братята му, така че нямаше смисъл да крия.

— Не съм съвсем сигурна, но като че ли са военни. — Налях си чай и добавих малко мляко, за да не се налага да го поглеждам. — Господин Бенедикт ги нае.

— Саванти ли са?

— Да, така мисля.

— И какви са дарбите им?

— Нещо свързано с водене на битки и намиране на разни неща. — Взех си препечена филийка и се захванах усърдно да я мажа с масло от край до край. — Съжалявам, но ги познавам едва от няколко дни. Аз самата се включих само защото господин Бенедикт ме помоли да му помогна да намери Виктор. — Съсредоточих се с всички сили върху истината, съдържаща се в това твърдение, вместо в нещата, които пропусках. Като например разните там сродни души.

— Само толкова ли знаете? Ще го докажете ли, като ми позволите да надникна в спомените ви?

Вдигнах очи.

— Предпочитам да не го правите. Не ми е приятно. — В продължение на няколко задъхани секунди и двамата се взирахме един в друг.

Чонг пръв сведе поглед.

— Интересно дали ще успея да вляза в съзнанието ви, докато щитът ви е в действие? Колко сте силна?

— Не съм нищо особено.

— Ето тук грешите. Смятам, че сте много, много специална. — Той погледна часовника си. — Моля да ме извините, налага се да се обадя по сателитния телефон. — Той стана и влезе в салона.

Ако не друго, сега, когато го нямаше и ме наблюдаваха само двама пазачи, успях да хапна малко. Няколкократно се помъчих да се свържа с някого, но безуспешно. Заглушителните прегради бяха спуснати плътно и бях напълно откъсната от света извън лодката. Загледах се мрачно в тюркоазеното море, което ни заобикаляше отвсякъде. Яхтата пореше водата благодарение на хубавото време, а в дирята ни плуваха делфини, над главите ни кръжаха чайки. Ветрецьт рошеше косата ми и я слепяше със сол. Ако ситуацията беше различна, гледката можеше да послужи за реклама на скъпа ваканция по море. Поне не бях напълно безпомощна, нищо че бях в капан. Прегледах набързо многото мисли, които се носеха на яхтата, и ясно долових усещането, че предстои нещо важно. Определено не бяхме тръгнали на разходка — и последният член на екипажа знаеше, че имаме важна цел, и очакваше богата отплата. Проникнах малко по-дълбоко в съзнанието на най-близкия пазач. Остров — същият, който бях зърнала и в мислите на Чонг. Опитах се да извлека още информация, но пазачът като че ли не знаеше нищо друго, освен че

островът е изолиран. Какво ли се канеха да направят? Заслушах се в мислите на една от камериерките. Чудеше се дали ще успеят да съберат очакваните гости в наличните каюти и броеше чаршафи и кърпи. Кого ли чакаха? Жената знаеше само, че гостите са много специални и всичко трябва да е идеално.

Побързах да се измъкна, понеже почувствах Чонг зад гърба си. Беше бесен, мрачното му настроение тежеше като застояла миризма на пот, едва прикрита от дезодоранта на фалшивата му усмивка. Щом бе ядосан, значи, се беше случило нещо хубаво, нали така? Той се отпусна тежко в стола и захвърли мобилния си телефон на покривката.

— Изглежда, Самър, че в крайна сметка доктор Науаби няма да ни гостува. Много тъжно, не мислите ли?

— Така ли? — И през ум не ми беше минало, че ще скочи и с двата крака в капана.

— Явно съм надценил чувството за дълг на Виктор Бенедикт. Сигурен съм, че ще се ужасите, като ви кажа, че предпочете да остави онзи ваш приятел да умре, вместо да изпрати Атуса да го замести.

— О... оставили сте Хал да умре?

— Хората ми го захвърлиха на остров без вода, притежава само една бутилка. Нещо, което обясних съвсем ясно на Виктор. Има още максимум ден или два, а след това ще загине, но това като че ли ни най-малко не ги разтревожи. Виктор дори казал на посредника ми, че не съм в състояние да му предложа нищо, което би го изкушило да ми предоставят Атуса.

Не му вярвах. Не беше възможно да оставят Хал да умре. Отказвах да повярвам.

— Моля ви, трябва да се върнем да го вземем.

Чонг се облегна назад и се вгледа съсредоточено в мен.

— Интересно. На вас като че ли не ви е все едно какво ще се случи с него.

— Естествено, че не ми е все едно.

— Тогава, ако сте послушна, може би ще се върнем да го потърсим след няколко дни. Може и да не е твърде късно. — Ободрен от мъката ми, той си наля кафе. — Не мислите повече за него. Искам съзнанието ви да е свежо, след като ще се наложи да заместите доктор Науаби в мисията ни. И за другите двама е излишно да мислите. Не подлежаха на размяна, а блокираха твърде много ресурси.

Нима можех просто така да изключа мислите си? Така ли правеше Чонг в извратения си мозък?

— Как е възможно да не се тревожа?

Чонг взе снимките и ги скъса на парчета.

— Твърде е късно, така че е напълно безсмислено. Двамата бяха ликвидирани, а телата им са изхвърлени.

— Не.

— Никога не оставям нещата недовършени.

— Моля ви, не.

— Сърдете се на Сол Бенедикт и момчетата му, не на мен. Надявам се да проявят повече гъвкавост, когато става дума за хора, които ги интересуват. Вие интересувате ли ги?

Скочих на крака и отидох до перилата. Щеше ли да се опита да ме спре, ако се хвърлех зад борда? Не че имаше вариант да доплувам до сушата.

— Разполагам с човек с изключителни телекинетични способности. Ако изпълните намеренията си, веднага ще ви извади от водата.

Изгледах го замислено.

— А ако се опитате да превземете съзнанието ми, охраната ми ще ви застреля, инструктирал съм ги. — Съобщаваше ми фактите с безстрастен глас, сякаш рецитираше прогнозата за времето.

Явно се налагаше да му сътруднича. Ако съществуваше и най-беглият шанс да спася Хал, трябваше да го направя.

— Какво искате от мен, господин Чонг?

Той се ухили широко.

— Седнеше и ще би кажа.

Върнах се обратно на мястото си.

Не можех да направя такова нещо. Нали? Съвсем паникьосана, тръгнах да обикалям тясната каюта. Не спирах да си представям как Хал лежи на плажа, диша тежко под жарещите лъчи и се гърчи от жажда. Вярно, че тениската ми беше у него, но щеше ли да е достатъчна, за да го намерят навреме? В продължение на ден и половина не бях на себе си от мъка по братята му. Дължах на Хал, а и на тях самите да сторя всичко възможно поне той да оцелее.

Те са ми всичко на този свят, така беше казал.

О, Хал. Толкова съжалявам.

Хайде, Самър, нямаш избор. Чонг бе обещал, че ще се върнем да го вземем. Надникнах в мислите му и видях, че говори почти сериозно. Ако сметнеше, че е удобно, действително щяхме да предприемем едно кръгче. Решил бе, че Хал може да му е полезен, за да ме контролира. Така че имаше шанс да го спася — от мен се искаше единствено да извърша ужасно престъпление.

На вратата се почука. Показа се един тип от екипажа, очевидно влязъл в ролята на мениджър на важна актриса.

— Имате пет минути, госпожице.

— Добре. — Проверих дрехите си за пореден път. Облечена бях изцяло в черно. Дори малкото голи участъци от кожата ми бяха покрити с боя, за да не блеснат на светлината на прожекторите. Направо не можех да се позная. Нима наистина се канех да го извърша? Та това бе пълна лудост. Нямах ли Хал да реши, че цената за живота му е твърде висока, и да ми обърне гръб? Щом участвах в мисията, щях да нося отговорност за всичко, което щеше да последва, а не беше изключено жертвите да бъдат много. Правилното решение ли бях взела? Да спася Хал или хиляди непознати хора?

— Госпожице? — придружителят ми се беше върнал.

— Идвам.

На палубата чакаха останалите от екипа, който щеше да слезе на острова. Поехме курс към пристанището, светлинките на сградите, наредени високо по скалите, примигваха бледо, а на брега се мержелееше ярко осветеният кей, толкова далечен, че приличаше на играчка. Луна нямаше, само няколко звезди, пръснати в нощното небе като шепя брокат. Топъл вятър къдреше повърхността. До яхтата бе привързана тъмносива десантна лодка — едва се очертаваше в мрака, виждаше се само подскачащото огънче от цигарата на мъжа, който я управляваше.

Чонг също бе излязъл, за да ни изпрати. Естествено, нямаше никакво намерение да участва в най-опасния етап — проникването. Щеше да слезе на сушата едва когато бяхме елиминирали всички препятствия по пътя си.

— Добър вечер, господа, госпожице. Всички наясно ли са какво се очаква от вас?

— Да, господине — отвърнаха „колегите“ ми в един глас.

— Не искам никакви грешки и никакви отклонения от плана. Порано островът е бил американска военноморска база, така че мерките за сигурност са на изключително високо ниво. Бъдете готови за всичко — той млъкна за миг и изчака хората му да изразят съгласието си. — Майуанд ще разстрои комуникацията и ще замаскира пристигането ви. Ли ще вдигне бариерата пред входа на пристанището. Келер ще изгаси светлините. Уайнър и екипът му ще се погрижат за въоръжената охрана. В отсъствието на специалиста по разкодиране, госпожица Уилан ще открие някого измежду охранителите, който е в състояние да разбие кода за достъп до зоната с максимална сигурност. Ще разбере, че сте проникнали успешно, когато Манфред, Бристоу и Ву отстранят телепатичния заглушител. Уайнър, искам да следиш госпожица Уилан и ако покаже и най-малката неохота, да се отървеш от нея и да принудиш някого да ви пусне в строго охраняемата зона.

— Да, сър. — Уайнър май нямаше търпение да изпълни точно тази заповед. Трябваше да внимавам да не му дам повод за съмнения.

— Вървете. Искам работата да се свърши. Ако приключите за по-малко от трийсет минути, ще удвоя възнаграждението.

При тези думи хората му буквално се втурнаха напред, както и бе очаквал. Забутах се кой пръв да слезе. Като знаех, че ме следят зорко, побързах да се залепя за Уайнър и го последвах плътно по стълбата до лодката. Седнах в предната част. След малко и Майуанд се настани до мен.

— Като те гледам, май трябваше да си останеш в леглото — прошепнах му.

— А ти — в Англия — усмихна се криво той.

Ясно долавях нежеланието му. Не умееше добре да замаскира емоциите си и навярно именно по тази причина бе станал лесна жертва за Чонг.

— Как изобщо се оказа замесен в тази работа? — Лодката се разлюля силно. Уайнър стовари сандък с оръжия на палубата.

— Затънах в дългове. А с човек като Чонг е по-добре да си нямаш вземане-даване. Знае къде живея, кои са роднините ми и не би се поколебал да си изкара яда на тях.

Вече се бях досетила, че се е случило нещо такова.

— И сега какво? Връщаш си дълга? Много ли ти остава?

— Такъв дълг не може да се върне. Можеш единствено да си на крачка пред смъртта.

Започвах да се ориентирам. Чонг вече ме смяташе за член на специалната му групичка, която държеше в подчинение със заплахи или обещания. Играта никога не приключваше, освен с куршум в главата за онзи, който повече не му беше нужен.

— Съжалявам.

— И аз. — Майуанд поклати глава. — Извинявай, но сега трябва да се съсредоточа.

Лодката приближаваше брега и той затвори очи. Започна да си припява тихо. Насочи тананикането си към една от високите скали на вулканичния остров и звукът отскочи и се върна. Сега честотата му бе такава, че идеално заглушаваше шума от моторите. Подобни умения изискваха огромен талант и много тренировки. Обяснил ни беше как се получава. Звукът е вълна, така че изпратиш ли друга вълна, която да го пресрещне, можеш да го неутрализираш. Сходна технология се използваше и при модерните шумозаглушителни слушалки. По същия начин съумяваше да заглуши радиосигналите, независимо от честотата. Ако тримата заглушители на телепатични сигнали, заради които операцията ни сякаш бе обвита в памук, бяха пешките, то той бе първата фигура от втория ред — топът.

Следваш бе конят — Джоузеф Ли, възслаб мъж с къса посивяла коса, един от най-мощните специалисти по телекинеза, които някога бях срещала. На пръв поглед изглеждаше измамно крехък, но можеше да повдигне предмети, които многократно превишаваха собственото му тегло. Задачата му беше да ни помогне да преминем през дебелия метална верига, която препречваше тесния вход към пристанището, но трябваше да прецени подходящия момент изключително внимателно, тъй като прожекторите непрестанно шареха отгоре. Той изчака поредният сноп светлина да отmine и вдигна веригата изпод водата ведно с всичките полепили се по нея водорасли, за да може лодката да се провере отдолу. Беше като да скачаш на въже и да внимаваш да не оплетеш крака. Майуанд мигом неутрализира звучния плясък, с който веригата отново легна на мястото си зад гърбовете ни.

Сега беше ред на Хелмут Келер, мълчаливия германец с белег от изгорено през лицето — твърдеше, че му останал от някогашни експерименти с дарбата му. Келер умееше да манипулира топлината — да я усилва или намалява според ситуацията. Задачата му беше да извади от строя генератора на острова, използвайки собствената му топлина, така че да предизвика аварийно прекъсване. Но за да го стори, трябваше да осъществи физически контакт с него, ето защо водачът на лодката го свали в другия край на пристанището близо до малката електроцентрала. Келер се скри в сенките, приклепна под цистерните с гориво, украсени с американското знаме, и се захвана за работа.

Уайнър ме побутна с приклада на оръжието си. Време беше да намеря някого, който би могъл да ни преведе през строго охраняваната зона. Смътно усещах, че светлините гаснат една подир друга, че въоръжените членове на екипа ни нахлуват в наблюдателните кули, за да елиминират охраната. Съсредоточих се върху контролната зала в центъра на пристанищния комплекс, с идеята, че именно там най-вероятно ще открия някого, който да е запознат със софтуера, контролиращ достъпа до вътрешните врати. Надникнах припряно в три или четири глави, но побързах да се измъкна, понеже ми стана ясно, че са наясно само с външния периметър. Мъжете се безпокояха заради проблемите със захранването, пускаха аварийното осветление и се опитваха да осъществят контакт с колегите си в кулите. Досещаха се, че нещо се случва, но още не бяха разбрали колко сме близо.

— Не намираш ли каквото ти трябва? — прошепна Майуанд.

Поклатих глава. Започвах да се паникьосвам. Ако не успеех, щяха да решат, че нарочно спъвам операцията, и Уайнър щеше да има така жадувания повод да ме застреля.

Майуанд ме хвана за ръката.

— Трябва да потърсиш началника. А ако е типичен шеф като онези, който познавам, едва ли ще е нощна смяна. Оглеждай се за човек, който спи.

Насочих мисълта си към стаите на висшия персонал, разположени по-нагоре по хълма. Да прочетеш мислите на спящ човек е изключително трудно, но за щастие, всеобщото вълнение бе провокирало известно количество съзнателна мисловна дейност у набелязания от мен началник. Хванах го точно когато се събуждаше, а

безформените му мисли все още представляваха странна смесица от раздразнение и паника. Наясно беше, че ръководи едно от най-опасните места в света, но все още не бе схванал, че заплахата току-що се бе повишила няколкократно.

Уайнър се върна на лодката, бършейки нож в панталона си.

— Набеляза ли цел?

— Да.

— Тогава да вървим. — Той се пресегна и ме хвана за ръката. Мислех, че иска да ми помогне да стана, но вместо това с едно плавно движение ме прехвърли от лодката на дока. — Имаш петнайсет минути.

Преди да си изгубят бонуса.

В далечината зави сирена. Най-после някой бе разбрал, че нещо не е наред. Двамата с Уайнър хукнахме по пристана, подминахме контролната зала със запалените аварийни фенери и стигнахме спалните на офицерите, поместени в ниска, дълга сграда. Уайнър разби вратата с крак и ме бутна пред себе си.

— Първо ти. Няма да застрелят жена.

Последвах инстинкта си и спрях пред третата врата. Беше открехната.

— Генераторът не работи, сър. Не можем да се свържем с охраната. Възможно е радиостанцията да не функционира заради аварията, но е малко вероятно. Струва ми се, че това е дело на саванти — някакъв мъж в бежово-кафява униформа докладваше на друг, който все още бе по халат. С късо подстриганата си черна коса, тъмната кожа и военната осанка, главнокомандващият определено внушаваше страхопочитание въпреки неподходящото облекло.

— Изпратихте ли сигнал за помощ? — попита той с нисък, гърлен глас.

— Незабавно, както е по протокол.

— Тогава съберете останалите от караула. Приемаме, че ни нападат вражески сили. Какво? Вие коя сте?

Забелязали ме бяха. И двамата се обърнаха. Стоях нерешително на прага. Заля ме нелепото чувство, че изглеждам досущ като някоя немирница, пратена при директора, който се съвещава с някого от учителите. Не им дадох възможност да разсъждават какво правя тук. Нахлух в главата на главнокомандващия и превзех съзнанието му.

Набързо събрах нужната ми информация: Чарли Ротджи, подполковник, от Нигерия, а сега главнокомандващ на международен отряд под егидата на ООН.

Успокой го, че всичко е наред. Най-обикновено обучение.

— Всъщност, Уинстън, не прави нищо — каза Ротджи, вече напълно спокоен. — Сътрудничката ми току-що ми напомни, че става дума за проверка на мерките за сигурност.

— Сътрудничка? Та вие нямате сътрудничка! Какво търси това момиче тук? — Уинстън отказваше да повярва.

— Поема командването — викна Уайнър, изскочи иззад гърба ми и насочи пистолета си към тях.

А аз се захванах да пресявам мислите на Ротджи. И той, като всички останали на острова, беше савант — със силно развита дарба за лечение, така че не представляваше непосредствена заплаха. Зарових се още по-дълбоко, макар да се чувствах неловко, но се налагаше да изчопля тайните, които се опитваше да скрие от мен. За разлика от болния мозък на майка ми, който лесно успявах да насочвам, понеже волята ѝ беше слаба, съзнанието на здравия савант се съпротивляваше, издигаше бариери по пътя ми. Нямаше да се предаде лесно. Долавях как губя контрол под гневния му отпор.

— Седем минути — обади се Уайнър.

— Още минутка — по гръбнака ми се стичаше пот. Имах чувството, че се боря с октопод, тъкмо решавах, че съм го подчинила на волята си, и той успяваше да се измъкне от хватката ми.

— Знае ли как да преодолее системата за сигурност?

Кимнах, стиснала зъби.

— Значи те убивам и го принуждавам да отвори вратите — Уайнър вдигна пистолета и се прицели в гърба ми.

Съвестта ми прошепна, че може би трябва да го оставя да го направи. Вече ми беше ясно, че Ротджи няма да предаде тайните си дори под смъртна заплаха. В такъв случай препятствията щяха да се окажат непробиваеми за нападателите и Чонг щеше да се провали.

Но така Хал нямаше да има никакъв шанс.

Ето защо реших да блъфирам.

— Добре тогава, застреляй ме.

Думите ми най-неочаквано накараха Ротджи да свали гарда.

Готова си да умреш?

Усещах как се вслушва в мислите ми. Превземането на чуждо съзнание неизбежно бе двупосочен процес, така че му позволих да надникне, да види залозите, огромната ми дилема.

Трябва да се противопоставиш. Не можеш да го пуснеш вътре.

Съжалявам. Не мога да го сторя. Имаше съвсем крехка вероятност хората на Виктор да успеят да намерят Хал, но ако не сполучеа, трябваше най-късно утре да съм при него, иначе щеше да умре от жажда. Упражних още по-голям натиск и най-после смогнах да подчиня подполковника на волята си.

— Готово.

Уайнър направи справка с часовника си.

— Четири минути. — Поведете ни навън към голямата двойна стоманена врата в скалата. Отпред, в самия камък, имаше сложен на вид контролен панел със сензор, екран и клавиатура. — Пуснете захранването на вратите — излая Уайнър в радиостанцията. Заповедта бе насочена към Келер, чиято задача бе да охлади генератора и да възстанови работата му. Чу се тихо жужене, после изщракване и токът светна. — Имате три минути, госпожице Уилан. Разчитам да спазите срока.

Казах му какво може да направи с бонуса си и тикнах Ротджи пред панела. Аргументите му продължаваха да кънтят в главата ми като арестувани демонстранти, които думкат по вратата на полицейската камионетка, ала нямах време да се вслушам. Важно бе да спазя точната последователност, която бях разкрила в мислите му. Първо сканиране на зениците. Ротджи се приведе, за да може сензорът да сканира очите му и да изпрати образа в компютърната система за сравнение. Първата от трите лампички светна в зелено. Следваше десетцифрен код, който трябваше да се набере на екрана. Накарах го да вкара цифрите. Това беше личният му код, който се променяше след всяко ползване и бе валиден за едно-единствено близане в системата. Инженерът, изобретил системата за сигурност, се бе постарал да я защити срещу четящи мислите саванти, които биха могли да уловят по-често срещаните пароли. Дори Атуса щеше да се затрудни да уцели кода. И втората лампичка светна в зелено. Сега следваше последната част от пъзела, тази, заради която им бе нужна Атуса. На екрана замигаха една след друга няколко снимки, които трябваше да подсетят човека пред таблото за някаква дума — дума, която бе известна само

на него. Времето за реакция бе едва дваайсет секунди. Снимките представляваха сцена от Ню Йорк, усмихната възрастна дама, река и котешки нашийник. И макар Ротджи отчаяно да се опитваше да не мисли за отговора, аз го видях съвсем ясно и го въведох с помощта на клавиатурата. Мисисипи, името на котката на съседката му в Ню Йорк, с която се запознал, докато бил на обучение в централата на ООН. Светна и третата лампичка.

Хидравличните панти изсъскаха и тежката врата започна да се отваря.

— Освободете телепатичните канали — нареди Уайнър в радиостанцията.

В главата ми внезапно нахлуха безброй гласове, крещящи един през друг. Невъзможно бе да различи дали Виктор, или Хал също ме викат. Освободих Ротджи и побързах да пусна щитовете, за да се изолирам от врявата. Точно в този миг един висок глас надвика останалите. Чонг отправяше обръщение.

Уважаеми колеги, не се стряскайте. Гласовете утихнаха. Току-що реализирах освобождението ви и всеки момент ще се присъединя към вас. Моля, онези от вас, които желаят да приемат предложението ми за извозване оттук, да ме уведомят директно или чрез някого от хората ми. Тези, които са в състояние да си уредят собствен транспорт, спокойно могат да използват съоръженията на острова, които съвсем скоро ще бъдат на ваше разположение.

Ротджи се втренчи ужасено в мен, без да обръща внимание на Уайнър и пистолета му, нито на пристигането на останалите.

— Какво направи? — възкликна той стреснато.

Поклатих безмълвно глава и замигах учестено, за да спра сълзите. И двамата знаехме какво бях извършила. Предала бях честта си за бледата надеждица да успее да спася Хал. Обърнах се към Виктор, с когото ни разделяха стотици километри, за да призная деянието си.

Ужасно съжалявам, Виктор, но току-що освободих най-големите ти врагове от затвора.

ГЛАВА 16

Не успях да кажа нищо друго, понеже Уайнър ме задържа по някакъв коридор към сърцевината на затвора. Явно Чонг го бе инструктирал да не ме изпуска от очи, тъй като съвсем съзнателно не ме заключи в мазето заедно с подполковник Ротджи и останалите надзиратели. Като че ли бях изпаднала в шок и мозъкът ми отказваше да ми се подчинява. А може би някъде наблизо имаше друг човек с дарбата да обърква съзнанието ми и да изкривява реалността? Така и не бях разбрала какви са силите на Уайнър, но хич нямаше да се изненадам, ако именно той ми въздействаше така. Каквато и да бе причината за объркването ми, не смогвах да се възползвам от свободния достъп до телепатичните канали.

Стигнахме края на тунела. Не исках да влизам тук, не исках да гледам.

Самър, обади се. Добре ли си? Това май беше Хал, но бях твърде уплашена, за да удържа телепатичната връзка, а имах ужасни новини.

Съжалявам.

Последната врата бе залостена с най-обикновено тежко резе. Стигнеш ли чак дотук, значи, точно на това място е трябвало да се озовеш — явно така бяха разсъждавали архитектите на затвора. Уайнър дръпна резето и бутна вратата. Зад нея се бе струпала цяла тълпа затворници в униформи — оранжеви туники и торбести панталони. Приличаха на зомбита, протегнали ръце с разкривени пръсти. Отчаянието ги бе лишило от всякакво човешко достойнство.

— Вярно ли е? — попита един. — Наистина ли сме свободни?

— Пуснете ме! — извиси глас друг.

Виковете и крясъците се усилиха, различавах всевъзможни езици. Множеството се люшна напред, всеки заблъскал съседа си, та да се добере до вратата.

— Господа — Уайнър вдигна пистолета и стреля във въздуха, за да ги усмири. — Да, вярно е, и да, съвсем скоро ще можете да си

тръгнете отгук. Моля, отстъпете назад. Господин Чонг всеки момент ще пристигне.

— Иван Чонг е свършил тая работа, така ли? Дявол да ме вземе. — Някакъв мъж успя да избута другарите си, мина отпред и протегна ръка към Уайнър. — Джим Доре, приятно ми е.

— Господин Ню Йорк? — Савантите престъпници открай време се обръщаха един към друг по името на града, в който оперираха.

— Точно така, синко.

Уайнър най-неочаквано се ухили.

— Винаги съм се възхищавал на работата ви, сър.

— Не може да се отрече, че и ти свърши добри дела. Чувствай се добре дошъл в организацията ми, и то на каквата длъжност поискаш. А момичето кое е? Агентка на Иван? — Той извърна дружелюбното си лице към мен. Макар да бе облечен в затворническа униформа, Доре успяваше да изглежда малко по-спретнато от останалите — избръснат бе гладко, а косата му беше добре подстригана. Ето някого, когото и затворът не бе успял да промени. Под чаровната усмивка си беше все същият безмилостен бизнесмен, готов моментално да възобнови криминалната си дейност, така грубо прекъсната от Виктор Бенедикт.

Уайнър ме бутна напред.

— Момичето не е важно, но ще свърши работа като примамка. Господин Чонг ще ви обясни.

Главатарят на савантската криминална мрежа в Америка ми се усмихна съчувствено и ме потупа по бузата.

— Кофти късмет, хлапе. Напомняш ми на дъщерите ми. Сега поне ще мога да ги видя.

Не отговорих, понеже се мъчех да смеля новата информация. Примамка? В какъв смисъл? О, господи, не! Ясно беше като бял ден. Доповръща ми се, сякаш бях пропаднала в септична яма.

Виктор, там ли си?

Да. Дръж връзка, Самър. Знаем къде си. Идваме да те измъкнем.

Не, не, точно това не бива да правиш! Чонг иска да ме използва, за да те притисне да дойдеш. А и първо трябва да спасиш Хал. О, господи, съжалявам, забравих да ви кажа, братята му загинаха, убиха ги. За всичко съм виновна аз.

Успокой се, Самър. Хал е тук, до мен, малко е изгорял от слънцето, но иначе нищо му няма. Забрави ли, че е преминал обучение

за оцеляване в пустинни условия? Когато го намерихме, вече си беше изкопал дупка, за да си набавя вода, и ловеше риба със самоделно копие. Истински Робинзон Крузо. Можеше да издържи поне още месец. Пък и тениската беше в него. Нали знаеше, че я следим?

Вълната на облекчение, която ме заля, едва не ме събори на земята. Вероятно щях да падна, ако Уайнър не ме държеше за лакътя. Хал бе жив и здрав, така че всичко останало беше направо търпимо.

Нямаше как да съм сигурна, че ще сте стигнете навреме. Хал, ужасно съжалявам за братята ти.

Усещах присъствието му много по-силно отпреди.

А, няма какво да съжаляваш. Вярно, че понякога се държат като пълни идиоти, но аз самият се радвам, че оцеляха.

Какво?

Да не мислиш, че няколко главорези могат да надвият великите братя Робинзон?

Но нали видях снимките?

Кои по-точно? Онези, на които приличат на зайци, закачени пред месарски магазин, или другите, на които сритват умниците на гангстерите?

Не се шегувай. Не беше никак смешно.

Хал бързо изостави шеговития тон.

Да, сигурен съм, че никак не ти е било смешно. Но знам, че ужасно се дразнят, задето са ги хванали със смъкнати гащи, така че не мога да се сдържа да не ги подкача. Това е то братската любов.

Оказваше се, че Чонг ме бе излъгал. Едва сега ми хрумна, че не си бях направила труда да проверя защо бе толкова сърдит на закуска. Причината не е била само в отказа на Виктор да му предаде Атуса. Това едва ли го беше изненадало. Лошото му настроение се дължеше на факта, че бе загубил двамата си зложници, а третият сам бе отпратил, така че се бе озовал с далеч по-малко варианти да ме манипулира. И аз се хванах.

Миличка, ще трябва да поработим върху склонността ти да вярваш на лошите. Естествено, че те е излъгал. Лошите това и правят — лъжат.

Но аз дори не си направих усилие да видя истината.

Голяма работа, имала си извинение — предполагам, че си била леко разстроена. Така де, сродната ти душа тъкмо е била отвлечена

и отведена незнайно къде. Ще ти кажа нещо, принцесо. Вероятно досега не си се замисляла, но не си свършена. Нищо човешко не ти е чуждо.

Освен това току-що направих нещо ужасно. Помогнах му да освободи тези хора.

Ако беше отказала, вече щеше да си мъртва. Сторила си каквото е трябвало, за да оцелееш. Точно както те инструктирах. Никой не ти се сърди.

Тълпата все по-гръмогласно настояваше за информация. Уайнър ме бутна към една каменна пейка в ъгъла на вътрешния двор, сврян между ниските затворнически сгради. Явно искаше ръцете му да са свободни.

— Чакай тук — нареди ми и се гмурна сред тълпата, за да отговори на въпросите.

Този остров бе отвратителен. Гола ивица вулканична пръст, използвана първо като военен лагер, а впоследствие като затвор. Конусът на угасналия вулкан се издигаше заплашително над главите ни като последния развален зъб в устата на гигантски кит. Растителност липсваше, с изключение на жилави треви и тръните, прораснали в скалните пукнатини. Дори нямаше нужда от ограда, понеже стръмните стени се спускаха право надолу към скалите. Ако някой успееше подобно на Спайдърмен да се спусне надолу, никоя лодка не би могла да спре достатъчно близо, че да го отведе. Даже и сега, през нощта, духаше горещ тропичен вятър и вещаеше непоносимо зноен ден. Единствените живи същества, които се чувстваха добре тук, бяха морските птици, гнездящи по скалите, чиито кръсъци непрестанно изпълваха въздуха. Това място бе в състояние да подреже крилете и на най-властолюбивия савант.

Понеже не ми се искаше да привличам внимание, реших да се скрия зад пейката с надеждата, че ще се слея със сенките благодарение на черните си дрехи. Уви, твърде скоро някой се блъсна в гърба ми. Усетих как нечия потна длан ме стисна за китката, а нечие съзнание се опита да нахлуе в моето. Но преди да смогне да се вклини, сригах нападателя си в капачката и измъкнах ръка от хватката му.

— Махай се!

Той се сви стреснато. Държеше се като подивяло куче, което обикаля за остатъци, докато глутницата се тълпи около Уайнър.

Моментално го познах, благодарение на описанието на Феникс. Затворът никак не му се беше отразил добре. Виждащият, или иначе казано — Кевин Смит.

— Олеле, оранжевото хич не ти отива, Кевин! — възкликнах. Бледен и пълен, Кевин изглеждаше така, сякаш всеки миг ще получи инфаркт. А униформата никак не бе в полза на цялостното впечатление.

Мъжът трепна при произнасянето на името му, но не ме поправи и не настоя да го наричам с идиотския му прякор.

— Трябва да ме измъкнеш оттук! — примоли се с хриплив глас. — Ще ме убият, ще убият всички, които не са им нужни. На яхтата има места само за двайсет души. — Той гледеше глутницата, която вече бе започнала да се дели на алфа и бета вълци, като че Уайнър бе някакво химическо вещество, пуснато в епруветка, за да задвижи химическа реакция.

— Никого отникъде не мога да измъкна. Ще трябва да се оправяш сам.

— Но тук нямам нито един съюзник, нито един приятел. — Смит дишаше тежко и на челото му избиха капчици пот, които той избърса с ръкав. — Хайде, момиченце, смили се над безпомощния старец. — Пробва се отново да нахлуе в мозъка ми. Феникс ми бе разказвала за някогашния си враг: умееше да насажда идеи в чуждия ум, досущ като мини. Стъпиш ли накриво, току-виж се окаже, че действаш против волята си.

Но този път Кевин Смит си намери майстора. Избутах го от главата си, като не пропуснах да изразя негодуванието си с един мисловен шамар.

— Опиташ ли пак да ми ровиш из главата, ще ти покажа какво е да танцуваш по чужда свирка. Обзалагам се, че никак няма да ти хареса.

Очите му зашариха във всички посоки, явно търсеше как да се измъкне.

— Не, не, моля те, трябва да направиш нещо. Не се шегувам, наистина ще ме убият. Ненавиждат ме.

— И мен не ме долюбват особено. — Напълно беше разбираемо, че всички бяха настроени срещу Смит, при положение че повечето бяха арестувани именно в неговото заведение в Сохо. Никога не се бях

замисляла какво е станало с тях. С ясното съзнание, че обикновените затвори не биха свършили работа, Виктор и колегите му от международните служби явно ги бяха пратили тук — далече от обичайната затворническа популация. На кого би му хрумнало, че някой ще се нагърби с непосилната задача да ги освободи? Предвид дълбоките чувства на ненавист между крадците, съперниците им, които продължаваха да безчинстват нелегално, вероятно бяха доволни, че никой не им се пречка. Виктор не бе отчел амбицията на Чонг да си спечели лоялността им, като се появи на бял кон, за да ги освободи. А Чонг несъмнено поемаше огромен риск, пъхайки ръка в гнездото на змиите, за да измъкне потенциалните си врагове на свобода.

В този миг, сякаш го бях призовала с мислите си, се появи и самият Чонг в бяла количка за голф, управлявана от Майуанд. Пристигането му бе посрещнато от спонтанно ръкопляскане и одобрителни подсвирквания. Облечен в копринена риза и бежов панталон, той определено изпъкваше между останалите. Вероятно съвсем съзнателно искаше да подчертае разликата между затворника и свободния човек.

— Него трябва да привлечеш на своя страна, ако искаш защита — кимнах към Чонг. Смит наблюдаваше ту него, ту мен и очевидно претегляше възможностите.

— Май ще заложа на теб.

Изсмях се глухо.

— Бъркаш.

— Ти си силна и не искаш да ме убиеш. Това ми се струва достатъчно добър аргумент.

— Дай ми малко време. Чудесно помня какво стори с приятелката ми Феникс.

Нещо проблесна в очите на Смит, бледа сянка на някогашния лукав виждащ.

— А, скъпата Феникс. Как е тя? Винаги съм ѝ бил като баща.

Господи, отвратителен беше!

— Повярвай ми, Феникс е със съвсем други впечатления. — Изобщо не желаех да разговарям с този ужасен човек, но пък не бе изключено да разполага с полезна информация, която бих могла да предам на Виктор. — Кой са онези, дето приказват с господин Чонг?

Смит хвърли поглед нататък и побърза да се скрие зад гърба ми, демонстрирайки очевидно отработена техника за оцеляване.

— Даниел Кели и синът му вампир Шон. Навремето управляваха цял Лас Вегас.

И за тях бях чувала, но този път от Скай. Мафиотско семейство, което я бе отвлякло, за да си отмъсти на Зед и братята му. Даниел Кели умееше да подправя чуждите спомени, с което нанасяше невероятни вреди. Прочут бизнесмен, сега Кели можеше да се похвали с истински загар, а не с оранжев никавия оттенък, с който го вкараха в затвора. Сина му обаче вероятно нямаше да позная, Шон изглеждаше по-голям и значително по-безсърдечен отпреди.

— Положението става от розово по-розово — отбелязах мрачно.

Виктор, искам сериозно да си помислиш доколко е било разумно да тикнеш на едно и също място всички хора, които те ненавиждат.

Повярвай ми, решението не беше мое. Но правителствата се съгласиха да поддържат един-единствен непробиваем затвор за саванти.

Оказа се, че не е толкова непробиваем. Виждаш ли какво става тук? Доколкото можех, предавах всичко, което виждах.

Аха. Бих ти казал да поздравиш Кевин от мен, но може би е по-добре да не издаваш пред никого на какво разстояние се разпростират телепатичните ти умения.

Наблизо ли си?

Предпочитам да не знаеш подробности, Самър. Някои от тези типове са в състояние за нула време да изчоплят всичко от главата ти, а ако ти се нахвърлят наведнъж, щитът ти едва ли ще успее да ги удържи.

Благодаря, че ми пълниш главата с такива мисли.

Съжалявам, но е добре да си наясно. Гледай да не се набиваш на очи.

Смит продължаваше да зяпа групичката около Чонг.

— Даниел Кели е много бърлив, но опасният всъщност е Шон. Насъскал ни беше всички един срещу друг, за да може да ни смуче емоциите. Стигна се дотам, че Тао, господин Пекин, уби руснака.

— И никой не направи нищо?

— Надзирателите отказаха да се докоснат до вампира, но все пак изведоха Тао и го предадоха на китайските власти. Предполагам, че

така е приключил. Господин Ню Йорк — Джим Доре, се опита да озапти Шон, но дъртият Кели не спираше да го насърчава. Тия двамата са смъртни врагове.

Започвах да разбирам: Даниел Кели стърчеше от едната страна на Чонг, Дорс — от другата, като и двамата се опитваха да се подмажат на човека, който ги бе измъкнал от решетките.

— В мига, в който се разкарат оттук, ще се разхвърчи перушина.

Този момент не ми се струваше никак далечен, като ги гледах как се бутат и ръгат. Дългите месеци на съперничество, обуздавано от присъствието на надзирателите, сега бе на път да изригне като пара от прегрял автомобилен радиатор.

Чонг вдигна ръка, разтегнал дежурната противна усмивка върху лицето си.

— Приятели, приятели, моля ви, подобни кавги са напълно неуместни. Отвъд тези стени всички имаме съвсем отделни сфери на интереси. Излишно е да се караме.

— На теб не ти се е налагало да живееш с този боклук година и половина! — викна Доре, забравил да впрегне присъщия си чар. — Синът му ни цедеше като проклет паразит.

Чонг поклати глава.

— Знам, знам. Всички сте страдали много. Но моля ви, повярвайте ми, не съм толкова глупав, че да ви извадя оттук, без да имам план. Май не е зле да ви напомня, че нещата, които ни свързват, са повече от недоразуменията. Ако ще следваме плана ми, ще се нуждаем един от друг.

— Какъв е планът? — попитах Смит.

Той се усмихна тъжно — изражението на човек, който е наясно, че е изпуснал последния влак.

— Международна организация от саванти, която да завладее целия незаконен пазар в света.

Изявлението на Чонг предизвика моментна пауза в споровете.

— И предполагам смяташ, че на теб ще се падне да си начело? — обади се Даниел Кели.

— Точно така — усмихна му се лъчезарно Чонг, сякаш Даниел бе отличникът на класа. — Но това съвсем не означава, че възнамерявам да поема контрол. Моята роля ще е по-скоро на координатор, така че да

поддържахме мир помежду си и да не забравяме кой е истинският ни враг.

— И всичко това срещу процент от бизнеса... предполагам?!

— Срещу скромнен знак за признателност. Нищо, което да не можете да си позволите. Ако не си заслужа мястото, няма да ми плащате. Съвсем просто е.

Доре скръсти ръце.

— Просто ли? А как ще докажеш, че заслужаваш подобни привилегии?

Чонг се обърна и ме посочи с пръст. Сърцето ми замря.

— Виждате ли свенливата госпожица Уилан, която така обича да се крие в сенките? Страхувам се, че присъствието ѝ на нашето малко тържество никак не ѝ е по вкуса. А предвид факта, че братята Бенедикт обичат да се изживяват като рицари спасители, то навярно, докато ние тук си говорим, вече бързат насам, понеже ги уведомих, че се каня да я убия бавно и мъчително, ако до утре сутринта не ми връчат нужния откуп. И тъй като умишлено не заглушавам линиите за комуникация, вероятно им препредава всяка наша дума. Всъщност май е време да възобновим затъмнението.

Постарах се да надяна спокойно изражение, но не можех да прикрия треперенето си. Седнах обратно на пейката, като че изобщо не го бях чула. Комуникацията отново прекъсна. Нямах връзка с Виктор и Хал.

— Наистина ли идват? Ти луд ли си? И това защо би трябвало да ни радва? — кресна Кели.

— Само половината. Виктор, Трейс, Уил и баща им Сол — те единствено са достатъчно близо, че да успеят да пристигнат преди крайния срок. Елиминираме ли тях, останалите няма да ни притесняват.

— Но те имат влиятелни приятели, особено агентът. Едва ли ще дотърчат сами.

— Е, хайде, не съм толкова глупав. Постарах се Виктор да изпадне в немилост. Мой верен сътрудник ми предсказа, че един конкретен музеен експонат може да ми помогне в тази посока, така че се погрижих да бъде откраднат. По щастливо стечение на обстоятелствата се оказа, че и сродната душа на Виктор е свързана с

експоната. Никой от американското правителство няма да си мръдне и пръста за дезертъор, а аз не му давам шанс да изчисти името си.

— Сигурен ли си, че ще се получи? — обади се Доре.

— По-уязвими не могат да бъдат. В момента, в който напуснаха Афганистан, отрязаха всичките си пътища, а оттогава насам непрекъснато са принудени да се крият. Според информаторите ми заповедта за залавянето им още е в сила. Казвам ви, никой няма да им се притече на помощ.

Побързах да потуля мисълта за военните контакти на семейство Робинзон, както и факта, че отново се бяха присъединили към останалите. Виктор далеч не беше така изолиран, както си мислеше Чонг, макар да ми беше ясно, че няма големи шансове, защото те бяха само седмина, изправени срещу тази сган. Не бяха достатъчно, за да спечелят битката, нищо че тримата Робинзон бяха сред най-елитните от ранга си.

— Не се ли изкушавате от мисълта да се опълчите срещу тях? — продължи Чонг, усетил, че не е съумял да придума всички. Твърде много от „колегите“ му нямаха търпение да си плюят на петите. — Не сте ли се питали кой би взел надмощие в една такава битка? Ако сме единни, ще ги смажем. Приемете го като малък подарък от мен.

— Всъщност, татко, това, което той е измислил, е страхотно — обади се Шон. — Нещо като Батман срещу Супермен, ама по-яко.

При този неочакван поглед върху нещата напрежението между двете групи саванти — тази на Кели и тази на Доре — чувствително намаля. Бандитите се поотпуснаха, позасмяха се, започнаха да се потупват по раменете и да разказват вицове за любимите си супергерои.

— Добре — съгласи се най-накрая и Доре. — Може пък да се окаже, че те бива в тая работа, Иван. Как ще процедираме?

— Като за начало ще отведа госпожица Уилан на безопасно място. Разполагаме с още няколко часа, преди да пристигнат, а понеже хората ми пазят периметъра, ще разбере много преди да се приближат достатъчно, че да могат да ударят. Така че имаме предостатъчно време, за да се подготвим. Все едно ни предстои да извършим ритуално убийство на враговете ни — ей така, за късмет, преди да се захванем и с останалия свят. — Чонг се подсмихна.

— Харесва ми как разсъждаващ — похвали го Доре.

— Може би почитаемите ми колеги ще се съгласят да обсъдим плановете на вечеря в яхтата ми?

Когато видя, че Уайнър се запътва към мен, Смит побърза да се скрие в сенките. Изправих се, защото не желаех да давам повод да ме бутат и дърпат. Уайнър ме сграбчи за лакътя и ме затегли към най-близката сграда. Подминахме спалните и общите части и стигнахме до малка килия в дъното на сградата — без прозорци и без каквито и да било мебели. Това явно беше изолаторът, предвиден за саванти, които отказват да се подчиняват на правилата. Без да каже и дума, Уайнър ме бутна вътре, затръшна вратата и я залости отвън.

Мястото беше отвратително, но поне се измъкнах от онази паплач. Съвсем объркана, аз се облегнах на една от стените и се свих на кълбо. Какво можех да направя? Опитах да се свържа с приятелите си, но заглушителят действаше с пълна сила. Хал, братята му и момчетата на Сол бяха на крачка от това да се подведат и да влязат в капана, а аз не можех да ги спра.

Въпреки отвратителните условия в килията явно се бях унесла, защото, когато дойдох на себе си, забелязах, че от процепа под вратата се процежда дневна светлина. Проверих дали мога да изпратя телепатичен сигнал, но ситуацията не се беше променила. Заопипвах докъде се простират заглушителните способности на хората на Чонг и установих, че в рамките на острова спокойно мога да комуникирам, но че на около километър и половина от него всички сигнали заглъхваха. Впечатляващо. Очевидно и тримата му специалисти бяха изключително способни, а понеже работеха на смени, смогваха да поддържат затъмнението без пауза. Изправих се и протегнах схванатите си крайници. Заспала бях, седейки в ъгъла, максимално далеч от тръбата в другия край, от която лъхаше противна миризма. Цяла нощ ме тормозиха комари и хлебарки. Благодарение на ведрото небе в стаичката вече беше доста топло и с напредването на деня вероятно щеше да стане непоносимо горещо. Уайнър, естествено, не ми беше дал вода.

Ако исках да помогна на приятелите си, трябваше първо да помогна на себе си. Изопнах сетива, за да се ориентирам къде са останалите. Основните играчи се бяха завърнали от вечерята и от

чистите чаршафи, в които бяха поспали на яхтата, и се бяха захванали да организират защитата на острова. Един-единствен се спотаяваше сам и гледаше да стои настрана. Каква ирония, че най-големият враг на Феникс щеше да се окаже моят съюзник на острова.

Господин Смит?

Госпожице Уилан? Ясно беше, че никак не е във възторг, задето го викам, но още се чудеше на коя страна да заложи. Ако бандитите загубеха битката, добронамереността му към заложницата можеше да му бъде от полза.

Затвориха ме в карцера без дори глътка вода. Можете ли да ми донесете малко?

А няма ли да се опиташ да избягаш?

Че къде ще ида?

Смит прекъсна връзката, но след няколко минути вратата се отвори и той ми подаде пластмасова бутилка вода. Скосих да я взема и изгълтах съдържанието ѝ наведнъж.

— Благодаря.

— Няма да забравиш какво правя за теб, нали? Рискувам си живота.

— Няма.

Доволен, той ми връчи втора бутилка, а после си тръгна, без да затвори вратата. И на двамата ни беше ясно, че няма къде да отида и е безсмислено да ме държат в горещата килия. Работодателят на Уайнър никак нямаше да се зарадва, ако разбереше, че съм на път да се сваря жива заради отмъстителния му нрав. Така че, ако гледах да не му се мяркам, вероятно нямаше да ми се случи нищо лошо. Надявах се да не ми се наложи да завладявам съзнанието на Уайнър, понеже не исках да припарвам до мислите на човек, който изпитваше такова удоволствие от чуждото страдание.

Седнах на сянка пред килията и се помъчих да преценя ситуацията. Можех да се възприема като заложница, която чака да бъде спасена, или като таен агент, внедрен в лагера на противниците. Разполагах с пълния арсенал от уменията си — въпросът бе как да ги използвам, без да ме убият. В главата ми започна да се оформя смътна идея.

Потънала в размисли, не забелязах веднага, че съм станала обект на нежелано внимание. Шон Кели бе тръгнал да ме търси. Вместо със

затворническата униформа сега бе облечен в тениска с якичка и къси панталони, а очите му бяха скрити зад широките стъкла на чифт слънчеви очила. Тъмната му коса бе пригладена назад. Според Скай навремето Шон бил тромав и възпълен, но явно бе използвал престоая си в затвора, за да превърне тлъстините в мускули. Въобще висенето тук му се беше отразило добре — като на златна рибка, която яде съквартирантите си.

— Добро утро, госпожице Уилан. Виждам, че някой все пак се е погрижил за вас — започна той с фалшива дружелюбност. — Искан да проверя дали сте добре. — И без да изчака да му отговоря, той се настани до мен, сякаш бяхме стари приятели, срещнали се случайно. — Сигурно се чувствате много разстроена.

Как ли пък не — точно пред него не бих признала подобно нещо.

— Добре съм си, благодаря. — Никога не издавай емоции пред савант с вампирски наклонности.

— Навярно се усещате като агне, хвърлено на вълците. Но не бива да се тревожите. Никой не ви мисли злото.

— Убедена съм, че не е съвсем така.

Той ми се усмихна съучастнически.

— Да не би да намекувате за Герхарт Уайнър? Забелязах, че се държи малко грубо към вас... как само ви буташе и влачеше! Но какво можем да очакваме от увеличител на чуждото страдание, най-сладистичния от всички саванти? Единственото, което може да прави с дарбата си, е да вгорчава живота на другите. Никак не му е лесно, не мислите ли? — Той се подсмихна, като че бе разказал особено сполучлив виц.

— Допускам, че в очите на някои хора уменията му са изключително полезни.

Шон направи физиономия.

— За съжаление, в този ужасен свят талантът му действително е много търсен. Но аз няма да му позволя да ви нарани. Искан да ви бъда приятел.

— Това е много мило от ваша страна, Шон. — Да бе, да!

Пръстите му заопипваха в търсене на китката ми.

— Разбирате ли, от месеци насам не съм вкусвал никакви поизтънчени емоции. Тази пасмина изпитва само най-баналните чувства — гняв, алчност, бяс, понякога унижение. Никой не изпитва обич,

надежда или срам, а трябва да призная, че това са ми любимите емоции, каквото е най-качественото вино за познавачите.

— Защото вие самият не сте в състояние да ги изпитате? — Ситуацията ми беше позната до болка.

Шон ме стисна за китката и моментално се опита да пробие защитата ми.

— Именно. Но вие таите достатъчно такива чувства, усещам го. Защо не ми услужите? Все едно дарявате кръв.

Въздъхнах и измъкнах ръката си от хватката му.

— Хич не се и надявай, Шон. Израснала съм с вампир, при това далеч по-способен от теб. Нищо няма да смогнеш да изкопчиш от мен.

Той дръпна ръка като попарен, а дружелюбната му усмивка мигом се стопи.

— Може би не е зле да размислиш. Аз съм единственият ти приятел.

— Не си ми никакъв приятел, Шон. *Ето, виждаш ли, Хал, вече не вярват на лошите*, прошепнах наум, нищо че нямаше шанс да ме чуе.

— Когато започнеш да съжаляваш, току-виж се съглася да ти простя, стига да споделиш емоциите си с мен, разбира се.

— Само през трупа ми.

— Нищо чудно и дотам да се стигне. — Шон стана и се отдалечи в търсене на друга жертва.

— Кретен — измърморих под нос, за да прикрия от самата себе си колко съм стресната. Той очевидно не се интересуваше от планове и стратегии, оставил бе баща си да се грижи за тази част. Шон се вълнуваше само от закуската си. В известен смисъл излизаше, че тук му е било добре — цяло стадо жертви, които няма как да му избягат, и пълна липса на контрол. И майка ми щеше да се чувства приятно на подобно място.

При тази мисъл застинах като гръмната. Семейството ми! От доста време се опитвах да не мисля за баща ми — сигурно бе полудял от притеснение. Първо му бяха казали, че властите искат да ме арестуват, задето помагам на дезертирал агент. А после вероятно са му съобщили, че съм отвлечена. Вярно, че не се разбирахме, но никога не съм се съмнявала, че искрено ме обича, както и аз него. Не можех да

понеса идеята, че се оказвам поредната болка и тревога за и без това изстрадалата му душа.

А ако все пак оцелеех, с какво ли око щеше да погледне на сродната ми душа? Нима моят прекрасен, корав, недодялан войник можеше да се впише в стария ни живот в Северен Лондон... с класическите концерти, изисканите вечери и интелектуалните разговори? Нямах да ми разреши да се виждам с него, нали?

Престани, Самър. Хайде да се опитате да се справяте с проблемите един по един. Май имах нужда от солидна доза от оптимизма на Хал.

Хал, чуваш ли ме?

Не долових нищо, но с Хал винаги беше така. И въпреки че Виктор искаше да ме държи в неведение, не можех да се възпра да не потърся почерка на Хал. Щеше да дойде, сигурна бях, както бих направила и аз за него.

В началото не усещах нищо, а после в главата ми внезапно избухна някакъв цветен образ: Спящата красавица от филмчето на „Дисни“, заобиколена от храсти и трънаци, а принцът препуска да я спаси. *Надяват се широкообхватното ти образование да включва и това класическо произведение. Разчитат на финала на цялата тая работа да получи поне една целувка.* Думите като че ли прозвучаха с гласа на Хал, но нямаше как да съм сигурна, понеже образът светкавично изчезна.

Всъщност със сигурност беше той — така последователен в мисията си да обогатява знанията ми. Опитах се да се свържа с него, но не можах да го намеря — явно гледаше да се прикрива. С повече упоритост не беше изключено да го открия да се спотаява в забранената зона, но може би не беше зле да се вслушам в съвета на Виктор. Хал ми бе дал знак, че е наблизо, и това беше най-важното. Останалото беше въпрос на доверие.

— Моля те, не върши нищо необмислено — прошепнах.

ГЛАВА 17

След няколко часа Смит ми донесе малко храна, откънатата от общата маса, наредена във вътрешния двор за по-незначителните затворници. Тяхната групичка бе прекарала нощта в старите си спални, докато водачите им се наслаждаваха на далеч по-добрите условия на яхтата и на офицерските квартири. Докато хапвах от ориза с боб, Смит се зае да ми докладва.

— Чонг е изискал откуп.

— Това го знам.

— Но предполагам не знаеш, че условието е Виктор Бенедикт да се предаде в замяна на освобождаването ти. — Той се втренчи в лицето ми, за да проследи как ще реагирам. — Мислиш ли, че ще го направи?

Свих рамене. Какво можех да кажа? Напълно бе възможно Виктор да се съгласи на подобна безразсъдна, героична саможертва, ако смята, че това е единственият начин да ме спаси. Щеше да се предаде, да изчака да се оттегля на безопасно място и едва тогава да даде знак за контранападение.

— Чонг, естествено, няма никакво намерение да те пусне — Смит се зае да изтупва прашните си оранжеви панталони. Отнякъде бе намерил униформена риза на надзирател и я бе надянал върху тениската си, тъй като на никого не бе хрумвало да му даде чисти дрехи — тази привилегия се полагаше само на малцина избраници. — Силно е впечатлен от уменията ти. Смята да те използва, за да проникне в някои от най-строго охраняваните музеи в света.

— Фантазьор. Никога не бих сторила такова нещо.

Смит сви рамене и заразмахва нечия мека сива шапка вместо ветрило.

— Възможно е да се съгласиш. Чонг може да е изключително убедителен. Ще се изненадаш на какви неща са склонни хората, а той държи на колекцията си.

— Не е зле да преразгледа живота си.

Смит се подсмихна, сякаш бях казала нещо смешно.

— Ами то на него това му е животът. Направо е опиянен от мисълта за бъдещите си успехи. Мисли си, че предстоящата конфронтация е просто предястие. Аз лично вярвам, че греши.

Явно щеше да се окаже по-прозорлив от останалите. Колкото и да бе прогнила душата му, очевидно в затвора се бе научил на предпазливост. Човекът насреща ми бе доста по-мъдър от онзи, когото Виктор бе надвил в Лондон.

— Откъде знаеш всичко това?

Той размърда рамене и шевовете на новата му риза се изопнаха застрашително.

— Сериозно ли очакваш да ти разкрия източниците си?

Надникнах в гнусното му съзнание. Добрал се бе до един от по-слабите саванти, някакъв от хората на Джим Доре, и подслушваше мислите му. Онзи му предаваше всякакви важни сведения, без дори да разбере, което ми напомняше, че не бива да подценявам стария си познайник. Възможно бе в момента интересите ни да съвпадаха, но нямаше да се поколебае да ме хвърли на вълците, щом вятърът задухаше от друга посока.

— Не ме интересуват тайните ти, Смит. Няма значение.

— Виктор трябва да се предаде до залез-слънце. Охо, май идват да те вземат. Извинявай — и той забърза към банята.

Действително, Чонг приближаваше насам, разпънал шарено чадърче над главата си, за да се пази от силното слънце — досущ като източен владетел, излязъл на разходка из владенията си. Уайнър го следваше по петите, стиснал пушка под мишница.

— Госпожице Уилан, надявам се, че добре да сте си отпочинали?
— поздрави ме Чонг дружелюбно.

— Съвсем добре — бутнах чинията си настрани. Съдържанието ѝ мигновено беше превзето от цял рояк мравки.

— Искам да дойдете с мен. Очакваме специален гост.

Замислих се какво да отговоря. Ако наистина бях прекарала деня в карцера, беше логично да попитам кой е гостът.

— Кого?

Чонг избърса потното си чело с копринена кърпичка.

— Няма смисъл да си тревожите хубавата главица. Просто правете каквото ви казвам и съвсем скоро ще се завърнете в удобната си каюта.

— Нямам търпение — снизходителният му тон ме вбесяваше, но може би означаваше, че ме подценява, което щеше да е в моя изгода.

— Преди всичко бих искал да се погрижите за външния си вид — той посочи дрехите ми и намазаното ми с черна боя лице. Забравила бях, че още съм със снощната маскировка. — В този вид и родната ви майка не би ви познала. — А той, естествено, държеше Виктор да ме разпознае, когато пристигне, та ефектът да е още по-драматичен, съзирах го в мислите му. Целият сценарий бе замислен така, че да окаже максимално въздействие.

Чонг ме поведе през тълпата бивши затворници. За разлика от преди, когато се бяха скупчили безредно, сега стояха в спретнати редици, разделени на бойни отряди под предводителството на някои от по-важните саванти. До момента не бях осъзнала колко са много. Многократно превъзхождаха спасителния ми отряд. Чонг се канеше да ги разпрати из целия терен — на пристанището, в помещенията на офицерите, по скалите. Незабелязано откраднах плановете му. Дано не доловеше, че съм ровила из главата му, защото иначе щеше да промени стратегията. А сега трябваше някак да предам информацията на приятелите си.

Хал, не знам дали ме чуваш, но тук има около седемдесет саванти. Изпратих му разположението на вражеските сили. Както и по-рано, съобщението ми не стигна доникъде, погълнато от затъмнението или може би отклонено от щита на самия Хал — нямаше как да разбере. Въпреки това продължих да се опитвам да го изпратя — първо на Виктор, след това и на Сол, Трейс и Уил, в случай че някой от тях бе имал успеха да проникне през периметъра. *Моля ви, послушайте ме. Заловили са ви капан. Оттеглете се и си осигурете подкрепление.*

Отговор не получих.

— Госпожице Уилан, банята е на ваше разположение. Обещавам, че никой няма да ви притеснява — Чонг отвори вратата към едно от спалните помещения. — На онова легло ще намерите всичко, което ви е нужно.

Влязох в стаята и грабнах купчината дрехи. И понеже ни най-малко не му вярвах, се ослушах дали наоколо няма някого. Както бе обещал, бях сама. Пъхнах се в банята — неприветливо местенце с напукани бели плочки, лъхащо на белина. Един тлъст паяк бе изпънал

паяжина в ъгъла, но тъй като не прояви никакъв интерес към мен, се постарях да не се замислям за охраненото му тяло и косматите му крака. В общи линии дълбоко вярвах в равенството между половете, ала в този момент бях готова да преглътна гордостта си и да помоля Хал да го разкара. Понякога и от момчетата има полза.

Стига да не се окажеше, че и Хал се страхува от паяци. А това сериозно би застрашило отношенията ни. Неволно се усмихнах на мисълта как Хал хуква с викове надалеч от косматия паяк. Абсурд!

Някой бе оставил миниатюрни шишенца с шампоан и балсам за коса върху купчината с дрехите, сякаш бях отседнала в луксозен хотел. Едва не се разсмях — колко абсурдно да глезят заложницата при така създалата се ситуация. А после припряно се изкъпах с хладката вода, да не би някой да дойде, преди да приключа. Едва тогава разгледах дрехите, които Чонг ми бе приготвил, за да засили ефекта върху Виктор — розовата туника с бродираните птици, крайно неподходяща за прашната сцена, на която щеше да се разиграе представлението. Някой се бе погрижил да я изпере и уханието ѝ бе особено приятно, след като в продължение на толкова часове се бях потила в черния си екип. Сритах мръсните дрехи в ъгъла и побързах да облека чистата туника. Сресах се пред облицованата с неръждаема стомана стена, на която бе закачена мивката и която очевидно служеше за огледало. Изглеждах безкрайно нелепо — като някоя източна принцеса от „Хиляда и една нощ“, озовала се във филм за затворници и полицаи. Вместо обувки ми бяха приготвили пантофки, общити с камъчета. Но поне ми бяха по мярка и носовете им не бяха абсурдно извити нагоре — и на това трябваше да съм благодарна.

На вратата се почука.

— Госпожице Уилан, налага се да ви подканя да побързате. Гостът ни всеки момент ще пристигне.

С болезнено свито сърце протегнах сетива през тунела към пристанището. И наистина, веднага усетих присъствието на Виктор, който приближаваше острова с малка моторница. Като че ли беше сам, понеже не долових никой друг. Затършувах за някого с по-удобна позиция и се вмъкнах в нечие съзнание — на един от часовоите, заел позиция откъм пристанището, и надникнах през очите му. Начело на моторната лодка стоеше висок мъж с развяна на вятъра коса и тъмни

очила, в които се отразяваше залязващото слънце. Изглеждаше напълно спокоен и уверен.

Виктор, недей. Помисли за Атуса.

Добре ли си? Явно нямаше намерение да реагира на молбите ми.

Не, не съм, защото се каниш да влезеш в устата на лъва. Побързах да му изпратя схемата на Чонг. Възможно е да има хора и другаде.

Благодаря ти. Усетих, че препредава съобщението ми. Явно и останалите бяха някъде наблизко. Всичко ще е наред. Имай ми доверие.

Не забравяй, че ти чета мислите, Виктор. Съвсем не си толкова уверен, колкото си даваш вид. Тук има поне седемдесет затворници и всичките са насочили оръжия срещу теб. Не че всички до един имаха оръжия. Но нали бяха саванти, силите им бяха точно толкова опасни.

По-добре срещу мен, отколкото срещу теб, миличка.

Чонг няма никакво намерение да ме пусне. Иска да ме ползва като касоразбивач.

Ще видим тази работа.

— Госпожице Уилан? — Чонг започваше да губи търпение.

— Идвам. — Каквото и да се разиграеше от тук нататък, не можех да направя нищо, освен да се надявам, че Виктор има и нещо друго предвид, а не просто да се жертва заради мен.

Излязох навън. Уайнър се стрелна зад мен и ми надяна чифт белезници.

— Ще ме извините, но е необходимо да взема предпазни мерки — рече Чонг. — Заведи я на мястото ѝ.

До този момент не бях обърнала внимание какво се случва в двора на бившия затвор, но сега забелязах, че по средата бе издигнат подиум, сякаш се канеха да раздават медали. Уайнър ме праметна на рамо, отнесе ме до него и ме стовари отгоре.

— Мога и сама да вървя — изсъсках.

— Млъквай. Само да си мръднала, моментално ще те застрелям — тросна ми се той, сетне се върна да се присъедини към оределите редици на савантите. Поне половината вече бяха заели позициите си в други части на острова.

След няколко шеги и закачки по адрес на примамката, която бяха заложили, савантите насочиха вниманието си към вратата, която водеше към тунела.

Виктор, надявам се да знаеш какво правиш. Изпратих му картина на ситуацията. В сегашната си позиция не разполагах с никакво прикритие, ако започнеше стрелба, а на Уайнър му трябваше много малко.

Винаги знам. Вече беше съвсем близо.

Вратата се отвори и Виктор се показа на фона на косите лъчи на залязващото слънце, които нахлуха зад него и направо ни заслепиха.

— Добър вечер, господа. Дойдох да си прибера нещо, което имайте неблагодарумието да откраднете от нас — заяви той спокойно.

Не забелязвах някой да го придружава. Враговете му щяха да го изядат с парцалите.

Господин Чонг направи няколко крачки напред, придружен от Даниел Кели и Джим Доре. Двамата зяпаха Виктор така, сякаш всеки миг щяха да го разкъсат с голи ръце.

— Господин Бенедикт — подхвана Чонг с обичайната си престорена усмивка, — както чудесно знаете, договорката е за размяна на пленници.

— Чонг, изтрий тая нелепа усмивка от лицето си. Договорка не е имало и няма и да има, понеже не възнамеряваш да пуснеш Самър. Така че ще се наложи да променим правилата. Върнете се по стаите си, докато освободим войниците и офицерите, а след това можем да преговаряме. Склонен съм да ходатайствам за по-поносими условия на пребиваване. Но искам да е ясно — никой от вас няма да напусне острова.

— Струва ми се, че не разбираш кой командва парада, Бенедикт — озъби му се Кели.

— О, напротив, чудесно схващам.

Чонг продължаваше да се хили.

— Отказвам да преговарям с дезертирски агенти. За разлика от мен, не можеш да изпълниш заплахите си. Жалко, че си толкова твърдоглав. Явно ще се наложи да ти покажа, че не се шегувам. Сбогувай се с госпожица Уилан.

В този миг се случиха няколко неща едновременно. Чонг кимна на Уайнър да ме застреля. А тримата братя Робинзон изскочиха от тунела.

— Залегни! — викна Хал.

Хвърлих се от подиума, без да чакам повторна подкана. Виктор атакува с поредица мозъчни мълнии, които поразиха едновременно и Чонг, и Уайнър. Уайнър стреля напосоки и уцели спотаилия се Смит в крака. Лукас се хвърли върху Уайнър, за да му измъкне пистолета. Аз се приземих тежко на земята и Хал светкавично ме издърпа на крака.

— Бягай!

Ако можех да говоря, вероятно щях да отбележа, че няма накъде да бягам, но не ми стигаше въздухът. Освен това копнеех да го прегърна. Именно неговата дарба бе прикрила факта, че Виктор съвсем не е сам. Чонг не бе очаквал такова развитие, подведен от сведенията на подчинените си.

Развихри се истинска битка. Затворниците побързаха да заемат отбранителни позиции. В същия миг Уриел, Ксав, Зед и Алекс, опасани с въжета за катерене, дотичаха от противоположния край на площадката и ги нападнаха в гръб. Някак бяха успели да изкатерят скалите, които смятах за непревземаеми. Забравила бях, че са израснали в Скалистите планини и в Кейп Таун и до един бяха опитни алпинисти. Около нас се разлетяха всякакви предмети — савантите с телекинетични способности се опитваха да ни обезвредят. Прозорците на сградата зад гърбовете ни се разбиха с трясък — един от затворниците бе изсмукал въздуха от помещението. Хал се хвърли върху мен и захлупи тялото ми със своето. Този път не възразих, понеже твърде скоро установих, че под дрехите си има бронезилетка. Жестът му обаче се оказа излишен, защото Зед побърза да впрегне невероятните си телекинетични способности, за да възпре разлетелите се отломки, приличащи на ято стършели, а после ги пренасочи към онзи, който ги бе запратил към нас. Смъртоносната стрела се устреми към него и миг по-късно писъците му рязко заглъхнаха.

Господи, тук май наистина щяха да умрат хора. Или сериозно да пострадат. Нямах никаква бойна подготовка, но бях решена сред пострадалите да няма мои приятели.

— Пусни ме да стана. Искам да направя нещо.

Хал ми помогна да се изправя, после смъкна пушката от рамото си и зае позиция зад една бетонна стена. Зед изчака да се увери, че съм добре, кимна ми и хукна към братята си, които се бяха пръснали из двора, за да приклепят бандитите по средата.

— Колко души успя да скриеш? — приклекнах тромаво до Хал, понеже ръцете ми все още бяха закопчани зад гърба ми.

— Братята ми, всичките Бенедикт, твоите приятели, въобще почти всички познати на Виктор. Дори не очаквах, че ще се справя. — Очевидно бе ужасно доволен, задето дарбата му бе се бе оказала толкова силна, при положение че доскоро дори не знаеше, че е савант.

Откъм пристанището се разнесе тътен и във въздуха се издигна огнена топка.

— Ив май нещо се е разсърдил на хората на Чонг там долу — отбеляза Хал с палава усмивка. — С Трейс, Уил и Сол трябва да превземат командната зала. Справят ли се, ще можем да вкараме и въздушните сили в действие.

Аз мълчах, стараейки се да смея информацията.

— Чакай. Всички ли са тук?

— Аха. Наведи си главата — Хал изстреля един откос към група враждебно настроени саванти, които май бяха решили да се скрият зад нашата бетонна стена. Усецах колко силно се е съсредоточил, как безкрайно се наслаждава — на увереността, че се бори за справедлива кауза, на осъзнаването, че го бива точно в това. А аз се чувствах напълно безполезна... като овързано пиле, приготвено за фурната.

Много привлекателно пиле.

Хал отново стреля над стената.

— Идва подкрепление — измърмори той и миг по-късно Алекс прелетя над стената и се приземи до нас.

— Здравей, Самър. Нека ти помогна. — Едно от уменията му бе да увещава ключалките да се отключат, така че приклекна зад мен и се захвана с белезниците ми.

— Значи и ти си тук, а? — прегърнах го силно с изтръпнали ръце.

— Естествено. Пратиха ни военен самолет да ни вземе. Добре ли си? — той разроши закачливо косата ми и допирът ми подейства изненадващо успокоително въпреки целия адреналин в кръвта ми.

— Махай си ръцете от моето момиче, Алекс — смръщи му се Хал.

— Ако ми дадеш пушката, можем да се сменим.

— Не ме изкушавай! — Хал пак стреля. — Само че правилата забраняват да предам личното си оръжие на друг.

— Ти нали... нали не ги убиваш? — май едва в този миг проумявах какво се случва около мен и чак се разтреперих.

— Старая се да им го спестя, цветенце. Стрелям с гумени куршуми. Опитвам се да ги науча на уважение — просъска той и по гръбнака ми пролази студена тръпка.

Над плаца се надигна някакъв странен, пронизителен звук. Надникнах отстрани и видях Майуанд, застанал до Чонг с разкривено от усилие лице. Звукът дълбаеше в мозъците ни, заплашваше да ни парализира. Заглушаваше всичко друго и правеше телепатията невъзможна.

— Мога да го спра — предложих. Налагаше се да крещя. Нямаше да ми е трудно да превзема ума му, понеже вероятно и без това търсеше сгоден случай да мине на наша страна. Потребно бе само да му дам знак, че няма от какво да се страхува.

— Няма нужда. Маркъс ще се справи.

— Ама и той ли е тук? — възкликнах, но после млъкнах, защото във въздуха се надигна нов звук, който сякаш се вплете в първия и го неутрализира до поносимо, а после дори приятно жужене.

— Бива си го. Цяла нощ се упражнява, Атуса ни предупреди какво умее да прави чичо й — обясни Алекс.

Знаех, че Маркъс може да манипулира музиката, но никога не ми бе хрумвало, че дарбата му би могла да има приложение на бойното поле. Освен това тъкмо в този миг у мен се прокрадна друга идея: щом Алекс и Маркъс бяха тук...

— Алекс, не ми казвай, че Мисти и Ейнджъл също са дошли?

— Добре, няма да ти казвам — той ме погали с пръст по бузата. — Сериозно ли очакваше, че ще те оставим да се оправяш сама?

— Не мога да повярвам, че сте помъкнали сродните си души на бойното поле! — Момчетата от семейство Бенедикт бяха прочути със силния си закрилнически инстинкт, а и Алекс не падаше по-долу в това отношение.

— Наредено им е да стоят настрана от основния екшън — Алекс спря поредната ракета с телекинетична атака.

А, да, приятелките ми много се впечатляваха от чужди нареждания.

Откъм пристанището се надигна вой на сирена и облак дим.

— Струва ми се, че Ейнджъл е впрегнала водата, за да потуши огъня, запален от Ив — обади се Хал. Стреля още два пъти и отсреща се чу болезнен вик. — Много ми допадат приятелките ти. Познавам ги само от няколко часа, но мога да кажа, че са луди точно колкото трябва.

Разсмях се. Сега, като се замислех, Хал беше копие на Ейнджъл, поне що се отнасяше до безразсъдството и оптимизма. Докоснах ръката му и под пръстите ми буквално изскочиха искри.

Обичам те.

Невероятно — Хал се изчерви.

Не говори такива неща точно сега, принцесо. Опитват се да спася кожата ни. Пушката му отново прокънтя.

Според мен моментът си е идеален.

Тъмните му очи се впиха в мен.

Оставаш с мен, нали? Няма да решиш, че трябва да ме спасиш от самата теб, нали? Виждам, че ти се въртят такива мисли, и няма да го допусна.

Така като поставяш нещата, тогава... да, с теб съм.

Понеже, когато разбрах, че са те затворили на този остров с цяла глутница откачалки, установих, че не бих могъл да живея без теб и нищо не би имало смисъл, ако те загубя. Тоест, опитвам се да кажа, че аз също те обичам.

— Хал! Стреляй! — викна Алекс.

Хал автоматично изпълни заповедта, с което принуди Уайнър да се прикрие и да се откаже от намеренията си да превземе позицията ни.

— Съсредоточи се, Хал, иначе ще ни изтребят! — скара му се Алекс.

Без ни най-малко да се смути, Хал продължи да се прицелва внимателно.

— Със Самър тук искахме да си изясним отношенията.

— Няма какво да си изяснявате. Ясно е, че я обичаш. Самър всички я обичат.

— Но не като мен — възрази Хал.

Ракетите, които до този момент не спираха да свистят над главите ни, внезапно спряха, както си бяха във въздуха, а после тупнаха на земята.

Бихте желали временно да прекратим огъня, за да се погрижим за ранените — обади се Чонг. — Вече е ясно, че никоя от страните няма да напусне острова без сериозни поражения. Време е да поговорим.

Отворих нов телепатичен канал, та да може и Хал да слуша какво се случва, тъй като аз май бях единствената, чиито сили съумяваха да преодолеят щитовете му.

Браво, Сръчко. — Той бръсна някаква прашинка от носа ми. — Знаех си, че все за нещо ставаш.

В замяна искам да ме спасяваш от паяците.

Какво?

Ще ти обясня после.

Защо ни е да преговаряме с теб? Това беше Виктор.

Защото сте в патова ситуация. Откъснати сте от съюзниците си на пристанището, тъй като моите хора държат входа към тунела и сградата на офицерите. Можем да продължим да се бием, докато половината измрат, но съм убеден, че предпочиташ да защитим цивилните, вместо да ги излагаме на опасност. Същото важи и за семейството ти. Съмнявам се, че искаш да рискуваш някой от братята ти да умре. А съвсем скоро ще се стигне именно до това.

Виктор мълчеше. Долавях как го обзема отчаяние. Нещата не вървяха по план. Вероятно се консултираше с Лукас, който бе наясно с военните аспекти на ситуацията. *Добре, Чонг, спираме огъня. Откарайте вашите ранени в пета сграда. Ние ще използваме втората.*

Ранени ли? Кой беше ранен? Изпълнена с ужас, понечих да надникна над стената, но Хал ме дръпна обратно.

След трийсет минути искам да се срещнем, Чонг — продължи Виктор. — *Само аз и ти, с по един човек охрана. При подиума, на открито, така че всички да видят, че не нарушаваме забраната.*

Съгласен.

Последва сигналът за прекратяване на огъня. Хал се изправи пръв, огледа ситуацията и ни даде знак, че всичко е спокойно. Алекс мигом прескочи оградата и хукна към входа на тунела. Братята му се опитваха да превземат контрола върху това стратегическо място и именно там се вихреше най-ожесточената битка. Съзирах Зед, приведен над нечие тяло, също и Ив, намиращ се от другата страна.

Заедно вдигнаха ранения. Алекс се втурна да им помогне. Тримата бързо изчезнаха в близката сграда.

В този миг в главите на всички приятели на Кристал отекнаха болезнените ѝ вопли. Раненият бе Ксав. Сякаш и последният атом в телата ни изтръпна. Бедната Кристал не можеше да установи контакт с Ксав и беше на път да изгуби разсъдък.

Кристал, моля те! Виктор бе прав, ако продължаваше да страда така шумно, нямаше да сме в състояние да предприемем каквото и да било.

Мъчителното усещане рязко ме напусна, но не защото Кристал се бе овладяла, а защото Феникс бе насочила дарбата си за спиране на времето към нея.

Мога да я удържа за известен период, Виктор, но трябва да побързаш!

Оставих Лукас и Скот да следят вражеските действия и хукнах към постройката. Ксав лежеше на едно легло, а от шията му, порязана дълбоко от шрапнел, бликаше кръв. Положението изглеждаше сериозно. Уриел вадеше стерилна марля от комплекта си за бърза помощ.

— Не може ли сам да се излекува? — приклеках до Зед. Никога не го бях виждала толкова уплашен.

— Не, а и е загубил твърде много кръв. Казах му да стои назад и да се включва само ако някой пострада, но кой да ме чуе?

О, господи, Ксав щеше да умре, а за всичко бях виновна аз. Чувството ме захлупи с цялата си тежест.

Хал ме улови за рамото.

Не си виновна ти, принцесо.

Уриел притисна чиста марля към раната.

— Ако не направим нещо, кръвта му ще изтече. Няма време да го откараме в болница. Трябва ни лечител, незабавно!

При тези думи направо подскочих.

— Знам къде има лечител... главнокомандващият на лагера. Той е силен лечител, сама видях.

— Още не сме стигнали до офицерите — Виктор прокара смутено ръце през лицето си.

— Ще опитам да убедя Чонг да го пусне — предложи Алекс, който стоеше на входа заедно с Маркърс, та да държат враговете ни под

око.

Но аз знаех точно какво трябва да се направи.

— Нямаме време. Ще доведе лечителя. Хал, можеш ли да ме прикриваш?

— Естествено. — Ето това беше моята сродна душа, готов да се хвърли в действие, без дори да знае какво смятам да предприема.

— Технически погледнато, това е в нарушение на споразумението за прекратяване на огъня — обади се Виктор. — Но изобщо не ми пука, след като животът на брат ми е в опасност. Действайте. Ще се постарая да ги разсея.

Сграбчих Хал за ръката и го повлякох навън. Врагът бе поставил няколко души да пазят входа на тунела, но вече се стъмваше, така че вероятно разчитаха по-скоро на савантските си дарби, отколкото на зрението си. Прокрадвайки се в сенките, двамата с Хал се приближихме до тях.

Не ме пускай, нареди ми той.

Долових как силата му ме залива, сякаш потъвах в басейн и водата изместваше въздуха, докато накрая ме погълна цялата.

Няма ли да ни усетят?

Няма.

Виктор се показа от постройката заедно с Маркърс и Алекс.

— Хей, Майуанд, не мислиш ли, че е време да се запознаеш със сродната душа на племенницата си? — подвикна той. — Искам да ти представя момчето, което ти изви ръцете с музикалната си дарба.

Доверила се изцяло на Хал и неговото невидимо наметало, заобиколих на пръсти най-близкия часовей. И без това беше твърде заинтригуван от сценката, която се разиграваше на плаца. Преди да се осъзнае, двамата с Хал вече бяхме в тунела, скрити от погледите.

Стигнахме помещенията на офицерите, където заварихме още двама от мъжете на Чонг. До този момент не бях пробвала да елиминирам двама души наведнъж. Дори не бях сигурна, че ще имам успех.

Тогава недей да опитваш. Все пак не съм само за украса. Ще обезвредя левия. Ти се захвани с другия. Непоклатимата му увереност светкавично ми вдъхна кураж.

Добре. Ще се справя.

Естествено, че ще се справиш. Ако още не си разбрала, нека ти кажа, че вероятно си най-могъщият савант на този остров.

Ако действително бях толкова специална в очите му, може би беше време да престана да се съмнявам в себе си. С подновена увереност нахлух в съзнанието на мъжа, сякаш някой умишлено бе оставил всички врати отворени. Естествено, присъствието на Хал значително ми помогна, тъй като жертвата ми нямаше време да се защити срещу неочакваното ми нашествие. Вторият мъж се свлече на земята след не толкова деликатния си контакт с приклада на пушката.

Нали нищо му няма?

Съсредоточи се в задачата си, Самър. Престани да се тревожиш за лошите. Нищо му няма. Малко ще го боли главата, като се събуди, но не го мисли — знам как да си върша работата.

Трябваше да престана да му се меся, бях като пътник, който непрестанно дава акъл на шофьора, най-дразнецото нещо на тоя свят.

Извинявай.

Няма нищо. Не ти е лесно да сдадеш властта. Но ще ти се наложи да свикнеш, понеже на такива притеснения още сега слагам край. Той изпя последните две думи и млъкна за миг. „Леденото кралство“? Не си го гледала!? За бога!

Закачките му определено ми действаха успокояващо. Побутнах пленника ни към помещенията на бившите пазачи и набързо се осведомих от мислите му къде държат главнокомандващия. Накарах го да отвори вратата. Чарли Ротджи стоеше до препречения с решетки прозорец и се мъчеше да види какво се случва отвън. При звука от влизането ни рязко се извъртя към вратата.

— Пак ли ти! — Цялото му тяло се напрегна, готово да се съпротивлява.

Заспивай, наредих на пленника си. Той послушно се отдалечи и легна на леглото.

Ротджи като че ли се канеше да ми се нахвърли и Хал мигновено вдигна пистолета.

— Почакайте, сър. Дошли сме да ви освободим. Имаме нужда от вас.

— Нямам никакво намерение да подпомагам врага — заяви твърдо Ротджи, стиснал юмруци. — Тази работи за тях.

— Не, беше тяхна пленница и им съдействаше по принуда. А сега ни помага да си възвърнем контрола върху затвора. Нека не губим време в спорове. Нужен сте ни, за да спасите човешки живот.

Самър, побързай, ще го изгубим! Това беше Уриел.

— Моля ви, сър. Съжалявам за случилото се, но Ксав Бенедикт умира. Ако не дойдете веднага, ще бъде твърде късно.

Ротджи поклати глава.

— Това е капан. — Очевидно не ми вярваше. Признавам, гордостта му сериозно бе пострадала. *Искаш ли да го накарам да дойде?* Хал кимна към пистолета си.

Не, знам какво трябва да направя.

— Вижте, сър, разбирам, че не ми вярвате, но ще ви докажа, че говоря истината. Можете да влезете в главата ми, да разгледате мислите ми, да се уверите сам. Няма да ви преча.

Ротджи отстъпи крачка назад. Продължаваше да се съмнява в искреността ми.

— Не умея да правя такива неща.

Самър, Ксав изпадна в шок. Уриел бе отчаян.

— Да, но аз умея и мога да обърна силите, или поне мисля, че е така. Винаги съм знаела, че ако умът, в който съм нахлула, се окаже по-силен от моя, би могъл да ме превземе, така че вероятно мога съзнателно да му го позволя, стига да не се съпротивлявам. — И без да му давам възможност да откаже, отключих всички врати в съзнанието си и влязох в неговото. *Хайде, давайте.*

Трябва да му призная на подполковник Ротджи: щом видя, че вратата действително е отворена, изобщо не се поколеба. Хал също се включи: усещах го някъде в периферията как наблюдава да не би Ротджи да стъпи накриво. Подполковникът бе в състояние спокойно да завладее съзнанието ми, да ми нареди да направя каквото си поиска, но не го стори. Вместо това бавно и методично прерови цялата информация, която му бях предоставила. Усещането беше отвратително, като че някой ме обискираше, при това не особено дискретно. Стиснах зъби.

— Видях достатъчно, благодаря. Ти си смело момиче. — Ротджи внимателно напусна съзнанието ми, като учтиво затвори вратата след себе си.

Залитнах, чувствайки се като парцалена кукла с изкормен пълнеж. Това ли изпитваха жертвите ми, когато напуснех съзнанието им? В бъдеще трябваше да внимавам повече.

Ротджи надяна куртката си.

— Заведете ме при пациента.

— Слушам, сър — отвърна Хал.

Браво, цвете мое!

ГЛАВА 18

— Трябва ми още един лецител. — Ротджи се опитваше да приложи дарбата си върху Ксав от пет минути, но освен че бе успял да намали кръвоизлива, нямаше друго подобрение. — Не мога да се справя сам. — Той вдигна очи към братята на Ксав с пълното съзнание, че разчитаха само на него.

— Единственият друг лецител на острова е в ръцете ви, сър — отвърна Зед и по бузата му нервно затрепка някакво мускулче.

Ротджи се залюля на пети.

— Това не е добре. Дори брат ви да беше в съзнание, никой от нас не може да използва дарбата си върху себе си. Съжалявам.

По телепатичния канал, който свързваше всички от семейство Бенедикт, премина ужасена, отчаяна тръпка. Кристал, освободена от дарбата на Феникс, чакаше в командната зала на пристанището и шепнеше нежни слова на съпруга си. Женени бяха едва от месец. Сол беше при нея, прегърнал я бе силно, макар с мъка да овладяваше собствената си болка.

Виктор притисна с пръсти слепоочията си.

— Ще повикам хеликоптер. Може би, ако се добере до санитарен кораб навреме...

Всички знаехме, че няма време.

Уриел дори не се опитваше да прикрие сълзите си. Ръката му машинално галеше косата на Ксав.

— Господи, а аз не можех да разбера защо Тарин така упорито се опитваше да ме разубеди от тази мисия. — Сродната му душа виждаше каква смърт очаква хората около нея.

Не, това нямаше да се случи! Внезапно осъзнах колко съм ядосана, бясна бях на Чонг, задето ме въвляче в тази ситуация, а покрай мен и приятелите ми, та сега Ксав, нашето весело, състрадателно момче, душата на компанията, бе на ръба на смъртта. Отказвах да се предам.

— Но лечебната енергия все пак е налице, нали, точно под пръстите ви?

Ротджи кимна.

— Тогава... тогава дали не мога да поема контрол над съзнанието му и да я използвам? В такъв случай аз ще съм лечителят. Може би ще успеем да заблудим тялото му да освободи енергията.

Ротджи се намръщи.

— Звучи ми твърде неортодоксално. Не знам дали е редно човек, който не е лечител, да борави с такава сила.

— Какво искате да кажете, сър? — обади се Хал.

— Лечебната енергия е като огън. Сбъркаш ли, нищо чудно да те убие.

При обикновени обстоятелства аз самата бях от хората, които внимателно четяха листовката към лекарствата и изучавах възможните странични ефекти, ала днес смятах да се хвърля с главата надолу в дълбокото.

— Е, мисля, че по-страшно от това не може да стане, така че давайте да опитаме.

— Направи го — Зед обгърна лицето ми с длани и допря чело в моето, сякаш искаше да ми предаде силите си. — Моля те.

Хал се приближи до мен и ме притисна към гърдите си.

— Самър, сигурна ли си?

— Да.

— Тогава нека те придружа. Ако ти трябва защита от савантска дарба, то аз съм човекът.

— Но не бива да я блокираш, Хал, дори да ти се струва, че ми причинява болка.

— Знам, но все пак бих могъл отчасти да те предпазя.

— Да ми бъдеш бронезилетка, така ли?

— Точно така.

Приклеках до Ротджи и го потупах по ръката.

— Извинете, но ще трябва отново да посетя съзнанието ви, за да разбера какво е необходимо да сторя.

— Заповядайте — този път сам ви пускам. — Той ми се усмихна окуражително.

Побързах да надникна в мислите му, за да преценя как действа лечебната му сила. Както повечето савантски дарби, и тази бе

инстинктивна, но не и безкрайна. Енергията, която можеше да изразходва, беше ограничено количество, след което започваше да вреди. Трябваше да внимавам да не нараня Ксав в опитите си да го излекувам.

Благодаря ви. Оттеглих се на пръсти.

— Влизам — обявих на останалите.

— Направи каквото можеш, Самър — обади се Виктор.

Проникнах в съзнанието на Ксав и установих, че е като сграда с изгасени лампи. В коридорите и по стълбите примигваха червени аварийни лампи. Под една от вратите в дъното на дълъг коридор се процеждаше бледа светлина.

Ето там! Виждаш ли?, попитах Хал.

Аха. Да проверим.

Но колкото повече приближавах, толкова повече се отдалечаваше светлината. *Мозъкът му се дърпа.*

Тогава да видим дали не мога да ни направя невидими.

Хайде, опитай.

Усетих как хладната вълна на дарбата му ме залива. Изчаках още малко и пак поех към светлината. Този път коридорът не бягаше от мен. Заставих вратата да се отвори и се озовах пред нажежена до бяло пещ. Все едно бях намерила ядрен реактор в мазето. Еха!

Силата му е невероятно могъща.

Мислиш ли, че ще ме изгори? Чувствах опасността. Усецах също и как Уил и Сол се надвикват да предупредят Виктор, че съм в смъртна опасност.

Май има само един начин да разбереш. Хал никак не беше съгласен с намеренията ми, но разбираше каква е ситуацията, налагаше се да изпълня дълга си.

Добре тогава. Протегнах ръка и притеглих част от енергията към себе си. Беше като да хванеш блокче лед — студът ме прогаряше. Не мога да го държа.

Хал се пресегна и постави длани върху моите. А сега?

Нямах представа какво точно прави, но определено подейства. Ама че откачена работа. Имах чувството, че нося цял рояк сърдити бели пчели.

И аз това ти повтарям. Ние, савантите, сме напълно откачени. Хал ме целуна по ухото.

Не виждам какво правя. Напълно съсредоточена в мисловния пейзаж, бях стиснала очи и не смеех да ги отворя, за да не изгубя концентрация.

Дай на мен. Хал насочи ръцете ми към шията на Ксав. Долових как Ротджи слага топлатата си длан върху моята, която бе съвсем ледена.

— Вкарай енергията в него — нареди ми той спокойно.

Пуснах студения огън. В мига, в който премина от моята кожа в кожата на Ксав, ръката ми започна да се затопля, а след миг и да се поти от горещината.

— Лечителите се научават да контролират температурата — заяви Ротджи. — Не се оставяй да те изгори.

Лесно бе да се каже, но невъзможно да се изпълни, когато си се превърнал в магистрала за енергийни пчели. Издържах, доколкото можах, а сетне извиках Хал.

Той мигом пъкна длан под моята, за да мога да се съвзема.

— Как се справям?

— Чудесно се справяш, миличка — обади се Уриел. — Раната се затвори.

— Трябва да възстановим изгубената кръв, понеже нямаме възможност да направим кръвопреливане — обясни Ротджи.

— Как?

— Дай на тялото му енергията, която му е нужна, за да ускори производството на кръвни клетки.

Усетил, че ръката ми се е охладила достатъчно, Хал се дръпна назад и аз внимателно придумах пчелите да се завърнат в Ксав и да намерят костния мозък, сякаш именно там бе кошертът им.

Няма да е зле да провериш дали не си взела твърде много енергия, напомни ми Хал.

Надникнах обратно в стаята и забелязах, че пещта гасне.

— Трябва да спра.

— Трябва му още малко, за да се стабилизира. В противен случай можем да го изгубим — Ротджи вече беше напълно изчерпан, дал беше всичко, което можеше.

— Но така е възможно да го убия, да изчерпя жизнените му сили. — Измъкнах се внимателно от съзнанието на Ксав, тъй като нищо друго не ми оставаше.

— Нека помогна — върху главата ми се появи нов чифт ръце. Зед. — Нали съм седмият син, наследил съм по малко от дарбите на всичките си братя. Влез в мен и намери лечебната енергия. — Той пъргаво смъкна бариерите, сякаш събличаше дрехите си в лекарски кабинет.

Сега вече знаех какво търся, така че бързо намерих източника на лечебна енергия — малко спретнато огнище. Огънят беше съвсем мъничък в сравнение с пещта на Ксав, но може би щеше да стигне. Почти бяхме успели. *Извинявай, ще се наложи да поема контрол.*

Няма нужда да ти се извиняваш, цветенце. Нали го правиш заради брат ми.

Май не беше сега моментът да го мъмря, задето използва обръщението на Хал. Поех колкото се може повече енергия от огнището на Зед, без, разбира се, да задушавам пламъка, и я изпратих в Ксав. Почти веднага бяхме възнаградени от дълбоката му въздишка.

— Дявол го взел! — прохърка той. — Да не би да ме е сгазил танк?

Благодаря, Зед, казах и напуснах съзнанието му.

Аз съм този, който трябва да ти благодари. Долових възторга на Скай, явно през цялото време се бе спотаявала в главите ни и бе подкрепяла Зед със собствената си енергия.

Отворих очи. Виеше ми се свят. Определено бях прекалила, но си струваше — Ксав беше в съзнание и кожата му вече не беше така бледа. Облегнах се на леглото, но подът внезапно се надигна и ме цапардоса по главата.

Свестих се след няколко минути и забелязах, че някой услужливо бе тикнал възглавница под главата ми.

— Добре ли си? — Хал отметна косата от челото ми.

О, да можех да се разтопя в шоколадовите му очи и да не излизам оттам!

— Горещо-долу.

— Имаш огромен късмет, че сродната ти душа има бързи рефлексии. За малко да се проснеш по лице. За съжаление, пропусна романтичния миг, в който те улових и те вдигнах на ръце.

— Ще трябва да ми покажеш, когато се съвзема. Някаква промяна?

— Виктор всеки момент ще се срещне с Чонг. Алекс ще го придружи. Ще се свърже с Мисти и ще се опита да накара Чонг да каже истината.

Надигнах се на лакът.

— Мога да му прочета мислите, без да разбере.

— Цветенце, вече направи достатъчно. Дай възможност и на другите да помогнат.

Отпуснах се обратно върху възглавницата. Прав беше... за пореден път. Не бях сама в тази битка. Имах си цял екип.

— Този глупав прякор започва да се чува все по-често.

— Знам — ухили се Хал.

— Не си мисли, че няма да си отмъстя.

— Охо, нямам търпение.

От съседното легло Ксав протегна ръка към мен. Изглеждаше доста зле — като герой от филм за зомбита.

— Самър, Кристал казва, че е готова да ти изпълни всичките желания — гласът му звучеше глухо и дрезгаво, но чувството му за хумор май се беше завърнало. — Предложих ѝ да кръстим първото ни дете на теб.

— А тя какво каза?

— Че вече си има едно голямо бебе вкъщи и още не е готова да стане майка, но смятам, че ще успея да я убедя.

Щом вече се шегуваше, значи, щеше да оцелее, но при условие че успеехме да се измъкнем от острова без повече катаклизми.

— Хал, може ли да излезем навън и да видим какво се случва?

— Можеш ли да станеш?

— Стига да нямаш нищо против да ме пазиш да не се просна по лице.

Хал ме притисна към гърдите си и ме вдигна от леглото.

— Боже, на какви неща съм готов за теб!

— Не му вярвай, Самър. Обожава да се перчи — подвикна Ксав след нас.

Виктор и Чонг стояха от двете страни на подиума. Алекс беше зад Виктор и не откъсваше поглед от Уайнър, който бе дошъл на срещата въоръжен с пистолет, което реално беше в разрез с правилата.

— Да видим дали съм разбрал добре: съгласен сте да вземем Самър и да се оттеглим, при положение че ви оставим да си тръгнете с яхта и с онези от затворниците, които пожелаят да отпътуват с вас?

— Точно така — Чонг продължаваше да се усмихва, макар да беше наясно, че планът му се беше провалил.

— И ни давате думата си, че няма да ни нападнете, докато се изтегляме? Както и че ще можем да се присъединим към другата половина от групата ни в командната зала? Без хитруване и без игрички?

— Точно така.

— Алекс? — Виктор кимна към него и Алекс се остави на дарбата на Мисти.

— Господин Чонг, сигурен ли сте, че не криете нещо от нас? — попита го Алекс с възможно най-убедителния си тон. Всеки, който го слушаше, би се почувствал като котка под нежни ласки, готова да се претърколи по гръб и да замърка.

Чонг отвори уста да отрече, но за негова огромна изненада отвътре излязоха съвсем други думи.

— Наблизо чака друга моя яхта, екипирана с оръдия и минохвъргачки. Резервният ми план бе да ви елиминирам, докато се оттегляте. — Той запуши устата си с ръка.

— Нарушихте правилата — изръмжа Уайнър. — Използвахте савантски сили.

— Технически погледнато, не е точно така, тъй като не сме ги впрегнали, за да ви нападнем — възрази Виктор. — Благодаря за откровеността, Иван. А сега ще ти върна комплимента. Смяташ, че съм изпаднал в немилост, ето защо никак няма да се зарадваш, като чуеш, че благодарение на приятелите ми Робинзон, мисията ни беше одобрена на най-високо равнище и един американски самолетносач ще пристигне тук след точно — той погледна часовника си — десет минути. И ако приятелчетата ти се объркат да стрелят по нас, първата ракета ще ги накъса на парчета. Всеки момент на острова ще нахлуят специалните сили, които лично аз съм обучавал как да отбиват атаки от саванти. Превъзхождаме ви във всяко едно отношение. Предлагам следващите ти думи да бъдат „Предавам се“ и се надявам да си намериш добър адвокат, защото вероятно съвсем скоро ще се присъединиш към тукашните си приятели.

Уайнър изпъшка гневно и вдигна пистолета, но моментално бе съборен от кинетичната атака на Зед и мисловната мълния, запратена от Виктор.

— Може да се каже, че примирието приключи — заяви Хал. — Тия типове ще хукнат да се крият като зайци. — И с тези думи той побърза да ме отнесе по-далеч от бъркотията, която мигновено се установи на плаца. Сложи ме в голф количката, която по чудо бе оцеляла. — Искаш ли да погледаш?

— О, да, моля!

Естествено, оказа се прав. Бившите затворници се вкопчиха в последната си надежда — бягството. С бутане и блъскане те се втурнаха към пристанището, последвани от други, тъй като всички дружно изоставяха постове си. Поехме след тях по пътеката към пристанището. Лукас и Скот ги следваха и подкарваха затворниците, заклементи като твърде незначителни, за да си спечелят място на яхтата. Такива имаше много — хора, които чудесно съзнаваха, че играта е приключила, и бяха решили, че ще е най-разумно тихичко да се завърнат по местата си. Вкараха ги в офицерските помещения, откъдето вече освобождаваха пазачите.

Загледах как десантната лодка на Чонг, в която се бяха натоварили той, Даниел, Шон Кели и Джим Доре, стига до яхтата.

— Действително ли смятат, че ще успеят да изпреварят самолетносач?

— Може би се надяват да сме ги излъгали.

— А излъгахме ли ги?

Хал сви рамене.

— Нямам представа. Не умея да чета мисли. Това е по твоята част.

— Не мога да преглътна идеята, че ще се измъкнат.

— Тогава гледай внимателно.

Скоро ни наобиколиха и останалите от командната зала. Ейнджъл и Мисти ме нападаха като двойка малки кученца, забелязали любимата си гумена играчка. Ако имаха опашки, то със сигурност щяха да махат с всички сили.

— Самър, здравата си загазила, да знаеш — от къде накъде ще заминаваш на приключения без нас?! — възкликна Мисти.

Ейнджъл закима енергично. И двете изглеждаха страхотно в бойните си униформи.

— Можеше поне да имаш приличието да срещнеш сродната си душа в наше присъствие, както се случи с мен, така че да се чувстваш подобаващо неудобно. Извини ме за момент — тя ме погали нежно по ръката и тръгна към Ив, който чакаше край пристанището.

— Охо! — пристигна и Феникс. Изглеждаше доста по-страховито от приятелките ми, облечена беше в строг екип в кафеникави цветове, с пригладена назад коса... човек не би могъл да забрави, че бе израснала сред престъпници.

В същия момент Ив замахна с ръка така, сякаш хвърляше копие. Кърмата на яхтата избухна в пламъци. Лодката започна да потъва, а носът ѝ щръкна нагоре. Наблюдавахме как екипажът скача във водата и плува към другите лодки, които тъкмо се насочваха към тях.

Ив направи жест, като да бършеше ръце, и се обърна към Феникс.

— Страхотно усещане.

Тя се надигна на пръсти и го целуна.

— Истински маниак. Или по-скоро истински Тор. Много си готин, да знаеш!

Той се разсмя.

— Направо съм непобедим.

— Мой ред ли е? — обади се Ейнджъл със злорадо хихикане.

— Заповядай — Ив махна великодушно с ръка, тъй като и без това бе твърде зает да целува жена си.

Морето сякаш кипна и една огромна вълна се въздигна и се затъркаля към яхтата. После заля палубата и изгаси огъня.

— Ах, ти, всичко развали — измърмори Феникс.

— Иска да предпази хората във водата — защити я Ив. — Едва ли им е приятно да плуват във врящо масло.

Ейнджъл притисна длани една в друга, а после ги разпери със свистящо движение. Водата нахлу под палубата и яхтата започна да потъва още по-бързо. Маркълс я грабна на ръце и я завъртя в кръг.

— Истински ангел унищожител!

— Надявам се Чонг да е казал истината за херметичната каюта — отбелязах, докато гледахме как скъпата яхта изчезва под водата. — Иначе никога няма да успеем да изчистим името на Атуса.

Усетих прилив на признателност, заедно всичките ми приятели ми се бяха притекли на помощ. Липсваха единствено Тарин, която бе останала, за да се грижи за бременната Диамант и да успокоява Карла, докато момчетата и съпругът ѝ си рискуваха живота, и Марго, която помагаше с логистиката и държеше пресата на разстояние. Извън това присъстващите тук бяха впечатляваща бройка.

Появи се и Атуса, стиснала Виктор за ръката. Почти всички се бяха събрали на пристанището, с изключение на Кристал и Сол, които бяха отишли да вземат Ксав с голф количката.

— Наистина ли короната ми е в яхтата? — възкликна Атуса. — О, Виктор!

Той целуна ръката ѝ.

— Не се тревожи, любима, ще пратим някой да я извади.

Ейнджъл я потупа по рамото.

— Аз мога да ти я извадя, ако тия момчета помогнат с мръсната работа — тя направи жест към Хал, братята Бенедикт, Маркърс и Алекс.

— Ето, виждате ли, от нас се иска само грубата сила, а дамите се изявяват с финес — възропта Хал.

— Свиквай — отвърнах и го целунах. Естествено, Мисти и Ейнджъл не пропуснаха да нададат одобрителни викове.

ГЛАВА 19

Щом яхтата най-после потъна, запретнахме ръкави. Оказа се, че Виктор не бе излъгал за самолетоносача. Съвсем скоро се появи, досущ като плаващ град, до който островът ни изглеждаше като същинско джудже, и се настани току до входа на пристанището, точно на мястото на потъналата яхта. И добре че пристигна, понеже във водата нямаше достатъчно лодки за всички. Моряците бързо-бързо се справиха с бегълците. При вида на кораба всякакво желание за бунт светкавично се изпари. Поставяйки условията за откупа, Чонг бе вярвал, че ще се наложи да се бие само срещу шепа саванти, а се бе оказало, че е изправен срещу каймака на савантската общност и цялата американска военноморска мощ.

За щастие, не се наложи да остана с Виктор, обсъждайки с представителите на агенциите по сигурността какво да правят с престъпните елементи. Нито да участвам в спасяването на музейни експонати, което започна, след като Ейнджъл вдигна яхтата от дъното на морето, а Атуса с радост пое командването на операцията. Най-много се радвах обаче, че няма да ми се наложи да решавам какво да предприемем с чичо й. Разказала й бях, че участието му е било продиктувано от заплахи, но въпреки всичко бе ясно, че беше допуснал множество грешки, без да потърси помощ. И при най-снизходителното отношение към случая му пак го чакаха няколко години в затвора, което бе съвсем справедливо, предвид факта, че Атуса бе прекарала близо две години зад решетките по негова вина. Единственото, което успя да му издейства Виктор, беше да не го оставят на острова. Понеже дарбата му бе да манипулира звуците, сметнаха, че спокойно може да излежи присъдата си сред обикновени престъпници, стига да обещаеше да не използва способностите си. Когато излезеше от затвора, Атуса и семейството му щяха да преценят как да постъпят с човека, който ги беше предал, но подозирах, че ще проявят състрадание. Хората в онзи пътър афганистански двор бяха надарени

с милосърдие, така че най-вероятно щяха да му простят, след като изплатеше дълга си към обществото.

Самата аз почти бях забравила за Кевин Смит, който някак бе успял да изпълзи с простреляния си крак. Сетих се за него едва когато Феникс ме попита дали не съм го виждала. В настъпилата бъркотия и опитите да се установи броят на останалите на острова, именно ние двете го бяхме намерили да бере душа близо до карцера. Феникс май не си беше представяла, че съдбата ще я принуди да му спаси живота. Наложих се да го откарат на самолетоносача заедно с останалите тежко ранени.

През следващите два дни се сбогувах с много приятели. Първи си тръгнаха американците: Сол, Трейс, Уриел, Ксав и Кристал, Ив и Феникс, Зед и Скай. Хубавото беше, че още тази есен щяхме да се срещнем за сватбата на Уриел и Тарин. На раздяла Сол ми повтори, че отсега нататък съм част от семейството. Синовете му се присъединиха към призива и побързаха да ме нарекат „сестричке“, нещо, което вероятно често щях да чувам в бъдеще. Кристал, Феникс и Скай решиха да организират моминско парти в Денвър в навечерието на сватбата и поканиха и трите ни с Мисти и Ейнджъл, така че на хоризонта се очертаваше още едно приятно преживяване. Чуха се идеи за кънтри танци и каубойски ботуши, но ми се щеше да се надявам, че Скай се шегува, макар Ейнджъл да приветства идеята за ботуши, украсени с розови камъчета, и да заплаши, че ще застави и нас да обуем такива.

С другите се сбогувах едва на летище „Хийтроу“. Гледах да не се замислям какво ще ме посрещне вкъщи. И се справях чудесно, докато не заставах да си чакам багажа пред движещата се лента. Хал се бе обадил на Джавид да ми изпрати розовия куфар, който бях зарязала в Мазари.

— Ще се справиш ли? — попита ме Уил. — Марго и Кърт се оглеждаха за Маркърс и Ейнджъл в залата за пристигачи. Предупредили ни бяха да не излизаме заедно с тях, ако искаме да избегнем побеснелите папараци. Марго бе пуснала слуха, че Маркърс и Ейнджъл са заминали на романтичен уикенд в Барселона, за да обясни отсъствието им от музикалната сцена.

Ейнджъл грабна сребристото си куфарче и го метна в количката.

— Искаш ли довечера да наминем през вас?

— Може би след ден-два. Но по-добре аз да дойда.

Тя ме изглежда смръщено.

— Ще те чакам, така че не се бави.

— Обещавам.

— Обичам те, Самър.

— И аз теб.

Следващи бяха Мисти и Алекс, които трябваше да хванат автобуса за Кеймбридж.

— Ще си дойдем през уикенда. Гледай да издържиш дотогава без особени сътресения.

— Ще се пробвам.

Тя ме прегърна силно и ме пусна едва когато Алекс възропта, че и той иска да ме прегърне.

— Чувствам се като на финала на „Властелинът на пръстените“, когато всички си тръгваха — подсмръкна тя.

— Хубавото е, че при нас става дума само за няколко дни — отбеляза Алекс.

Мисти се плесна по челото.

— Точно така. Не се отчайвай, Мисти!

Докато се сбогувах с тях, Хал грабна куфара ми от лентата и го пъкна в количката до раницата си.

— Няма нужда, има си колелца — посегнах да го извадя.

— Много добре си спомням, че има колелца — той бутна количката, така че да не мога да я стигна.

— Чао, Самър, до скоро! — подвикна Скот и пое заедно с Лукас към изхода, всеки нарамил раницата си.

— Тук ли ще те оставят?

— Естествено.

— Защо?

— Защото идвам с теб у вас.

— О, това хич не е добра идея. Никак.

— Напротив, това е единствената възможна идея.

Той подкара количката с лудешка скорост към гишето „Нищо за деклариране“. Наложил се да подтичвам, за да го настигна.

— Но баща ми ще ме чака отпред и... о, ще бъде ужасно неловко!

— Никога не се чувствам неловко.

— Да, ама аз се чувствам. През цялото време.

— Хей, господин Уилан! — Хал размаха ръка срещу баща ми, сякаш бяха стари приятели. Татко, което бе напълно естествено, го изгледа недоумяващо.

— Какво правиш? — изсъсках.

— Полагам основите на бъдещите ни отношения — той спря количката само на косъм от коленете на баща ми. — Радвам се да се запознаем, сър. Казвам се Хал Робинзон и съм сродната душа на дъщеря ви.

— Робинзон? — повтори баща ми, като че бе забравил английски.

— Да, освен това съм един от идиотите, заради които едва не я арестуваха за подпомагане на дезертирал федерален агент, но тя вече ми прости, така че се надявам и вие да забравите прегрешенията ми. — Хал наклони глава в очакване и се ухили подкупващо срещу баща ми.

— Ами, аз...

— Също така бях до нея, когато спаси живота на двама души и демонстрира невероятна смелост в лицето на огромна опасност.

— Опасност! — Речта, която баща ми си беше приготвил, за да ме скастри, задето така го бях уплашила, очевидно заседна в гърлото му при тези ласкави отзиви за дъщеря му, нещо, което Хал със сигурност бе предвидил.

— А споменах ли, че съм сродната ѝ душа и отказвам да я изоставя?

— Ъ... ами... като че ли споменахте. — Стъписаният ми баща размаха ключовете от колата. — Най-добре да идем вкъщи и да обсъдим ситуацията. — Едва сега се окопих достатъчно, че да ме прегърне. — Добре ли си, миличка?

— Колкото и да е странно, като че ли съм добре.

— Той знае ли?

— О, да.

Баща ми ме потупа по гърба и отстъпи назад.

— Ако ще идвате у дома, най-добре да включите всички защитни механизми.

— Не се безпокойте, сър.

— Братът на Самър също е у нас. Уинтър се тревожи за теб, Самър, и искаше лично да се увери, че си добре.

— Така ли?

— Не се изненадвай чак толкова — баща ми се пресегна да поеме количката, но Хал настоя той да я управлява. — Независимо от всичко, брат ти винаги е бил най-големият ти защитник.

Вярно беше — онзи път, когато Чонг се беше заврял в мислите ми, бе изровил един отдавна забравен спомен как Уинтър ме спасява от ноктите на майка ми.

— Така е, спомням си. Как съм могла да забравя?

Когато пристигнахме у дома, мама и Уинтър седяха един до друг във всекидневната, а госпожа Бейнбридж ги наглеждаше и дърдореше за малкия си внук. Не бях виждала Уинтър от няколко месеца. Беше дребен за мъж, горе-долу мой ръст, и крехък на вид, с бледа кожа и очи с почти същия оттенък като моите. Красив беше като рисунка на флорентински художник, не че някога му го бях казвала, тъй като имаше навика да изопачава думите ми.

Хал ме пусна да мина първа. *Зад теб съм.*

— Здравей, мамо. Уинтър, благодаря ти, че си дошъл. — Стоварих чантата си на масата. Не знаех как да реагирам.

Уинтър побърза да прекоси стаята. За миг ми хрумна, че може да ме нападне, но после осъзнах, че иска да ме докосне, да се убеди, че действително съм добре. Прегърна ме неловко, протегнал ръце напред.

— Нали не са ти сторили нещо?

— Не, Уинтър.

— Много се тревожех за теб.

— Съжалявам.

— Няма какво да съжаляваш. Нали си ми сестричка. Естествено, че ще се притеснявам за теб.

Очите ми се наляха със сълзи. Толкова много неща бях забравила покрай постоянните тревоги за майка ми, например това, че някога двамата с Уинтър бяхме много близки.

Госпожа Бейнбридж ме прегърна топло въпреки строгото присъствие на баща ми и явното му неодобрение.

— Радвам се, че си невредима, Самър, миличка.

— Благодаря — притиснах я силно към себе си. Не желяех да сдържам чувствата си с хората, които обичах. Едва не ги бях загубила и вече знаех колко са незаменими.

— Ще ида да сложа чайника — тя забърза към кухнята. *А кой е този висок, тъмнокоп непознат в коридора?*

Хал Робинзон. Сродната ми душа.

Щастливка!

Ако съдех по реакцията на Хал — искрена изненада, май и него беше прегърнала.

— Самър — майка ми стана от канапето и тръгна към мен. Баща ми и Уинтър мигом се изопнаха, готови да ми се притекат на помощ. — Изглеждаш ми различна? — Тя прокара пръсти по опакото на ръката ми... отчасти в милувка, отчасти, за да се ориентира какво чувствам.

Май е време да се включа. Хал пристъпи в стаята, видът му бе абсолютно изморен и неспретнат след дългия полет.

— Мамо, Уинтър, това е Хал Робинзон.

Майка ми на минутата се насочи към него, свежата кръв неизменно привличаше вниманието ѝ.

— Хал, много се радвам да се запознаем.

Баща ми погледна въпросително. *Сигурна ли си?*

Напълно.

— Госпожо Уилан, Уинтър, Самър ми е разказвала много за вас.

— Едва ли е споделила нещо хубаво — засмя се Уинтър смутено.

— Това, което не съм ви казала, е, че Хал е сродната ми душа — обявих на всеослушание.

— Така ли? — Очите на майка ми блеснаха и тя го сграбчи за китката. Долавях, че впряга всички сили, за да вкуси емоциите му.

— Мамо! — обади се рязко Уинтър. — Излагаш ни!

— Не се тревожи. Хал е недосегаем — успокоих го.

Хал потупа майка ми по ръката. Не можех да повярвам.

— Госпожо Уилан, нека да седнем. Искам да поговоря с вас, не само за мен и Самър, но и за цялата ситуация.

Това вече не звучеше добре. *Какво си наумил, Хал?*

Имам едно особено предчувствие.

Той заведе майка ми обратно до канапето и се настани до нея. Странно бе да видя как някой доброволно сядя до нея без капчица

страх.

— Дълго време смятах, че не съм савант, понеже чуждите дарби не ми действат — подсъзнателно ги неутрализирам. Преди няколко дни се разговорих със Сол Бенедикт, който е наясно със ситуацията у вас. Спомена ми, че светът е така устроен, че сродната душа обикновено носи нещо, което е от помощ за половинката ѝ. В нашия случай Самър копнее да се освободиш от демоните си, Уинтър.

Брат ми се намръщи.

— И така се справям. Излишно е разни непознати хора да ми вдяват, че се нуждая от лечение.

— Нямах това предвид, Уинтър. Хич не ме бива в обясненията. Самър е тази, която умее да говори. Искам да кажа, че докато лекувахме наш ранен другар, установихме, че ако Самър действа като посредник, един савант може да прелее от енергията си на друг. Мислех си, че ако ѝ позволиш, бих могъл да елиминирам онова, което те тормози, да го премахна.

— Сериозно ли? — Уинтър го погледна обнадеждено. — Наистина ли би могъл да изключиш гласовете?

— Само ако не ги искаш. Не бих направил нищо против волята ти.

— Еха! — Уинтър се засмя нервно. — Всичко ще е по-добре от сегашното състояние. Навит съм. — Той ме дръпна да седна до него. — Давай, Самър, накарай ги да млъкнат.

Уплаших се. Ами ако Хал го бе подвел? Ако не се получеше, Уинтър можеше да се окаже в още по-окаяно положение.

Вярвай ми, Самър.

Баща ми стисна окуражително раменете ми.

— Моля те, миличка, пробвай. — Виждах, че и у него припламва надеждата, че би могъл да си възвърне сина.

Затворих очи и се насочих към познатото съзнание на Уинтър. В първия миг се шокирах — отдавна не бях влизала. Имах чувството, че съм запокитена наред някакъв шумен метеж, чувах гласовете на всеки и всичко, което някога се бе оказвало на това място, призраци от някогашни спорове, тайни афери и обикновени разговори, така че едва успявах да мисля.

Хал, и ти ли виждаш същото като мен?

Да, принцесо. Да опитаме. Открий дарбата на брат си в тази бъркотия.

Последвах инстинкта си. Уинтър твърдеше, че силата му е дълбок резервоар, който изригва като гейзер, без да може да го владее.

Хал се пресегна и ме хвана за ръката.

Насочвай силата натам, където е необходимо.

Всмуках от прохладната противоотрова, която Хал така щедро ми предоставяше, и я излях в бушуващия резервоар. Течността утихна и се втвърди като лед върху езеро. Гласовете заглъхнаха, сетне напълно изчезнаха.

Да видим как се чувства Уинтър.

Измъкнах се на пръсти от съзнанието му.

— Как си?

Уинтър мигаше насреща ми като бухал на дневна светлина.

— Не чувам нищо.

— Това е хубаво, нали?

— Невероятно е. О, господи, чувам си мислите! Татко, татко, толкова е... тихо. — Той скочи и изтича от стаята. В първия момент помислих, че паниката го е обзела с пълна сила, но той се завърна само след няколко минути ухилен до уши. — И горе не чувам нищо, а обикновено на стълбите има един ужасно неприятен глас и в таванското помещение някой винаги крещи.

Разплаках се. Хал ме притегли в скута си и избърса сълзите ми. А после перна майка ми през ръката, която се опитваше да открадне от щастието ми.

Уинтър се приближи и залепи звучна целувка върху челото ми, а после една върху главата на Хал.

— Колко време ще трае, как смяташ?

— Не знам. Предполагам, че ще трябва да следим нещата. Малко по-късно можем пак да надникнем и ако се налага — да ти дам втора доза.

— Може би сега, милото ми момче — обади се баща ми, а гласът му направо трепереше от щастие, — най-после ще се научиш да управляваш дарбата си. Ще намеря специалисти, които да ти помогнат. Реално никога не си имал възможност да разбереш как се прави.

— О, господи, толкова съм щастлив, че направо ще се пръсна! — възкликна Уинтър, а после се обърна към майка ни. — Трябва да

опиташ, мамо, моля те!

Майка ми се сви отбранително, нещо, което никога не бях виждала.

— Аз съм си добре.

— Това не е вярно, Мейв, и дълбоко в себе си го знаеш. — Баща ми коленичи до нея. — Някога, много отдавна, когато се запознахме, все още се надяваше да намерим лек. Знаеше, че не е редно да причиняваш болка на другите, за да се почувстваш по-добре.

— Моля те, мамо — присъединих се и аз.

— Госпожо Уилан, ако не ви хареса резултатът, обещавам, че мигновено ще си оттегля силата и ще си станете пак същата както преди — заяви твърдо Хал.

Майка ми облиза устни и внезапно сякаш се превърна в малко момиче.

— Закълни се.

— Честна дума. А аз винаги спазвам обещанията си.

— Добре тогава.

— Сериозно ли? — едва успях да програча.

— Давайте, преди да съм размислила.

Хванах я за ръката съвсем нежно, за да не я стресна. Треперех. Тя също.

До теб съм. Дръж се, войнико, обади се Хал и ведрият му тон бързо ми вдъхна смелост.

Тръгнах из познатото съзнание. Днес бе придобило очертанията на запустял панаир с празни въртележки и влакчета... с ехото на свирки и викове. Къде ли бе скрила дарбата си? Не виждах нито светлина, нито резервоар.

Не я забелязвам.

Не търси светлина, оглеждай се за тъмнина. Щом притегля чуждата светлина, значи, дарбата ѝ е пълната противоположност.

Явно ни заобикаля отвсякъде. Тъмнината обграждаше ярко осветения панаир от всички страни. Лампичките мигаха и гаснеха една след друга. Трябва да побързаме. На път е да се откаже.

Взemi силата ми.

Ще стигне ли?

Е, „това е въпросът“ „Хамлет“. Шекспир.

Точно сега ли реши да се шегуваши?

Взимам уроци от теб, скъпа, дете обявяваш любовта си в разгара на престрелка.

Насърчена от ентузиазма му, си представих как разстилам силата му върху панаира, подобно на гигантска циркова шатра, цялата в ярки цветове, съвсем по вкуса на майка ми. Но трябваше да запълня пространството отдолу с нещо, иначе отново щеше да търси емоции навън. Под защитата на шатрата вече можеха да изпъзлят спомените, хората можеха да седнат в празните влакчета, без да се страхуват. Закачих снимки на предците й, като онези, които майка ми бе подредила из стаята си — засмения гигант, гадателката, акробатите, дори невидимата дама. И мястото, което доскоро пустееше злокобно, започна да изглежда все по-весело по свой си начин. Тъмнината напираше при входа, но не смееше да пристъпи по-навътре. *Това е за теб, мамо.* Измъкнах се внимателно, надявайки се да съм свършила достатъчно.

Щом отворих очи, баща ми бе прегърнал майка ми. Целуваше я по шията и й шепнеше колко е красива и колко много му е липсвала.

— Как се чувстваш? — попитах я плахо.

— Как се чувствам ли? — Тя притисна пръсти към гърдите си. — Да, наистина *чувствам*. Тоест, аз самата *чувствам*. Аз ли *чувствам*, Ейдън? — обърна се тя към баща ми за потвърждение.

— Да, скъпа, това са твоите чувства.

И в този миг майка ми ни смая всички, избухвайки в сълзи. Май никога не я бях зървала да плаче.

— Толкова съжалявам.

Баща ми я притисна към гърдите си и я погали по косата.

— Не си виновна ти, любима. Никога не си била виновна.

Изправих се. *Време е да се махаме. Уинтър, искаш ли да се поразходим, за да ги оставим сами?*

Уинтър ни последва навън.

— Благодаря, Самър, но предпочитам да се пошля из „Трафалгар Скуеър“, да се порадвам на тишината. Ще се видим покъсно. — Той стисна ръката на Хал. — Благодаря ти, Хал. Нямам търпение да се опознаем, но за момента просто искам да ти благодаря.

Загледахме как се отдалечава към най-близката станция на метрото.

— „Трафалгар Скуеър“? — повтори недоумяващо Хал. — Да се порадва на тишината?

— Да. Никога не е можел да стои на исторически места с дългогодишна история. А ето че сега пред него се разкрива цял един нов свят.

— Пред теб също. — Хал ме поведе към Хампстед Хийт. Тръгнахме по пътеката към хълма. Вървахме мълчаливо, всеки доволен от присъствието на другия. Когато стигнахме най-високата му точка, спряхме да погледаме. Облегнах гръб в гърдите на Хал. Лондон изглеждаше някак изпълнен с обещания в късния летен следобед — камбанарии, кули, небостъргачи, зелени паркове и блестящият бял купол на далечна катедрала.

— В момента се чувствам изключително — признах си.

— Това е, защото си изключителна — съгласи се той.

— А ти направи нещо прекрасно.

— Заедно го направихме. — Той ме целуна по ухото и по гръбнака ми запълзяха горещи тръпки. — Вероятно осъзнаваш, че вече няма нужда да си стоиш у дома. При положение че майка ти и Уинтър са в стабилно състояние и редовно ги наглеждаме, можем да идем навсякъде. Можеш да правиш каквото си поискаш.

Притиснах се по-плътно в него.

— Искам да завърша училище. Обичам да уча.

— Гледай ти. Никога не бих се досетил.

— Хм!

— Винаги съм си мечтал сродната ми душа да е така красноречива и словоохотлива. Знаеш ли, че думичката „хм“ е единствената, която съществува на всички езици?

— Сериозно? А ти откъде знаеш?

— Имам си своите източници — той подръпна нежно ухото ми със зъби. — А и съм ужасно добър в разните интернет викторини.

Започвах да осъзнавам, че наистина бяхме отредени един за друг — Хал знаеше цял куп неща, за които дори не подозирах.

— Ако действаме заедно, ще счупим всички рекорди.

— Харесва ми как разсъждаваш.

— И къде смяташ да бъдеш, докато аз уча?

— Смятам да бъда точно там, където съм в момента — на не повече от сантиметър от теб.

Разсмях се и се обърнах да го погледна.

— Имаш си работа.

— Точно така. Нарича се Самър и е изключително готина, а някой ден ще управлява цялата страна, понеже е ужасно талантлива.

Тупнах го по гърдите.

— Сериозно те питам.

Устните му потрепнаха в усмивка и краката ми се подкосиха.

— Не мога да съм сериозен, когато съм толкова щастлив.

— Ще продължиш ли да работиш с братята си?

Хал кимна.

— Савантите имат нужда от хора като нас. А и за теб винаги има място в екипа ни. Нали чу какво каза Скот в Мазари Шариф. Съвсем сериозно говореше. Ти си истински динамит.

— А може някой ден наистина да се включа в някоя мисия, но за момента ми харесва да имам избор. Ще кандидатствам в няколко университета, стига да нямаш нищо против? В Лондон, може би в Оксфорд, също и в няколко по на юг.

— Където поискаш. Екипът ни е гъвкав.

— Добре тогава. Йорк. Дърам. — Млъкнах за миг. — Йейл?

— Чакай, чак толкова гъвкави не сме. Все пак сме част от британската армия.

— Ясно. Значи някъде във Великобритания. О, Хал, толкова съм щастлива, че едва се сдържам да не те целуна!

— Че защо трябва да се сдържаш, след като можеш да пристъпиш към действие? — Той обгърна лицето ми с топлите си длани и се приведе към мен. — Образованието ти определено куца в някои аспекти. Позволи на специалиста да ти покаже как се прави.

Сложих пръст на устните му.

— Искам да те предупредя, че много бързо усвоявам уроци.

— Точно на това разчитам, принцесо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.